

BURMESE
CLASSIC
com

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည့်ရခေတ်

သုဇ်ကိုယ်စား သင့်အားချစ်ခွင့်ပြုရန်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုများ)

ကြည့်ရအောင်

သူ၏ကိုယ်စား သင့်အား

ချစ်ခွင့်ပြုရန်

အခန်း (၁)

“ဟေ့... ဒီနေ့ ဘယ်ကိုလိမ့်မလဲ”

“ဘယ်မှမလိမ့်ဘူး။ ကားထားခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်
မယ်၊ ကားဘီးကိုလိမ့်နေအောင် လိုမ့်ရတာ သနားပါတယ်။
ခြေထောက်ကို သုံးကြရအောင်”

မေ့စကားအဆုံးတွင် ချယ်ရီက အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော
မာစီဒီးအနက်ရောင်လေးကိုကြည့်ရင်ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြသည်။

“သဘောပဲလေ... ဒီနေ့ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ စုံစမ်းကြည့်လို့
ရသလောက် ဘယ်မှာမှ ရှိုးပွဲမရှိဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချယ်ရီစကားအဆုံးတွင် မေက လက်ညှိုးလေးကို နားထင်မှာ ထောက်ရင်း မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ စဉ်းစားသယောင်ပြုသည်။

“ဟာ! ဟုတ်ပြီ”

မေက လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးရင်း ဝမ်းသာအားရထအော် လိုက်တော့ ချယ်ရီရော ရွန်းဝေပါ စိတ်ဝင်တစားလှည့်ကြည့်လာသည်။

“ခုမှသတိရတယ်... သိပ်အဝေးကြီးလည်း မလျှောက်ရဘူး သီချင်းနားထောင်လို့ရတာရှိတယ်”

“ဘာလဲ... အိမ်ထဲမှာ အခွေနဲ့ဖွင့်ပြီးတော့လား”

“ဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို...”

တစ်ခုခုပြောဖို့အရှိန်ယူနေသော ရွန်းဝေရှေ့တွင် မေ၊ လက် ကလေး ကာပြလိုက်ကာ...

“တော်ပြီ... ထင်ရာတွေလျှောက်မပြောနဲ့... ငါသွားနား ထောင်မှာ... လမ်းကျယ်ကဆိုင်ကိုပြောတာ”

မေ့စကားအဆုံး ချယ်ရီနှင့် ရွန်းဝေ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူး သွားကြသည်။

“ဟဲ့ အဲဒါစားသောက်ဆိုင် မေရဲ့... ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဘီယာ

သောက်တဲ့လူတွေနဲ့... အာ... မသွားရဲဘူး”

“ဟွန်း! နင်တို့ပဲ... သီချင်းနားထောင်ချင်တယ်ဆိုပြီး”

မေက ကြံရာမဖြစ်သွားဟန်နှင့် မြက်ခင်းပေါ်ကိုခြေပစ်လက် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ မေ့အဒေါ်ထွက်လာသည်။

တီရှပ်အနက်၊ ဂျင်းပင်(နီ) အနက်နှင့် လက်ကောက်အမည်း တွေကို ဘယ်ရောညာရော ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ဝတ်ထားသောသူမကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ယခုလည်း ဘာတွေများအလိုမကျဖြစ်ပြီး မြက်ခင်းပေါ် ကျိန်း ကားများထိုင်နေသည်မသိ။

“မေလေး... ဒါကဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အမယ်လေး မိန်း ကလေးတို့... ထိုင်နေတာ ယောက်ျားလေးကျနေတာပဲ။ ဒူး ထောင်ပေါင်ကားနဲ့”

“ဟာ... အန်တီကောကလည်း မေ ဒီမှာအရမ်းညစ်နေတာ”

“ဟောတော့... ဒါ ညစ်နေတဲ့ပုံလား... တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြင် လိုက်ဆင်လိုက်... လျှောက်လည်လိုက်လုပ်နေတဲ့လူက စိတ် ညစ်ချိန်တော့ ရသေးသားပဲ”

နဂါက မည်းနက်ကျော့စင်းနေပြီးသားဖြစ်တဲ့ မျက်တောင်တွေ

၈ ကြည့်နဇေတ်

မှာ ဆေးသားတွေထပ်ဖြည့်ပြီး ပြင်ဆင်ထားသောမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း အန်တီကေသိက...။

“ကြည့်ပါဦး မေလေးရယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီပုံစံချည်းလုပ်နေတာ မည်းမှောင်နေတာပဲ၊ လှတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့” ဟုပြောပြန်သည်။

“အန်တီကေနော်... ဘာမှလည်း မသိဘဲနဲ့၊ အဲဒါ ပန်း(၆) စတိုင်လ်... သိရဲ့လား”

“ဘာ ပန်း... လဲ။ ပန်းဖြစ်ဖြစ် ရေစုပ်စက်ဖြစ်ဖြစ် ဒီပုံစံကြီးတော့ မလှပါဘူး။ အသားဖြူပေလိုပေါ့၊ မည်းများမည်းရင် သရဲထင်ပြီး ထွက်ပြေးရမယ်”

အန်တီကေသိ၏စကားအဆုံး ချယ်ရီနှင့် ရွန်းဝေတို့ တစ်ခါကြိုတ်ရယ်ကြသည်။ မေက ရှုသိုးသိုးနှင့် မျက်စောင်းလှည့်ထိုးမှ ပြန်ငြိမ်သွားတော့၏။ ထုံးစံအတိုင်း အန်တီကေသိက ပွဲစိပွဲစိပြောပြီး ထွက်သွားတော့မှ မေ၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဘက်လှည့်ပြီး မဲပစ်လိုက်သည်။

“ချယ်ရီနော်... နင်တို့က ဘာရယ်နေတာလဲ။ ဒီလောက် ပွဲစိကိုက်သလို လာဆူနေတဲ့ဟာကို... အပြင်သွားရအောင်လည်း ဘာမှမစဉ်းစားတတ်ကြဘူး”

မေ့စကားကြောင့် ချယ်ရီနှင့် ရွန်းဝေတို့ မျက်နှာပိုးသတ်သွားကြသည်။ ခဏကြာမှ ရွန်းဝေက...။

“နင် သီချင်းနားထောင်ချင်ရင်တော့ တစ်နေရာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆိုင်မှာက ညနေခြောက်နာရီခွဲ ခုနစ်နာရီအတွင်း လောက်ပဲ သီချင်းဆိုတဲ့အစီအစဉ်ရှိတာ။ ဆိုတာလည်း ရိုးရိုးဂစ်တာနဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းနားထောင်လို့ကောင်းတယ်တဲ့၊ ငါ့အစ်ကိုတွေပြောတာ။ ဘယ်လိုလဲ... စိတ်ဝင်စားလား”

“အိုကေ... သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ အဲဒီကိုသွားမယ်”

မေက နေရာမှထရပ်ကာ တက်တက်ကြွကြွလေးပြောလိုက်တာမို့ ချယ်ရီက နာရီကိုညှိကြည့်ရင်း တားလိုက်သည်။

“ဟာ... ခုမှလေးနာရီပဲရှိသေးတယ် မေရဲ့”

“ဟင့်အင်း... အခုကတည်းက သွားမယ်။ တော်ကြာမခိဘဲနေဦးမယ်”

ဖွတ်တရွတ်နိုင်လှသော မေ့စိတ်ကိုသိပြီးသားမို့ တစ်ယောက်မှ စောဒကမတက်ကြတော့ချေ။

၈၅ ၈၅ ၈၅

အခန်း (၂)

လမ်းလျှောက်လို့မဖြစ်လောက်အောင် ဝေးသောနေရာမှ ကား နှင့်လာခဲ့ရသည်။

မလာခင် ရွန်းဝေက သူ့အစ်ကို့ကို ဆိုင်နေရာနှင့် နာမည်ကို ဖုန်းဆက်မေးရသေးသည်။

“ဆိုင်နာမည်က Winter တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ နာမည်ကြားရတာနဲ့ ရင်ထဲအေးသွားတာပဲ”

ချယ်ရီက ပြုံးရင်း မှတ်ချက်ချလေသည်။

ဆိုင်တည်နေရာက ကားလမ်းမဘေးမှာဆိုပေမယ့် မြို့ကျယ်ကြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထဲအထိ ကားမောင်းဝင်သွားပြီးမှ Winter Cafe ဆိုတဲ့ကော်ဖီဆိုင်
လေးကို အံ့ဆိုင်းညှို့မှိုင်းနေသောသစ်ပင်များကြားတွင် တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆိုင်ရှေ့တွင် ရေကန်နှင့် ရေတံခွန်အတူလေးကို မေ သဘော
ကျသွားမိသည်။ ဆိုင်လေးက ကော်ဖီဆိုင်နှင့်မတူဘဲ တောထဲတောင်ထဲ
မှ အပန်းဖြေအိမ်ကလေးလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

“ရွန်းဝေ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ လူ
မရှိတူးလားမသိဘူး”

ချယ်ရီစကားအဆုံး မေ၊ ခြံတွင်းသို့ ဟိုဟိုဒီဒီမျက်လုံးဝေကြည့်
လိုက်သည်။ လူသူအရိပ်အယောင် ဘာမှမတွေ့ရ။ သို့သော် ကားပါကင်
မှာ ကားသုံးလေးစီးရပ်ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့်...

“ဟဲ့... အရှုံးမတွေ့၊ ဟိုမှာမတွေ့ဘူးလား ကားတွေရပ်ထား
တာ။ ဘာလို့ လူမရှိရမှာလဲ”

“အဟီး... ဟုတ်သားပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲ သစ်ပင်တွေရေကန်တွေ
နဲ့ဆိုတော့ တောခေါင်ခေါင်ထဲရောက်နေသလို ထင်လိုက်လို့”

ရွန်းဝေက အရင်ဆုံးလမ်းညွှန်သူမို့ ဆိုင်ထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်
သည်။ မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အေးစိန်သော ဆောင်းရာသီ၏
အငွေ့အသက်ကို ခံစားလိုက်ရတော့၏။

“ဆို!”

မေ နှုတ်ခမ်းလေးဝိုင်းစက်စွာပင် ပွင့်ဟသွားရသည်။ ဆိုင်
အပြင်အဆင်မှာ မေ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသောပုံစံမျိုးပင်။ ဆိုင်နံရံပတ်
လည်မှ တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည့် အဖြူရောင်ခန်းစီးလိုက်ကာရှည်များ။
စားပွဲကုလားတိုင်တွေအားလုံးမှာ ဖြူဖွေးနေပြီး ပြာလွဲလွဲမီးရောင်
အောက်တွင် စိတ်ကြည်နူးဆွတ်ယုံဖွယ် လှပနေကြသည်။

ထိုထက်ထူးခြားသည်မှာ တိုးညင်းညင်းလေး ထွက်နေသော
ဂစ်တာသံကို ဘယ်နေရာကလာမှန်းမသိအောင် အဖြူရောင်ပိတ်ပါးတို့
က နှင်းဖြူတစ်ခုလို ကာရံထားကြ၏။

အနက်ရောင်တွေချည်း ဆင်တူဝတ်ထားတဲ့ မှေ့ကိုယ်လုံးလေး
က အဖြူရောင်များကြား ထင်းခနဲပေါ်လွင်နေသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် လူတော်တော်များများ ရှိနေပြီးဖြစ်၏။ သို့သော်
အားလုံးက ငြိမ်းအေးတိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်တိုင်း
အမြဲလို ဆူပူသောင်းကျန်းတတ်သောမေတို့သုံးယောက်ပင် ဆိုင်ရဲ့အငွေ့
အသက်ကြောင့် တိတ်ဆိတ်အံ့သြနေကြရာ ထစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
စကားပင်မပြောနိုင်တော့ချေ။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ”

တစ်ယောက်အကြိုက်တစ်ယောက် သိပြီးဖြစ်ကြသောကြောင့် ချယ်ရီကပင် သုံးယောက်လုံးအတွက် ကော်ဖီတစ်မျိုးချင်းကိုရွတ်ပြလိုက် သည်။

“ချယ်ရီ...”

“ဟင်! ဘာလဲ”

“နင့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရလဲဟင်”

“အင်း၊ တစ်မျိုးပေါ့... ထူးဆန်းတဲ့ခံစားမှုပေါ့”

“ရွှန်း... နင်ရော”

“အံ့ဩတာပေါ့၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုဆိုင်မျိုးမရောက်ဖူးဘူး။ အင်း လေ... ငါတို့သွားတာကလည်း ဆုဆုညည်နဲ့ လူစည်တဲ့နေရာ တွေချည်းပဲ”

“ငါကျတော့ တစ်မျိုးပဲ... ရင်ထဲကြည်နူးသလိုလို၊ လွမ်းသလို လို တစ်မျိုးကြီးပဲ”

အမှန်တကယ် တိုးတိုးသဲ့သဲ့လေးသာ တီးခတ်နေသော ဂစ် တာသံက ဆွတ်ဖျံ့လှိုက်မောဖွယ် ကောင်းနေသည်။

သူမတို့အုပ်စု ဘယ်လောက်အတွေးလွန်နေသည်မသိ။ တစ် ခန်းလုံး မီးလုံးငါငါလေးတွေ တစ်လုံးချင်း လင်းလာတာကို သတိမထား၊

မိ။ တခန်းလုံး ပြာလဲ့လဲ့အရောင်သမ်းနေရာမှ ရွှေရောင်ထိန်လင်း တောက်ပသွားတော့မှ အားလုံး ဟိုဒီလျှောက်ငွေကြည့်လိုက်မိ၏။

ဂစ်တာသံလေး ရုတ်တရက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နာရီကို ကြည့်တော့ ခြောက်နာရီခွဲရှိနေပြီ။ သီချင်းဆိုသူများအတွက် လုပ်ပေး ထားတဲ့ သီးသန့်စတိတ်စင်ပေါ်ကမီးက ရုတ်တရက်မှိန်ကျသွားသည်။ ခုနလို ပြာလဲ့ဖျော့တော့သောအရောင်လေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဂစ်တာသံလေးက တိုးတိုးငြိမ်ငြိမ်လေး ပေါ်လာသည်။ တစ်ချက်ချင်းခေါက်ချလိုက်သံက ရင်ထဲကို တစ်ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးလင် သွားတော့သည်။

ဂစ်တာသံနှင့်အတူ အေးဆေးချိုရွှေသောသီချင်းသံ ထွက်ပေါ် လာစဉ်မှာတော့ စင်ပေါ်က မီးဝါလေး ပြန်လင်းလာတော့၏။

“ဟယ်!”

“အို!”

ချယ်ရီနှင့် ရွှန်းဝေတို့၏ တအံ့တဩ အာမေဠိတံသံလေးများ လွှတ်ခနဲထွက်လာနေစဉ် မေကတော့ အံ့ဩမင်တက်စွာ စင်ပေါ်မှ သီချင်း ဆိုနေသောကောင်လေးကို ငေးမောနေမိ၏။

ဂစ်တာတီးနေသောကောင်လေးက ခပ်ပျော့ပျော့ ပါးပါး ဆံပင်

တွေနှင့် ခေါင်းငုံ့ချထားတာမို့ မျက်နှာကိုမမြင်ရပေမယ့် သီချင်းဆိုသော ကောင်လေးရဲ့မျက်နှာကိုထော့ မေ အသေအချာကို မြင်လိုက်ရတော့ သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်လွှာအချတွင် အရိပ်လိုထိုးကျသွား တဲ့မျက်တောင်တွေက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို့မထင်ရအောင် မည်းနက် ကော့ရှုန်းနေသည်။

နိစ္စွေးနေသည့် ခပ်ထူထူနှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ လိုက်ဖက်လှသော မျက်နှာနုလေးက ပီးရောင်အောက်မှာမိုလားမသိ၊ 'ဝင်းမွတ် သန့်စင် နေကြသည်။

“လှလိုက်တာ”

မေတစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ခွဲဆောင် ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မျက်ဝန်းနက်တွေရယ်၊ ချိုအေးရှုတတဲ့ သူ့အသံ ရယ်ကြောင့် အားလုံး သူ့သီချင်းမှာ စီးမြောလိုက်ပါသွားကြသည်။ ယောက်ျားလေးများပင် လည်ပြန်ကြည့်ရသော ထိုကောင်လေးသည် တကယ်တော့ နာမည်ကြီးအဆိုတော်လည်း မဟုတ်နိုင်ချေ။

မေက သီချင်းချစ်သူပင်မဟုတ်တော့၊ သီချင်းတွေကို အရူး အမူးဖြစ်သော သရဲမလေးမို့ အဆိုတော်အားလုံး အလွတ်ရပြီးသား

ပင်။ စတိတ်စင်နှင့် မေထိုင်နေသောခုံက ကျောခိုင်းအနေအထားမို့ ကုလားထိုင်နောက်မှိတန်းခေါ် တံတောင်လေးတင် မေးထောက်ရင်း လည်ပြန်ငေးနေမိသည်မှာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားသည်မသိ။

သီချင်းပြီးသွားလို့ နှစ်ယောက်လုံး ခုံမှထပြီး ဦးညွတ် နှုတ် ဆက်မှပင် မေ ရှက်ရွံ့စွာ တစ်ဖက်ပြန်လှည့်မိသည်။ သို့သော် ပြုံးလဲ့ ချိုအိနေတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးတွေက မေ့ထံကို စူးခနဲ ကျရောက်လာခဲ့သည်။

စတိတ်စင်နှင့်အနီးဆုံးမှာ ထိုင်နေမိသည့်မေတို့အုပ်စုထဲမှာ မေက အတော်လေး ငြိမ်သက် အာရုံစိုက်နေသည်မို့ သတိထားမိသွား ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်၏။

“မေ... နင့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသွားကြတယ်”

ချယ်ရီစကားကြောင့် မေ့ရင်တွေ ဒိတ်ခနဲခုန်သွားရသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်သူပြုံးတာလဲ။ သီချင်းဆိုတဲ့တစ်ယောက် လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါ သေချာချာမြင်လိုက်တာ။ နှစ်ယောက် လုံး မတ်တင်းသအရပ်မှာ နင့်ကို ပြိုင်တူမြင်ပြီး ပြုံးသွားကြ တာ”

မေ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဆံပင်တွေကိုသပ်တင်ရင်း ခေါင်း
ဝုံလိုက်မိသည်။

“သူတို့က ဒီမှာအမြဲဆိုတာလားမသိဘူး။ ငါ မေးကြည့်ဦး
မယ်”

ရွန်းဝေက သူမ၏ဝါသနာအတိုင်း စပ်စုဖို့ ဟန်ပြင်နေသည်။
အရင်လိုဆို ‘လျှောက်မမေးနဲ့... အောက်တယ်’ ဘာညာပြောပြီး မေ
တားမိမှာအမှန်ပင်။ ဒီတစ်ခါတော့ မေ ကျေကျေနပ်နပ် ငြိမ်သက် နား
စွင့်နေလိုက်သည်။

ရွန်းဝေက waiter ကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဘာလိုလို့လဲ အစ်မ”

“ဘာမှမလိုဘူး... ခုနသီချင်းဆိုသွားတဲ့ အဲ... ဂစ်တာတီး
တဲ့လူရော နှစ်ယောက်ပေါ့ သူတို့က ဒီမှာ ပင်တိုင်ဆိုတာ
လားဟင်... နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီမှာအမြဲဆိုတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်
တော်တို့ဆိုင်ရှင်နဲ့ရင်းနှီးတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေမှ လာဆိုတာ
နာမည်တော့... ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး”

ဘယ်လောက်များ မရေရာလိုက်တဲ့အဖြေပါလဲဟူသော စိတ်

ပျက်လက်ပျက်အကြည့်မျိုးနှင့် မေတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ဆိုင်က မန်နေဂျာကိုသွားမေးရင်တော့ သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”
ချယ်ရီက ရွန်းဝေဘက်ကိုလှည့်ပြီး အကြံပေးသည်။

“နေပါစေတော့ဟာ... အဲဒီလောက်ကြီး တကူးတကလိုက်
မေးမနေပါနဲ့တော့”

“ဟင်! ဒါဆို... လုံးဝမျက်ခြေပြတ်ခံလိုက်မှာလား”

“ဒီလိုတော့ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မေတို့နဲ့ဆိုဖို့အကြောင်းရှိရင် ဆို
ဦးမှာပေါ့... နောက်ထပ်တွေ့ဖို့မတွေ့ဖို့ဆိုတာ ဘုရားသခင်
အလိုတော်အတိုင်းပဲလေ”

မေ့စကားအဆုံး ချယ်ရီက မျက်ခုံးလေးပင့်ပြသည်။

“အေးပါ... နင့်သဘောအတိုင်းပါပဲနော်၊ တော်ကြာမှ အဲဒီ
အသံမျိုးလေး ထပ်ကြားချင်တယ်ဆို ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ သိ
လား”

ရွန်းဝေစကားအဆုံး မေ နှုတ်ခမ်းလေးဖိုက်ပြီး အသာအယာ
ပြုံးနေလိုက်သည်။ တစ်ခါမှမခံစားဖူးသေးတဲ့ ကြည်နုလိုက်မောမှုလေး
နှင့် သူ့နဲ့နောက်ထပ်တွေ့ရဖို့ တီးတိုးဆုတောင်းလိုက်မိ၏။

၂၀ က ကြည်နူးစေတံ

ဘုရားသခင်...။ ချိုမြိန်သောသီချင်းသံစဉ်များအား သီဆို ကျူးရင့်တတ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့်ကောင်ကလေးကို ဖန်ဆင်းပေး တော်မူသည့် သင်၏ကျေးဇူးအား အစဉ်သဖြင့် အောက်မေ့မိတော့၏။

က က က

အခန်း (၃)

“ရွှန်”

ကျူလိုင်ခေါ်သံကြောင့် ဂစ်တာကြိုညှိနေရင်းမှ သူ မော့ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟိုနေ့က ကောင်မလေးကိုမှတ်မိလား”

ကျူလိုင်စကားအဆုံး ရွှန်နှစ်မြိုက်စွာပြုံးရင်း ခေါင်ညိတ်လိုက် မိသည်။ နူးညံ့ရဲစိုသော ရွှန်နှုတ်ခမ်း၌ ခပ်လွန်လွန်ရှက်ပြုံးတစ်ခု တွဲ ခိုနေသည်ကို ရှားရှားပါးပါးတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျူလိုင်အံ့သြသွား ရ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်တောက်လက်နေပြီး နင်းဆီနုရောင် ပါးပြင်မှာ ဖိကပ်ထားတဲ့လက်ဖောင်းဖောင်းလေးတွေမှာပါ ဆိုးသေးအနက် ရောင် ဆိုးထားတဲ့ကောင်မလေးကို ဂျူလိုင်လည်း မှတ်မှတ်ရရ သတိရ နေမိသည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ သီချင်းဆိုတာကို တော်တော်ခရေဖီဖြစ်ပုံရ တယ်။ တစ်ချိန်လုံး... မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးနေတော့ ငါတို့ မြင်မှန်းသိတော့ ရှက်သွားတယ်ကွ။ ကောင်မလေးတွေ ပန်(စ်) ဒီဇိုင်းဆတ်ရင် တော်ရုံမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကျ တော့... တော်တော်လှတယ်”

ရွန်ပြောသမျှကို သူငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။ အဖြူ ရောင်ဆိုလို့ ခါးပတ်အပြားကြီးကြီးတစ်ခုသာ ပတ်ထားသော အနက်ရောင် ကောင်မလေးကိုမြင်ယောင်ရင်း သူ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ စဉ်းစားလိုက် မိသည်။

“ဂျူလိုင်”

“အင်း... ပြော”

ရွန်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ပြီး သူပုခုံးကို ဖက်ကာ...

“ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးရအောင်... ဟိုအနက်ရောင်ကောင်မလေးအတွက်လေ”

ရွန်စကားကြောင့် သူအံ့သြသွားရသည်။ သူစိတ်ကူးတစ်ခု ရ ပြီဆို သူ့လိုစိတ်ကူးမျိုး ရနေတတ်သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုပေမယ့် ခဏ ခဏဖြစ်တတ်လွန်းသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

“သီချင်းနာမည်တောင် ငါစဉ်းစားပြီးပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မဟုရား... ကောင်းလား”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘာလိုမှငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ပစ် ဖို့ မသင့်တော်သောစာသားလေးက ထိုကောင်မလေးအတွက် လိုက်ဖက် ညီသည့်သီချင်းခေါင်းစဉ်လေးပင်ဖြစ်၏။

“ဂျူလိုင်”

“အေး... ဘာလဲကွာ မင်းကလည်း ခဏ၊ ခဏခေါ်နေတော့ တာပဲ”

“ဒီည အိမ်မှာပဲအိပ်ပါကွာ... နော်၊ ငါတို့သီချင်းရေးရအောင်”

“ဟာ... မင်းကလည်း ဇွတ်ကြိပဲ။ မင်းအဖေအမေတွေ ချစ်

မှာ ငါကြောက်တယ်”

သုစကားအဆုံး ဂျွန်က သဘောကျစွာ အော်ရယ်သည်။ ဂျွန် အဖေနှင့်အမေက ဂျူလိုင်ကို သားအရင်းလိုချစ်ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းအောင်းပြီး ဂစ်တာတီးနေတာ သီချင်းရေးနေတာမျိုးကို လုံးဝ သဘောမကျချေ။ ဂျူလိုင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေဆုံးသွားပြီ မို့ ဂျွန်မိဘတွေက သားအရင်းလိုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ကြသည်။

ဂျွန်မှာက နီးနီးဆိုသည့်အစ်မတစ်ယောက်ရှိပြီး မမနီကလည်း နိုင်ငံခြားမှာမို့ ဂျူလိုင်ကိုသာ ညီအစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်လို တွယ်တာမိခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့သည့် ဂျူလိုင်မှာလည်း ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ ဂျွန်တို့မိသားစုသာရှိ၏။

နာမည်တွေကိုက ဂျွန်နဲ့ ဂျူလိုင်တို့။ ငယ်စဉ်က မိဘချင်းရင်း နီးပြီး ဂျွန်မေမေနှင့် ဂျူလိုင်မေမေက သားနှစ်ယောက်ကို ရှေ့ဆင့်နောက် ဆင့်မွေးပြီး မွေးလအလိုက် နောက်ပြောင်ခေါ်ရာက ကျောင်းအပ်တဲ့အထိ အတည်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျောင်းတတ်တော့လည်း အတူတူ၊ ကစားလည်း အတူတူ ဘုရားကျောင်းသွားတာတောင် တစ်ယောက်မပါလျှင် တစ်ယောက်က မသွားချင်။

ရုပ်ချင်း အရပ်အမောင်းချင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်းတွေမို့ တချို့က ညီအစ်ကိုလို ထင်နေကြသေးသည်။ အကြီးမ နီးနီးက ဂျွန် ထက် ဆယ်တစ်နှစ်တိတိကြီးတာမို့ ဂျွန်ကိုအရမ်းချစ်သည်။

ဂျူလိုင်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ဂျွန်လောက် ကံမကောင်းခဲ့ ချေ။ ဂျူလိုင် ငါးတန်းနှစ်မှာပင် ကားအက်ဆီးဒင့်နှင့် မိဘနှစ်ပါးလုံး ကွယ်လွန်ခဲ့တာမို့ ဂျွန်မိဘတွေက သားတစ်ယောက်လိုပင် သနားစိတ် နှင့် အချစ်ပိုခဲ့၏။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာတော့ နှစ်ယောက် စလုံး ဝိဇတွေပြလာကြသည်။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသူများတွေ သင်တန်း အစုံလျှောက်တက်နေချိန် ဂျွန်နှင့်ဂျူလိုင်က အခန်းအောင်းပြီး ဂစ်တာ တီး သင်သည်။ ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် ဒီဇင်ဘာတစ်လလုံး အိမ်မှာ ပြန် မအိမ်၊ ဘုရားကျောင်းမှာ ဂစ်တာတီးသော ဦးသောမတ်(ခ)အိမ်မှာ ဂစ်တာ တီး သွားသင်သည်။

ဂျွန်က သီချင်းဆိုဝါသနာပါသလို၊ ဂျူလိုင်က ဂစ်တာဆိုလျှင် မြင်တာနှင့် မနေနိုင်တာမို့ အတွဲညီနေတော့သည်။ အရင်ကတော့ မိဘ တွေက စည်းကမ်းဒီလောက်မတင်းကျပ်။

ဆယ်တန်းကို နှစ်ယောက်လုံး အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်ပါလျက် အဝေးသင်တက်ပြီး ဝါသနာပါသော တပညာကို ဆက်

သင်ကြမည်ဆိုသောအခါ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဒေါသဖြစ်ရတော့၏။

ရွှန်က စီရီးထုတ်ချင်သည်ဟု ပူဆာမိသေးသည်။ အဝေးသင်
လျှောက်သောကြောင့် စိတ်ဆိုးနေရသည့်ကြားထဲ စီရီးထုတ်မည်ဆို
သောအခါ ရွှန်ဖေဖေမှာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းဆိုသည်အထိ တင်းမာသွား
ခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရွှန်က အလွန်လည်သည်။ နိုင်ငံခြားမှ
အစ်မဖြစ်သူကိုလှမ်းပြီး စစ်ကူတောင်းရာက ကျောင်းပိတ်ပေးလည်
သွားခဲ့သည်။ သို့သော် စီရီးကိစ္စတော့ အသံပင်မထွက်ရဲတော့။

ဒါပေမယ့် လစ်လျှင်လစ်သလို ကြိုးစားမြဲပင်။ ဂျူလိုင်ကို အိမ်
မှာ ညအိပ်ညနေ၊ နေ့ဖြစ်အောင် အဖော်ဆွယ်၊ သီချင်းတွေရေး။ မိဘ
တွေလစ်တာနှင့် သူငယ်ချင်းဦးလေး၏ကော်စီဆိုင်တွင် သီချင်းသွား ခိုး
ဆိုတတ်သေးသည်။

ရွှန်ဖေဖေနှင့်မေမေသာသိလျှင် ရှက်လို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့။
ဒါတောင် ရွှန်က မကျေနပ်နိုင်သေး။ အဆိုပြိုင်ပွဲတာညာတွေ လျှောက်
ပြိုင်ချင်သေးသည်။

“ဂျူလိုင်၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အိပ်မယ်မဟုတ်လား”

“ဟာကွာ”

“မင်းကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ၊ မင်းအိမ်မှာ ပွမိမယ့်

ညံ့မယ့်လူလည်း တစ်ယောက်မှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မနက်ဖြန်
မင်း Sunday School တက်မှာပဲကွာ၊ ငါလည်းလိုက်မယ်၊
အတူတူဒီမှာအိပ်တယ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ... ဖေဖေနဲ့ မေမေဆူ
ရင် ငါ့တာဝန်”

ရွှန်က၊ လိုချင်တာရှိလျှင် ကလေးတုန်းကလို ကျိကျ၊ အမြဲလို
အနိုင်ကျင့် ငိုလှဲလှဲတတ်ခြင်း သူထက်တစ်လန်းပါးငယ်တဲ့ ဂျူလိုင်ကို
က အလျှော့ပေးနေကျဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ရွှန်က ဂျူလိုင်ကို သူများစော်ကားတာ အနိုင်ကျင့်
တာမျိုးဆို ခေါင်းငုံ့မခံ၊ လက်ပိုင်မကြည့်ခဲ့။ ရှစ်တန်းလောက်ကတည်း
က ဂျူလိုင်ကိုရန်စလျှင် သူက အရင် လက်ပါသွားတတ်ခဲ့သည်။ အိမ်က
မှန်တစ်ထုတ်ထည့်ပေးလျှင် ဂျူလိုင်ကို တစ်ဝက်ခွဲကျွေးတတ်တာကို သိ
သောမိဘနှစ်ပါးမှာ ဂျူလိုင်ဖို့ဆိုပြီး သီးသန့်ပိုထည့်ပေးရသည်အထိပင်။

နောက်ဆုံးတော့ ဂျူလိုင် သက်ပြင်းစာချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်
လိုက်ရသည်။

“အိပ်မယ်... ဟုတ်လား၊ မျှော်လိုက်တာကွာ... ဟား...
ဟား... လိမ္မာတယ် ဂျူလိုင်”

ပြောပြောဆိုဆို ရွှန်က ဂျူလိုင်ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို လက်

နဲ့ထိုးပွဲသည်။ ဂျူလိုင်က လက်သီးနှင်ပြန်ရွယ်တော့ မချိုမချင်ပြုံးရင်း...

“မင်းထက် ငါတစ်လကြီးတယ်နော်”

ဟု သတိပေးသလိုလို ပြောလိုက်သေးသည်။

“ငါလည်း မင်းထက် အရပ်တစ်လက်မပိုရှည်တယ်”

ဂျူလိုင်က အားကျမခံပြန်ပြောတော့ ဂျွန်မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင်ဆိုပေမယ့် ဂျူလိုင်အရပ်က ငါးပေဆယ်တစ်လက်မရှိကာ ဂျွန်က ငါးပေဆယ်လက်မသာရှိသည်။ ဒါကို ဂျွန်ဘယ်တော့မှမကျေနပ်။ ဘယ်နှစ်ခါပြန်တိုင်းတိုင်း တစ်လက်မ နိမ့်ပြန်မိနေသည်သာ။

“ငါ့အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးဘူး ဂျူလိုင်၊ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတယ်... ကြည့်ထား၊ မင်းကိုမိလာစေရမယ်”

ဂျွန်စကားကြောင့် ဂျူလိုင် တဟားဟားအော်ရယ်သည်။

“ငါကရှေး... ဒီအတိုင်းနေမှာတဲ့လား။ ဘာပဲပြောပြော ငါ ရှည်တယ်”

ဂျွန်က နာခေါင်းရှုံ့ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို မကြားတကြားရေ ရှုတ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဂျွန်၊ ငါကြားတယ်နော် ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ”

“ဘာလဲ... ငါက ဆံပင်ကိုပြောတာ”

ဂျွန်က ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ပြန်ပြောတော့ ဂျူလိုင် ရှက်ကိုးရှက် ကန်းဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အော်ရယ် လိုက်မိကြ၏။ ဂျူလိုင်က နှုတ်ခမ်းနားမှာ လက်ညှိုးလေးကပ်ပြီး တိုးတိုး လုပ်ဆိုသည်အမူအရာနှင့် တံခါးဘက်ကို လက်မနှင့်နောက်ပြန်ညွှန်ပြ မှ ဂျွန်ငြိမ်သွားသည်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဂျွန်မေမေက အခန်းတံခါးထုပြီး ဆူပေဦး မည်။ နှစ်ယောက်လုံးက ဂစ်တာကိုသဘောကျသော်လည်း တယောက်ကို နှစ်သက်သူများမဟုတ်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ဂျွန်မေမေ၏ တယော ထိုးသလိုဆူသံကိုတော့ အလွန်ကြောက်ကြသည်။

ကို ကို ကို

အခန်း (၄)

စာရွက်ဖြူဖြူပေါ်မှာ ခဲတံနှင့် ထင်ရာတွေလျှောက်ခြစ်ရင်း လူတစ်ယောက်ပုံကို ဆွဲချင်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ မေ ပန်းချီမဆွဲတတ်။ ထူထဲနက်မှောင်နေသည့်မျက်ခုံးတွေနဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ဝိုင်းစက်ကော့ရွန်းနေသည့်မျက်လုံးတွေကို မေ့မျက်လုံးထဲ ခဏ၊ ခဏမြင်ယောင်လာသည်။

ရေနကြည့်လို မရတာက ခက်သည်။ ဝိုင်းမလိုလိုနဲ့ သွယ်စင်းနေတဲ့မျက်နှာရယ်၊ ဆံပင်နက်နက်လေးတွေကို အဖျားချွန် တိုတိုထောင်ထောင်ညှပ်ထားပုံက ရည်မှန်ခန့်ညားပြီး ဖြူဖြူစင်စင်ကောင်လေးတစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ယောက်မှန်း သိသာစေလေသည်။ လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည့်အပြားလေးကိုက မေ့ရင်ထဲ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါသွားစေခဲ့၏။

“ဟိတ်!”

“အမေ့! ဟာ၊ လန့်လိုက်တာ ချယ်ရီရာ”

နောက်မှ အသံမပေးဘဲ တိတ်တိတ်လေးရောက်နေသည့် ချယ်ရီကိုမျက်စောင်းထိုးရင်း လှည့်ပြောလိုက်သည်။ ချယ်ရီက သဘောကျစွာရယ်ပြီး မေ့ရှေ့ကစက္ကူကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါ ဘာကြီးလဲ”

“မျက်လုံး”

“ဘယ်သူမျက်လုံးလဲ... နင်ဆွဲထားတာလည်း ကြက်မောက်သီးကျနေတာပဲ၊ အမွှေးတွေ တဖွားဖွားနဲ့”

ချယ်ရီပြောလိုက်ကာမှ မေ ကိုယ့်လက်ရာကိုယ်ကြည့်ပြီး အကြီး

အကျယ်စိတ်ဓာတ်ကျသွားတော့သည်။

“နင်ကလည်း ဒါ Singing boy ရဲ့မျက်လုံးတွေ”

“ဘာရယ်”

“ဪ၊ သီချင်းဆိုတဲ့ကောင်လေးရဲ့မျက်လုံးလို့ပြောတာ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဝိုင်းတယ် ပြီးတော့ မျက်တောင်တွေကလည်း

ရှည်တယ်လေ”

“မူလတန်းကလေးဆွဲတာတောင် နင့်ထက်သာတယ် မေ့ရဲ့။ သီချင်းဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုပဲ နင်မြင်လိုက်တာလား။ ဂစ်တာတီးတဲ့ကောင်လေးကိုရော သတိမထားမိဘူးလား။ ဆံပင်တွေကို ရွှေရောင်ဆိုးထားတယ်လေ... ဆံရှည်ရှည်လေး။ ဂစ်တာတီးနေတော့ မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေတာ... ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းလဲ... သူက ပိုကြည့်ကောင်းတယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်က အရမ်းနုလွန်းပြီး ကလေးဆန်သလိုပဲ”

ကြည့်စမ်း! ချယ်ရီက မေ့ထက်တောင် အနုစိတ်ကြည့်ထားလိုက်သေးသည်။

“ဟင်းဟင်း... မေက သီချင်းလေးပဲ”

“ချယ်ရီက ဂစ်တာလေး”

“သီချင်းလေး”

“ဂစ်တာလေး”

“သီချင်းလေး... ပါဆို”

“ဂစ်တာလေးက ပိုချောတာ”

မေနှင့် ချယ်ရီ သူငယ်တန်းကလေးများလို တစ်ခွန်းမခံငြိမ်

နေ့စဉ် အခန်းထဲသို့ အန်တီကေသီ ဝင်လာသည်။ ဒါကို မေက မမြင်
လိုက်...

“သီချင်းလေးပဲ”

“ဟဲ့... ဘာတွေအော်နေတာလဲ”

“အဲ... ဟဲ့... ဂစ်တာ... ဂစ်တာ၊ ဟိုဟာလေ သီချင်း ဒီနေ့
ဘုရားကျောင်းသွားရင်ဆိုဖို့ သီချင်းတိုက်မယ်လို့ပြောတာ”

ချယ်ရီကားကြောင့် အန်တီကေသီ ဘာမှဆက်မပြောတော့
ဘဲ မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဟီး... ဟီး... ဝါပြောလိုက်ပေလို့ နို့မို့ဆို အခုခံရဦးမှာ။
အန်တီကေသီလာမှ ဘုရားကျောင်းသွားဖို့ ဝါသတိရတော့
တယ်။ ဒီနေ့ ရွန်းဝေတို့ အန်ကယ်ဒေဗစ်အိမ်မှာ ဘုရားရှိခိုး
ကြမှာ၊ အဲဒီကိုသွားမယ်”

“ရွန်းဝေရော လိုက်မလာဘူးလား”

“ဟင့်အင်... အလုပ်ရှုပ်နေတယ်တဲ့၊ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်နှစ်နာရီသွားမှာလဲ။ အခုပဲ ဆယ်နှစ်နာရီရှိနေပြီ”

“ဟုတ်သားပဲ... ကဲ၊ ရေမြန်မြန်ချိုးကော့။ တစ်နာရီ ဟိုကို
အရောက်နော်”

ချယ်ရီကားအဆုံး မေ ကုတင်ပေါ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းကာ
ရေချိုးဖို့ပြင်ဆင်တော့၏။ ချယ်ရီကတော့ သီချင်းခွေတစ်ခွေဖွင့်ပြီး အေး
အေးဆေးဆေးစောင့်နေလိုက်သည်။ ရွန်းဝေတို့ဆီမှာ ဘုရားဝတ်ပြုတဲ့
အထာကို ချယ်ရီက သိပြီးသာ။ နှစ်နာရီနောက်ပိုင်းမှ လူငယ်အချိန်စ
မှာ ဆိုပေမယ့် ပြင်ဆင်တာကြာတတ်သောမေ့ကို အမြဲ အချိန်ကိုစော
ပြီးပြောထားရမြဲဖြစ်၏။

မေက ရေချိုးခန်းထဲမှာ နာရီဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြီးမှ
ထွက်လာသည်။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင်ပြီး ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် သုံးဆိန်စ်
လောက်ကြည့်ပြီးမှ အလှပြင်တတ်တာက အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာမှထူး
ထူးခြားခြားအလှမပြင်တတ်သော်လည်း မျက်တောင်တွေကို မက်(စ်)
ကာလာနဲ့ အခရောင်တင် မည်းနက်နေအောင်လုပ်ရတာကို မေသဘော
အကျဆုံးပင်။ မိတ်ကပ်လိမ်းရမှာတော့ မေ အရမ်းပျင်းသည်။

ခပ်ပါးပါးရှိသည့်နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ နဂိုကတည်းက ရဲရဲ
နေပြီးသားမို့ ဘာမှဆိုးမနေတော့။

အရောင်တွေထဲမှာ အနက်ကိုသာ ခရေဖိဖြစ်သည့်မေက ဆံပင်
ကိုပင် ဘာရောင်မှမဆိုဘဲ အနက်တောက်တောက်လေးကို အမြတ်တနိုး
ထိမ်းသိမ်းထားသည်။ ကျော့လှယ်အထိရောက်တဲ့ဆံပင်တွေကို ဘာနဲ့

၃၆ ကြည့်နုစေတီ

မှ တွယ်ကပ်စည်းနှောင်တာမျိုးမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းချပြီး ဂါဝန်အနက် ရောင် လက်ပြတ်အတိုလေးကို ဝတ်လိုက်ရုံနှင့် အားလုံးပြီးပြည့်စုံသွား သည်။

ကျောနဲ့ခါးတစ်လျှောက် အတွန်းအရှုံ့လေးတွေနှင့် ခါးနေရာမှာ ခါးပတ်ပုံစံ ၆ကြိုးကြီးကြီးလေးတစ်ခုသာပါသော ဂါဝန်လေးက ဒူး အောက်ထိသာ ရှည်သည်မို့ ဖြူစင် ဝင်းနှစ်နေသည့် မေ့ခြေသလုံး သားလေးတွေကို လှပ ထင်းလင်းနေသည်။

မှန်ရှေ့မှာ အရှေ့ကြည့်၊ အနောက်ကြည့်နှင့် တစ်နာရီထိုးလှ လှပင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ... ပြီးပြီလား... တစ်နာရီအရောက်နော်”

သီချင်းနားထောင်ရင်း လှမ်းအော်လိုက်သောချယ်ရီက မျက် လုံးဖွင့်မကြည့်။ တစ်နာရီထိုးဖို့ ဝါးမိနစ်ပင်မလိုတော့တာမသိဘဲ “တစ် နာရီအရောက်နော်” ဟု တဖွဖွအော်နေသောကြောင့် မေတစ်ယောက် တည်း ကြိတ်ရယ်နေမိသည်။

“ပြီးပြီ... မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ဘဲ စွတ်အော်မနေနဲ့၊ တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ... သွားမယ်ထ”

မေ့အသံကြားမှ ချယ်ရီက အိပ်ရာပေါ်က ကမန်းကတန်း

ကုန်းထသည်။ စားပွဲပေါ်မှ အသင်းတော်အတွင်း ကန့်သတ်ဆိုတဲ့ မွေ သီချင်းစာအုပ်လေးကိုယူပြီး အခန်းထဲက ကပျာကယာထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လောက်အချိန်ကြာကြာ ကားမောင်းရာ မှာတော့ မေက အလွန်မြန်တတ်သောကြောင့် ဖခင်နှင့်အဒေါ်ဖြစ်သူက လုံးဝစိတ်မချရသည်အထိပင်။

ဟိုရောက်သွားတော့ အားလုံးလူစုံသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ရွှန်းဝေက ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျတတ်သောသူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက် အချိန်မီရောက်လာသောကြောင့် အံ့သြသလိုပင်ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းခြင်း၊ ဂုဏ်တော်ဘွဲ့သီချင်းသီဆိုခြင်းအစီအစဉ်တွေ တစ်ခု ပြီးတစ်ခုအပြီးတွင်...

“အခု ကျွန်တော်တို့အဖဘုရားသခင်ကို ဂုဏ်တော်သီချင်း တစ်ပုဒ်နဲ့ ချီးမွမ်းကျူးပါ့မယ်ခင်ဗျာ” ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ နားထဲမှာ ကြားဖူးနေသလို အသံချိုချိုလေးကြောင့် မေ ခေါင်း ထောင်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရားကျောင်းတွင် အမြဲတမ်းဂစ်တာတီနေကျ ကိုလင်းသစ် က လွယ်ထားသောဂစ်တာကိုဖြုတ်ပြီး ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်း ပေးသည်။

ထိုကောင်းလေးကို မေ အသေအချာမှတ်မိသည်။ ထိုကောင်လေးက ဂစ်တာကိုတစ်ချက်နှစ်ချက်ခတ်ပြီး ထိုင်နေသူတစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

“အို!”

ထိုင်ခုံမှကောင်လေး မတ်တတ်ထအရပ်တွင် မေအရမ်းအံ့ဩရင်ခုန်သွားသည်။ ချယ်ရီကလည်း ထိုကောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မေ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး လာဆုပ်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့သီဆိုပူဇော်မယ့်သီချင်းက ယုံကြည်ချက်ခွန်အား လို့အမည်ရပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ရေးစပ်ထားတဲ့သီချင်းလေးပါ”

မေသဘောကျနေသော သီချင်းလေးရဲ့ကြေငြာသံအပြီး သူ့ဘေးမှ ဆံပင်ရွှေရောင်နှင့်ကောင်လေးက ဂစ်တာစတီးသည်။ ဆံပင်ပုံစံကလွဲရင် နှစ်ယောက်လုံးက ဆင်ဆင်တူသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို အားလုံးငေးမောရင်း သူတို့သီချင်းသံစဉ်လေးမှာ မျောပါသွားကြသည်။

“မေ... အဲဒါ Winter က ကောင်လေးတွေနော်၊ အသံရောရုပ်ရောဆင်တယ်”

ချယ်ရီက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် တိုးတိုးလေးကပ်ပြောသည်။ မေပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သီချင်းလေး ဆုံးသွားပြီး ‘တစ်ယောက်စီတိုင်းကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ’တဲ့ ဆုတောင်းသံအဆုံး ‘အာမင်’ဆိုတဲ့အသံ ဟိန်းထွက်လာမှ မေတို့ သတိဝင်လာကြသည်။

“ရွှန်းဝေ၊ နင်လည်း သူတို့ကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးနော်၊ နင် ဒီမှာအမြဲတက်တာမဟုတ်လား”

ရွှန်းဝေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါ ဒီမှာဘဲဘုရားရှိခိုးတာ၊ သူတို့နဲ့ တစ်ခါမှမဆုံဖူးဘူး၊ ဧည့်သည်ထင်တယ်”

နောက်ထပ်လူတွေ သီချင်းတွေဆိုတာကို အာရုံမရောက်တော့ဘဲ သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေကြသည်။ အခမ်းအနားအစီအစဉ်ကို ကြေငြာပေးသောလူက ဘာကြေငြာပေးမှန်းပင်မသိလိုက်။

ကောင်လေးနှစ်ယောက် နေရာမှထပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့မိတ်ဆက်စကားပြောမှပင် မေ ကျောက်ယာလေးလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေကသာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်သော်လည်း မေ့ကိုတွေ့ပုံ

မရချေ။ အင်းလေ... သူတို့က မေ့ကိုတွေ့လည်း မှတ်မိမှာမှမဟုတ်
တာလို့ စိတ်မကောင်းစွာ တွေးလိုက်မိ၏။

မေ ဘယ်လောက်များ အတွေးလွန်နေသည်မသိ။ ချယ်ရီက
လက်ကုပ်ရင်...။

“ဟဲ့... သွားနှုတ်ဆက်မယ်” ဆိုမှ မေသတိဝင်လာသည်။

ဘုရားကျောင်းမှာ ညော်သည်အသစ် လာတက်လျှင် တစ်
ယောက်ချင်း သွားနှုတ်ဆက်ရသောကြောင့် မေ နေရာမှထရပ်လိုက်
သည်။ လူတွေအများကြီး သူတို့ရှေ့မှာ တန်းစီနေသောကြောင့် မေ
အသာလေးငြိမ်ပြီး ရပ်နေရသည်။

ရွှန်းဝေက မေ့နားနားလေးကပ်ပြီး...။

“သီချင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ဂျွန်တဲ့... ဂစ်တာတီးတာ ဂျူ
လိုင်၊ နာမည်တွေကိုက ချစ်စရာလေး”

ဟုတိုးတိုးပြောသည်။ အားလုံးရှင်းသွားပြီး မေ့အလှည့်ရောက်
လာတော့ ရင်တွေခုန်ပြီး လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်လာသည်။ ချယ်
ရီက မေ့ခါးကိုတို့ရင်း သွားလေဆိုမှ တွန့်ဆုတ်နေသော ခြေထောက်
တွေကို အနိုင်နိုင်အားယူလှမ်းရင်း တရွေ့ရွေ့တိုးသွားလိုက်သည်။

မေ အနားရောက်သွားတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက မေ့ကို ပြိုင်

တူ လက်ကမ်းပေးပြီးမှ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြီးကာ နှစ်ယောက်လုံး လက်ပြန်ရုပ်သွားသည်။

“အို!”

မေ ရှက်ရုံသွားမိသည်။ မေ့ရဲ့သီချင်းလေးက ဆော့နီးနော်
လို့ တစ်ခွန်းပြောပြီး လက်ပြန်ကမ်းမှ မေ ရင်ခုန် တိမ်းမူးစွာ လက်ကမ်း
ရင်...။

“မင်္ဂလာပါ”

လို့ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိသည်။ သူကလည်း မေ့ကိုမှတ်
မိနေသလိုလို အဝေဝါပြီးရင်း မင်္ဂလာပါဟု ပြန်ပြောသည်။ နောက်ထပ်
ဂစ်တာတီးတဲ့ကောင်လေးအလှည့်မှာတော့ မေ နည်းနည်းတည်ငြိမ်
သွားသည်။ သူလက်ဖဝါးတွေက ပူနွေးနေသည်။ ထို့ပြင် သီချင်းလေး
ထက်ပိုပြီး နွေးထွေးစွာပြုံးကာ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဟုပြောလေ
သည်။

နောက်ကိုပြန်လှည့်ခဲ့တဲ့အထိ မေ့လက်ကလေးတွေ ပူနွေးနေ
တုန်း။ ထို့ပြင် ဂျွန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးရဲ့ နှုတ်ချိုအိတ်အပြုံးလေးနဲ့ ဆွဲ
အားပြင်းတဲ့ မျက်လုံးတောက်တောက်လေးတွေရဲ့အကြည့်က မေ့ရင်ထဲ
အထိ ကပ်ငြိမ်လာသည်။ ဂျူလိုင်ရဲ့ နွေးထွေးရီဝေတဲ့အကြည့်ကတော့

၄၂ ကို ကြည့်နုဇေတ်

မေ့ကို ထူးထူးခြားခြား ရင်မခုန်စေဘဲ ညွှန်မျက်ဝန်းတွေကိုသာ တမ်း
တမ်းစွဲသွားမိသည်။

ထိုနေ့က ဘုရားကျောင်းမှအပြန် မေ အတိုင်အဆမရှိ ရင်ခုန်
နေတော့သည်။

က က က

အခန်း (၅)

“ဘယ်မှာလဲကွ... မရှိတော့ဘူး”

ညွှန်က ကားမောင်းရင်း ဂျူလိုင်ကိုလှည့်ပြောသည်။

“ငါ သေသေချာချာတွေ့လိုက်တာပါကွာ။ ငါတို့ရှေ့ကတင်
ထွက်သွားတာ... မာစီဒီအနက်ရောင်လေးမှာ မဟူရာနဲ့ သူ
သူငယ်ချင်းကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့”

ဂျူလိုင်ကကားအဆုံး ညွှန် စိတ်ဖျက်လက်ဖျက် စုတ်သင်သည်
ညွှန်လိုက်မိသည်။

“ကျွတ်! သွားပါပြီကွာ... နာမည်လေး မေးလိုက်မိရင်

အကောင်းသား”

“သူလည်း ငါတို့ကိုမှတ်မိတယ်ကွ။ ကြည့်ပါလား၊ နှုတ်ဆက် တုန်းက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတာ၊ လက်ဖျားလေးတွေဆို အေးစက်နေတာပဲ”

သူပင် သတိမထားလိုက်မိခဲ့သောအရာကို ဂျူလိုင်က သေသေ ချာချာအမှတ်ရနေခြင်းအတွက် ဂျွန်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

ဂျွန်မျက်နှာပျက်သွားတာမြင်မှ ဂျူလိုင် စကားမှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်ရသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ဂျွန်ရာ... အဲဒီမှာ ကိုလင်းသစ်ကြီး ရှိနေ တာပဲ။ စုံစမ်းလို့ရပါတယ်”

“ဟာ... အဲလိုကြီး ကြားလူနဲ့စုံစမ်းပြီးမှ သိရတာမျိုး မလိုချင် သူး။ ပြီးတော့ အဲလိုလုပ်တာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဒီလိုကျတော့ ဂျွန်က ရှက်တတ်သေးသည်။

“မင်း၊ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလား ဂျွန်”

ဂျွန်က သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ ရယ်နေသည်။ ဂျူလိုင် သက်ပြင်း တစ်ချက် ကြိတ်ပြီးချလိုက်ရသည်။ နုနုနယ်နယ်လေးနှင့် တစ်မျိုးစီ ဆွဲ ဆောင်မှုရှိသော လှလှပပကောင်မလေးတွေတိုင်းကို ဂျွန်သဘောကျ

ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးရုံကလွဲပြီး ဘာမှအလေးအနက် မထားခဲ့။ တစ်နေရာမှာတွေ့လျှင် စိတ်ဝင်စားသွားတာနဲ့ လိုက်ပြီးကြည့် ဖုန်းတွေဆက်၊ စကားတွေပြော၊ ရည်းစားလည်းမဖြစ်လိုက်ဘဲ ဟိုလို လို ဒီလိုလိုလုပ်ပစ်တတ်သောအကျင့်ကြောင့် သူနှင့် ခဏ၊ခဏ စကား များရသည်။

ကြိုက်တာသေချာရင် အတည်တွဲဆိုပြန်တော့လည်း ရည်းစား ကိစ္စ ကရိုက်ထတွေ့များထတ်လို့ စိတ်ညစ်တယ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ ဂျွန်ကိုသနားမိပြန်သည်။ ဒီအသက်အရွယ်လောက်နှင့် သူလည်းလွတ် လွတ်လပ်လပ်သာ နေချင်ရှာဦးမည်ဆိုပြီး ကိုယ်ချင်းစာလိုက်မိသည်။

ဆယ်တန်းတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဂျွန်လိုက် ကြိုက်ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူလိုင်ကြောင့် ဖတ်လမ်းမဖြစ်လိုက်ခြင်းပင်။ အဲဒီကတည်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ရည်းစားထား ကြေးဆိုတဲ့ကတိ ထားခဲ့ကြသည်။

အခု နှစ်ယောက်လုံး ဒုတိယနှစ်ရောက်ပေမယ့် တစ်ယောက် မှ ရည်းစားမရသေး။

ဂျွန်က ဂျူလိုင်လိုမဟုတ်။ တစ်ခါတစ်လေ အင်တာနက်မှာ Chatting တိုင်ရင်း လေးငါးယောက်လောက်နှင့် ဘာလိုလိုညာလိုလို

တွေ လျှောက်ပြောပြီး အိတ်တတ်သေးသည်။ ပြီးတော့လည်း ဒီလိုပဲ ပြီး သွားတတ်သည်။

ဒီတစ်ယောက်ကိုလည်း သိချင်းတစ်ပုဒ်ရေးပြီးတာနဲ့ ဂျွန် မေ သွားဦးမည်ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားလားလို့ မေးမိခြင်းဖြစ် သည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ဂျူလိုင်။ ဟိုကောင်မလေးရဲ့ အေး စက်စက်လက်ဖျားလေးကိုလား”

ဂျွန်စကားကြောင့် သူ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်မိသည်။ ဂျွန်စိတ်ဝင်စားတတ်သောကောင်မလေးတိုင်းက လှတာချည်းပင်။ ဒါ ပေမဲ့ ဒီအနက်ရောင်လေးလောက်တော့ ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်အား မရှိ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုကောင်မလေးကို ဘုရားကျောင်းမှာ ပြန် တွေ့ရတာ သူပြောမပြတ်အောင် အံ့သြဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ကောင် မလေးကို အရင်စပြီးမြင်ပေမယ့် ဂျွန်ကိုမပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ငေးနေခဲ့မိသည်အထိ။

“ငါမေးတာ မဖြေဘူးနော်... ဒါဆို”

“မဟုတ်ဘူး... ဂျွန်၊ ငါ သူ့ကိုသတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မပိုဘူး”

သူ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားပါလျက်နှင့် ဘူးကွယ် ငြင်း လိုက်မိသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သူ တပ်အပ်မပြောနိုင်ခင် ဂျွန်မျက် လုံးတွေက ပျော်ရွှင်ရိပ်သမ်းလာကာ...

“တကယ်နော်”

ဟုမေးလိုက်တာကြောင့် သူ့အဖြေကို ပိုပြီးတိကျနိုင်လှသွား စေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

“တကယ်ပါ၊ ငါ သူ့ကိုထူးဆန်းတဲ့ပုံစံလေးမို့ အမှတ်တရဖြစ် သွားတာကလွဲရင် ဘာမှ ငါ့စိတ်ထဲမှာမရှိဘူး”

ဂျွန်ကို စိတ်ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝပေးနိုင်မည်ဟူသော ယုံ ကြည်ချက်တစ်ခုတည်းနှင့် ပြောလိုက်ရသော်လည်း စကားလုံးတိုင်းက သူ့ခံစားချက်နှင့် ဆန့်ကျင်နေသည်ချည်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် ဂျွန် နားလည်ဖို့မလိုအပ်သလို အနက်ရောင်ကောင်မလေးလည်း နားလည် နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

က က က

အခန်း (၆)

ကော်ဖီဆိုင်လေးသို့ မေတို့သုံးယောက် ရောက်ခဲ့တာ ဒီနေ့ဆို ရှစ်ရက်မြောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

'နင့်ဟာက မလွန်လွန်းဘူးလားမေရယ်' ဆိုသော ချယ်ရီစကား ကို တမင်မကြားယောင်ပြုပြီး နေရာမှထရင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့! ဘယ်သွားမလို့လဲမေ”

“အဲဒီမှာ ခဏနေခဲ့”

မေ၊ ချယ်ရီတို့နှစ်ယောက်ကိုထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ရဲ့အတွင်းကျကျ ညာဘက်ထောင့်က ဆိုင်မန်နေဂျာထိုင်နေသောနေရာသို့ တန်းတန်းမလှိုက်

မတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟို... အစ်ကို၊ ဒီဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့နှစ်ယောက်လေး၊ သူတို့မလာဘူးလားဟင်”

“ဪ... ဂျွန်တို့ကိုပြောတာထင်တယ်... မလာဘူးဦးမ၊ သူတို့က ဒီကဝန်ထမ်းမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုညီရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ။ တစ်ခါတစ်လေစိတ်ကူးပေါက်မှ ရောက်လာတတ်တာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

မေ့စိတ်ထဲ ကောင်တာနားထိုင်နေသောကြောင့် မန်နေဂျာထင်နေမိသူမှာ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်နေကြောင်းသိလိုက်ရသောကြောင့် အားနာသလို ဖြစ်သွားမိ၏။

“သူတို့လာရင် အစ်ကိုပြောပေးရမလား။ ဂျွန်တို့နှစ်ယောက်ကို ဆိုင်လာတဲ့ညည်သည်တိုင်း မေးကြတယ်။ အပြစ်ဆိုတာ မဟုတ်တော့လည်း... တစ်ခါတစ်လေကြိုကြိုကုန်တော့တာပေါ့လေ”

“ရပါတယ်... မေတို့က သူသီချင်းတွေ ဒီမှာနားထောင်တဲ့ ပရိတ်သတ်ပါ။ မရင်းနှီးပါဘူး... မပေ့လို့မေးကြည့်တာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

“အစ်ကိုတို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ... ကိုယ့်ဆိုင်လာတဲ့ညည်သည်ပဲ”

ဖော်ရွေလှသောဆိုင်ရှင်ကို မေ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်လာတော့မှ ချယ်ရီနှင့်ရှန်းဝေက သဘောပေါက်သလို သူ့အား မျှော်လင့်တကြီးစောင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲမေ”

မေ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

“ပြန်ကြရအောင်ဟာ”

“အစောကြီးရှိသေးတာပဲ”

ရှန်းဝေစကားအဆုံး ချယ်ရီက မသိမသာမျက်မှောင်ကြုတ်ပြသည်။ မေ့မျက်နှာလေး စူပုပ်နေတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အလိုက်တသိဖြစ်သက်နေကြခြင်းပင်။ မေ့စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း ဆိုးချင်စရာ။ ဘုရားကျောင်းကို တနင်္ဂနွေနေ့က သွားတော့လည်းမတွေ့ရ ကော်ဖီဆိုင်လာပြန်တော့လည်း မရှိတာမို့ စိတ်လျှော့ရမလိုပင်ဖြစ်နေပြီ။

မေက စိတ်ဆိုးလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှအပြစ်မတင်ဘဲ ကားကိုသာ တကြောင်းမောင်းတတ်သောကြောင့် ချယ်ရီနှင့်ရှန်းဝေမှာ မေ့မောင့်မသား

ကားပေါ်တွင် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ပါလာကြသည်။

ကော်ဘီဆိုင်အဝမှအထွက် လမ်းမပေါ်မှကားကိုမစောင့်ဘဲ တရကြမ်းကျွေးအထွက်...

“ကွီ!”

“ဟ...ဟ...”

ဂျူလိုင်မျက်စိရှေ့ ရုတ်တရက်တိုးဝင်လာသောကားခေါင်းကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဘရိတ်ကိုဖိနှင်းပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဂျွန်က နေလို့သိပ်မကောင်းတာမို့ ဂျူလိုင်မောင်းရတဲ့နေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာဖြစ်နေရသည်။

“ကျွတ်! တော်သေးတယ်ကွာ”

သူတို့ကားဘော်ဒီရှေ့ပိုင်းကို ခေါင်းဆိုင်ပြီး ရပ်ထားတဲ့ကားကိုကြည့်ပြီး ဂျွန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှေ့တွင်လိုက်သည်။

“အထဲကထွက်လာတဲ့ကားက လမ်းမပေါ်တင်တာ ကြောက်ဖို့တောင်ကောင်းတယ်... တောက်! နေဦး ဂျွန်... ငါသွားကောပစ်လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဂျူလိုင်က ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲပြန်ပိတ်ရင်း ကားရှေ့ကနေပတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ဂျွန် ကားအနက်လေးကို မကျေမနပ် ဘကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကြည့်ရင်းက ကားပေါ်ကဆင်းလာသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကိုမြင်တော့မှ ဂျွန်မျက်ခုံးအစုံ မြင့်တတ်သွားရသည်။

“ဒီမှာ... ခင်ဗျား... ဟာ”

နောက်ခန်းမှာထိုင်နေသည့်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ပျာပျာသလဲဆင်းလာပေမယ့် ကားမောင်းသူ ဆင်းမလာတာကြောင့် ဂျူလိုင်ဒေါက်ကြီးပြီး အပီပောက်ပစ်လိုက်ဖို့စိတ်ကူးပြီးကာမှ မထင်မှတ်ဘဲ မဟူရာမလေးကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မှတ်တက်အံ့သြသွားရသည်။

ကားပေါ်ကကောင်မလေးမှာလည်း သူ့ကိုပေစောင်းစောင်းပြန်ကြည့်နေရာမှ မှတ်မိသွားပုံရသည်။

“ရှင်!”

အံ့သြတကြီးပုံစံလေးနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ကြည့်ပြီး တစ်နေရာအရောက် သူမမျက်လုံးဝိုင်းလေးများ စူးစိုက်ရပ်တန့်သွားသည်။

သူလှည့်ကြည့်တော့ ကားပေါ်မှဆင်းလာသောဂျွန်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ ပြောမပြုတတ်သောခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကောင်မလေးခါနုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေက အနည်းငယ်ပွင့်ဟ ပြီး စုထော်သွားတာမို့ အသံမကြားရပေမယ့် 'ရွှန်း' လို့ တီးတိုးရှေ့တံ လိုက်ကြောင်း သူနားလည်လိုက်မိသည်။

ခုနုထီမထင်ပုံနဲ့ သူ့ကိုအေးစက်စွာပြန်ကြည့်နေတဲ့ကောင်မ လေးဟာ ရွှန်းကိုမြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တောင်းပန်စကား ပြောဖို့ပြင်တော့သည်ကို သူ တိတ်ဆိတ်စွာ မနာလိုဖြစ်နေမိသည်။

“ဟဲ့... မေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကမန်းကတန်းနဲ့ဆိုတော့”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ Sunday School တက်တုန်း က တစ်ခေါက်ဆုံးခဲ့ဖူးတယ်နော်။ မှတ်မိလား... ကျွန်တော် နာမည်၊ ရွှန်းပါ”

ရွှန်းစကားအဆုံး ကောင်မလေးက ကြည်လင်စွာပြုံးရင်း ခေါင်း ကို ခပ်သွက်သွက်ညှိတ်ပြသည်။ သူမ ပြုံးသောအခါ နုတ်ခမ်းတွေတင် မဟုတ်၊ မျက်လုံးကလေးတွေကပါ ပြုံးရိပ်သမ်းသွားသည်ကို ထူးထူး ခြားခြားတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မေ့နာမည်က... အဲ၊ မေဆိုတာ နာမည်အရင်းလား”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ နာမည်အရင်းပဲ၊ သူက ချယ်ရီလို့ပဲ၊ သူက ရွှန်းရွှန်းဝေ”

ရွှန်းလှည့်ကြည့်တော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ပြုံးရင်း ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကံကောင်းလို့ သီသီလေးလွတ်သွား တာ”

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြန်အလှန်မိတ်ဆက်နေစဉ် ကားနှစ် စီးကိုတစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်ထပြောလိုက်သော ဂျူလိုင်အသံ ကြောင့် ကောင်မလေးဆုံးယောက် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။

ရွှန်းက သူ့ကိုမျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။
ပြီးမှ...

“ဪ... ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဂျူလိုင်တဲ့၊ သိတ်လယ် မဟုတ်လား... သူက ဂစ်တာတီးတာ အရမ်းတော်တယ်လေ” ဟုမိတ်ဆက်ပေးသည်။

သူ့ကို သုံးယောက်လုံး ပြုံးပြကြသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူကတော့ မဟုတ်ပေမယ့်တစ်ယောက်ကိုပဲ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ သူမ ဘေးမှ အသားဖြူဖြူ မျက်စိမှေးမှေးနဲ့ကောင်မလေးက...

“သူတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်ကိုတွေမဟုတ်ဘူးလားဟင်” ဟုမေးလေသည်။ ရွှန်းက ဘာမှမဖြေဘဲ ပြုံးစေ့စေ့လှုပ်နေ

ပေမယ့် ဂျူလိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ရုပ်ချင်းလည်းဆင်တယ်၊ နာမည်ကလည်း ဂျွန်နဲ့ ဂျူလိုင်ဆိုတော့”

ထိုကောင်မလေး၏စကားအဆုံး ဂျူလိုင်က မဟူရာမလေး

၏မျက်နှာကို ဖျက်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုဆိုရင်... သူ့ကိုယ်ထည့်တွက်ရမယ်၊ မောင်နှမသုံးယောက်ဖြစ်သွားအောင်”

သူမက မျက်ခုံးလေးပင့်ကြည့်သည်။

“ဘာဆိုလို့လဲ” ဟုလည်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သေးသည်။

“ဆိုတာပေါ့၊ မေရယ်၊ ဂျွန်ရယ်၊ ဂျူလိုင်ရယ်ဆိုတာ တစ်ဆက်တည်းရှိတဲ့လတွေပဲ၊ မောင်နှမလို့ပြောရင်ရတယ်”

ဂျူလိုင်စကားအဆုံး ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဂျွန်က လိုက်

ရယ်ကြသော်လည်း သူမက ပြုံးရုံသာပြုံးနေသည်။ ပြီးမှ...

“မေက မေလမှာမွေးတာမဟုတ်ပါဘူးနော်... မာမိက သူ

ကြိုက်တဲ့ဝတ္ထုထဲက မင်းသမီးနာမည်ပေးထားတာ”

ဟုပြောမှ သူ့အံ့ဩသွားရပါသည်။ ထိုနေ့က ကော်ဖီဆိုင်ထဲ

မှ တခြားကားတွေသာ ထွက်မလာသေးလျှင် သူမနှင့်ဘယ်လောက် ကြာကြာ စကားပြောနေမိမည်မသိချေ။

အသီးသီးနှုတ်ဆတ်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်ခါနီးတွင် ဂျွန်က...

“မေ့ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်ဖြစ် အီးမေးလ်အကောင့်ဖြစ်ဖြစ် ပြောပြပါလား”

ဟုမေးသာအခါ သူမကပြုံးရင်း တစ်စုံတစ်ခုရေရွတ်ပြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဂျွန်က သူ့လှမ်းကြည့်နေသည်ကိုမြင်လျှင် ကလေးတစ်ယောက်ကို ရုက်ကိုးရုက်ကန်းပြီးလိုက်၏။

သူ့ ဂျွန်ကိုပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မဖွင့်ဟနိုင်သည့်ခံစားချက်တို့ဖြင့် ဆွတ်ကျင်နေမိ၏။

ကို ကို ကို

အခန်း (၇)

“ဂျူလိုင်... မင်း၊ မေ့ကိုတယ်လိုမြင်လဲ”

ရုတ်တရက်ကြီး ထမေးလိုက်သော ဂျွန်စကားအဆုံး သူဘာမှ မဖြေနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆိတ် ဆွဲအသွားခဲ့သည်။

“အင်း... ငါ့အမြင်ပြောရရင် မဟုတ်ဘူးလား လူတယ်၊ ဆွဲဆောင် မှုရှိတယ်”

“ငါ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီလားမသိဘူး”

ဘုရားသခင်...

ဒီလိုစကားမျိုးကို ဂျွန်ဆီက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ သူ့ အလွန်အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ တကယ်လား လို့ ပြန်မေးရာမလိုလောက်အောင် ဂျွန်ပုံစံက လေးနက်တည်ကြည်နေ သောကြောင့် သူစိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

ဂျွန်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩတွေဝေနေပုံရ၏။ လှလို့သဘော ကျတာ ဘာမှမဆန်းပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်သွားဖို့ အလွယ်တကူဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု အသေအချာစဉ်းစားနေပုံ ပင်။

“ဂျူလိုင်”

“ဟင်”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စတွေ့တွေ့ချင်းမှာပဲ ကြိုက် သွားတာမျိုးရှိလား... မဟုတ်သေးဘူးကွာ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူနှုတ်က လွှတ်ခနဲထွက်သွားမိသည်။

သိပ်ကိုဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ မဟုတ်ရာလိုလှတဲ့မိန်းကလေးမျိုးဆို ပို ပြီးဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ရင်ထဲမှာတီးတိုးရေရွတ်နေသည်ကို ဂျွန် မကြားနိုင် ပေမယ့် သူမလုံမလဲဖြစ်မိ၏။

“တကယ်လို့ မေကလုလို့ စိတ်ဝင်စားတာဆို ငါ့လိုစိတ်ဝင်

စားနေတဲ့လူတွေလည်း ရှိမှာပဲနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်မိလိုက်သလား၊ ခေါင်းခုံလိုက်မိသလားမသိ။ လက်က ဂစ်တာကြိုးတွေအားလုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲချမိလိုက်သော ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲမှ ဆူညံသံတစ်ခုက စက္ကန့်အတော် ကြာ ရိုက်ခတ်မြည်ဟီးသွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ မေ၊ ငါ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ငါထင်တယ် ဂျူ လိုင်။ ဒီတစ်ခါ သူ့နဲ့တွေ့ရင် မင်းအကဲခတ်ပေးနော်”

သူ့စကားကိုဘာမှတုန်ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသော ဂျူလိုင်ကိုကြည့်ပြီး ဂျွန်မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

“ဂျူလိုင်”

“ဟင်”

“ငါပြောတာ ကြားလိုက်လား”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကားတစ်စီးရွေးဝယ်သလို အကဲ ခတ်ခိုင်းသောသူ့စကားအတွက် ဂျူလိုင် ဒေါကန်သွားပြီလားဆိုပြီး ဇေဝ ဇဝါဖြစ်သွားမိသည်။

တကယ်တော့ သူ မှေးကိုချစ်နေသည်ဟု ပေါ်တင်ဖွင့်ပြောရမှာ ရှက်ရွံ့မိသောကြောင့် ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လျှောက်လုပ်နေမိခြင်းပင်

ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်... ဒါမျိုးက ကာယကံရှင်ချင်းပဲ အကဲခတ်ကြည့်ရမှာ”

“ဟုတ်လား”

ရွှန်က တကယ်တော့ လည်မလိုလိုနှင့် ကလေးဆန်ပြီး တစ်ခါတလေ အူတူတူနိုင်လှသည်။ သူ ကားပေါ်ကဆင်းလာတုန်းက မဟူရာ ရဲနှုတ်က ရွှန်လို တီးတိုးရေရွတ်လိုက်တာကို သူပြောပြလိုက်ရမလား။ မပြောဘဲနေရမလားဟုတွေးရင်း ရွှန်အပေါ် သူ မတရားသလိုခံစားရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အလိုလိုသိသွားမယ့်ကိစ္စမို့ ရင်နာနာနှင့်ပြောပြဖို့ စိတ်မကူးတော့ချေ။

“သားရေ့ရွှန်၊ ဒီမှာ သား မမန်းသီက ဖုန်းလာတယ်။ စကားလာပြောဦး”

ရုတ်တရက် အခန်းပြင်က လှမ်းပြောလိုက်သော ရွှန်မေမေ အန်တီခိုင်နွယ်အသံကြားမှ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စကားပိုင်းလေး ပြတ်တောက်သွားသည်။

“ရွှန်... မမန်းသီက ဖုန်းဆုံး”

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ငါအတွေးလွန်နေတာ”

ရွှန်က ရယ်ဟဟလေးပြောပြီး နေရာမှထသည်။ အန်တီခိုင်နွယ်က သူတို့မကြားဘူးထင်ပြီး ထပ်အော်သည်။

“သားရေ... ရွှန်”

“လာပြီ... မေမေ”

ရွှန်အသံပြကြီးနှင့်အော်ရင်း အခန်းတံခါးကိုအတင်းဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်တော့ အခန်းထဲမှာရပ်နေတဲ့မေမေက ရွှန်ခေါင်းကို ဖွဖွလေးခေါက်ကာ

“ခေါ်လိုက်ရတာ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ အခန်းအောင်းပြီး” ဟုမာန်နေသေးသည်။ ရွှန်က မေမေ့ပါးကို ချစ်စနိုးသွဲ့လိမ်

တော့...

“နေဦး... ဒီကောင်လေးတော့ မအေကို သူညီမများထင်နေသလားမသိဘူး”

ဟုပြောရင်း တကယ်စိတ်မဆိုးဘဲ မျက်စောင်းလှဲလှဲထိုးသည်။ ရွှန်က ခါးတို့လိုက်၊ ကလိထိုးလိုက် ပြန်စတော့ အန်တီခိုင်နွယ်က သူကိုယ်လုံးဝကြီးကို တွန့်လိမ်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရယ်တော့သည်။

သူတို့သားအမိကြည့်ပြီး ဂျူလိုင်ရင်ထံ ပိတ်စိတ်နှင့်အတူ တစ်ခုခုကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်သလိုခံစားလာရသည်။ ဂျူလိုင်ငယ်ရယ်

ကတော့ အန်တီနိုင်းနွယ်ရင်ခွင်ထဲဝင် ဗိုက်ခေါက်ထူထူကြီးပေါ် မေးတင်ပြီး ခါးကိုဖက်ပြီး မေမေ့ကိုယ်စား မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့အငွေအသက်ကို ခံစားခဲ့ဖူးသည်။ ခုလိုအရွယ်ရောက်လာတော့မှ သိပ်ပြီးပွတ်သီးပွတ်သပ်တွေ မလုပ်ဖြစ်တော့။

သူ ဧည့်ခန်းသက်ထွက်လာတော့ ဂျွန်က ဖုန်းပြောရင်း တဟားဟားရယ်နေသည်။ သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး လက်ယင်ခေါ်သည်ကိုတွေ့လိုက်ရတာမှ သူ့လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ခဏလေး မမ ဂျူလိုင်နဲ့စကားပြောလိုက်ဦး။ ဂျွန် toilet ခဏသွားဦးမယ်”

ဆိုပြီး သူ့လက်ထဲကို ဖုန်းခွက်အတင်းထည့်ပေးသည်။

“ဟလို... အေး၊ ဂျူလိုင်လား”

မမနဲ့အသံက ဗိုင်းပေါင်းထောင်ချီတဲ့အရင်ကလာတာလို့ မထင်ရအောင် အရင်ကအတိုင်း ရင်းနှီးနှေးထွေးပြီး ဂျူလိုင်တို့အပေါ် သြဇာအာဏာအပြည့်နှင့် လွှမ်းမိုးထားနိုင်သေးသည်ကို အပြင်မှာပဲ တွေ့တွေ့၊ ဖုန်းထဲကပဲပြောပြော ဂျွန်နှင့်ဂျူလိုင်က မမနို့ကို ချစ်ကြောက် ရိုသေရပြန်ပင်။

“ဟုတ်တယ် မမနို့... မမနို့ နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါ့ရှင်... ဒါနဲ့ ဂျွန်ရော အရင်လိုချူချာသေးလား။ သူ့မေးတော့ အေးအေးပဲတဲ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် မမနို့ရဲ့၊ မမနို့သာ အဝေးမှာ တစ်ယောက်တည်း... ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်ဦး”

ဆရာဝန်မကို ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦးဟုပြောမိသောကြောင့် ကိုယ့်စကားကိုယ် ရယ်ချင်သွားသည်။ မမနို့ကတော့ သူ့စကားကိုကျေနပ်နေ၏။

“ဂျူလိုင်က လိမ္မာလိုက်တာ... မမနို့ကို စိတ်ပူဖော်ရသေးတယ်။ ဟိုခွေးစုတ်ကလေးကတော့ သူ့လိုချင်တာပဲ အတင်းပူဆာတာ၊ ဂျူလိုင်နော်၊ အခုလိုလိမ္မာတာပဲ မြင်ချင်တယ်။ အဝေးသင်ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့မနေနဲ့၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ထင်ရာတွေလုပ်တယ်တဲ့၊ ဖေဖေကပြောတယ် ဟုတ်လား။ တကယ်ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်မဖြစ်ဘဲ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နဲ့လေသွားမှာ ဖေဖေက အရင်ဆိုးရိမ်နေတာ၊ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ရှိနေပြီး... ဖေဖေအလုပ်ကို တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့။ အဲဒီပုံစံတွေနဲ့ ဒီကိုဘယ်လိုလာမလဲ၊ ဒီမှာ အချိန်ဆိုတာ တစ်စက္ကန့်မှ လေလိုရတာမဟုတ်ဘူး”

မမန်းပြောသမျှက အမှန်တွေချည်းပဲမို့ ဂျူလိုင် အင်း၊ ဟုတ်ကဲ့...ဟဲဟဲနှင့် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဒုက္ခရောက်နေသည်။

ဂျူလိုင်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဂျွန်က ဘေးကနေ အူနှိပ် ရယ်လေသည်။

“ဟဲ့၊ ပြောတာကြားလား ဂျူလိုင်... ဂျွန် toilet ဝင်တာ ကြာလှချည်လား။ ဗိုက်မကောင်းဘူးလား။ အော့... နော် ခြံထဲအချိန်ကုန် ဂစ်တာတီးတာ အအေးပတ်လိမ့်မယ် သတိထား။ ဆေးလိပ်တွေဘာတွေရော သောက်တတ်နေပြီလား”

“အာ... မမန်းကလည်း မသောက်တတ်ပါဘူး။ အနံ့ရတာနဲ့ အသက်ရှူကျပ်လွန်းလို့”

သူ့စကားအဆုံး ဂျွန်က ခွီးခဲထရယ်သဖြင့် လက်သီးနှင့်ရွယ်ပြလိုက်သည်။ မမန်းက အပျိုကြီးပီသစွာ စုံစုံစေ့စေ့ဆူပူပြီး... အေးဒါယဲ... မေမေ့ပြောဦးမယ် ဟုပြောသောကြောင့် လက်ထဲကဖုန်းကို ငါဆယ်ကိမ်း ကစားသလို အန်တီခိုင်နွယ်လက်ထဲ ကပျာကယာထည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

ဂျွန်က ရယ်ရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ ဂျူလိုင်၊ တော်တော်အိသွားလား”

ဟုမေးလေသည်။

“နေပါဦး... မင်းက ဘာလို့ toilet မသွားဘဲ သွားတယ်လို့ ညာတာလဲ။ မမန်းက မင်းနေမကောင်းဘူးလား ဘာလားနဲ့ စိုးခိုမ်နေသေးတယ်”

သူ့စကားအဆုံး ဂျွန်က သဘောကျစွာရယ်လေသည်။

“မမန်းက ငါ့ကိုဘာမေးတယ်ထင်လို့လဲ”

“ငါဘယ်သိမလဲ”

“ရည်စားတွေဘာတွေ ရနေပြီလားတဲ့၊ ငါလည်းဘာဖြေရမှန်း မသိဖြစ်ပြီး အင်းအဲလိုပဲနေတော့ မသက်သာဖြစ်သွားတာ”

“အဲဒါ... မင်းကိုထပ်မမေးဘူးလား”

“မေးတာပေါ့... ငါက မရှိသေးဘူး... မယုံရင် ဂျူလိုင်ကို မေးကြည့်ချိပြီး မင်းလက်ထဲထည့်လိုက်တာ”

“ငါ့ကိုဘာမှမမေးဘူးကွ၊ တခြားကိစ္စတွေပဲ ဆိုလိုက်ပူလိုက်တာ စုံလို့”

ဂျူလိုင်စကားအဆုံး ဂျွန်က တဟားဟားရယ်ရင်း...

“ဘယ်ပေးမလဲကွ၊ မင်းနဲ့ငါ တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းပဲဟာ။ မေးလည်း မင်းက အမှန်ဖြေမှာမဟုတ်တာ”

၆၈ ၇၇ ကြည်နူးစေတံ

ဟုပြောရာ သူပြုံးလှိုက်မိသည်။ ထို့နောက် နေရာမှထရင်ရင်း
ရွန်ကိုခုံကြည့်ကာ...

“ဒီတစ်ခါမေးရင်တော့ ငါက အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တော့
မှာ”

ဟု မထိတထိစလိုက်သည်။ ရွန်က သူ့စကားအဆုံး ခပ်အေး
အေးပင်ပြုံးရင်း...

“အေး... နောက်တစ်ခါ မမန်းနဲ့ဖုန်းပြောရင် ဒါမှမဟုတ် အိမ်
မေးလိမ့်ရင် ပြောချင်ပြောလိုက်တော့ အဲဒီအချိန်လောက်ဆို
ငါ... မေဆိုတဲ့မဟူရာလေးနဲ့ အဆင်ပြေနေလောက်ပြီလေ”

ဟုစသလိုလိုအတည်လိုလိုပြောလိုက်ရာ သူ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံ
ဆီက စူးခနဲမျက်သွားရလေတော့သည်။ -

“ပြီးတော့... မေအရမ်းလှတဲ့အကြောင်း ငါအရှေးတော်တဲ့
အကြောင်းပါ ပြောဖြစ်အောင်ပြောပေးပါကွာ... နော်”

“အေးပါကွာ”

သူ့အသံက ခြောက်ကပ် အက်ကွဲပေမယ့် လှိုက်လှဲမှုအပြည့်
ရှိမယ်လို့ ယုံကြည်လိုက်မိသည်။ သူ့စကားကြောင့် ဟေးခနဲအော်ပြီး
ဆိုဖာပေါ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပစ်လှဲချလိုက်သောရွန်ကိုကြည့်ပြီး သူ

ဆိုပြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချလိုက်သည်။
အဲဒါကတော့ ရွန်နှင့် မဟူရာတို့ အဆင်ပြေသွားစေဖို့ပင်။

၇၇ ၇၇ ၇၇

အခန်း (၈)

စူးရှကျယ်လောင်သောသီချင်းသံက မေ့အခန်းထဲကနေ အပြင်
ကို လှုံ့ထွက်နေသည်။ တဒုန်းဒုန်းတဒိုင်းဒိုင်းဆူညံနေသောအသံကြောင့်
အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲတွင် စကားပြောနေသော မေ့ဒယ်ဒီမှာ ဧည့်သည်ကို
အားနာသလိုကြည့်လိုက် အပေါ်ထပ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်နှင့် ဂဏှာမငြိမ်
ဖြစ်နေသည်။

ကြာတော့ ဧည့်သည်လည်း လုပ်ငန်းကိစ္စကို အာရုံမရောက်
တော့ဘဲ နားပူလာပုံရသည်။

“ဟော... ရှစ်နာရီတောင်ခွဲတော့မယ် ကိုသက်လွင်ရေ ကျွန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ကိုခွင့်ပြုပြီးများ ချိန်းထားတာတစ်ခု အခုမှသတိရတယ်။

မနက်မှ ခင်ဗျားကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်လာခဲ့တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ခင်သုတ်သုတ်ထွက်သွားတော့သည်။ ဦးအောင်မော်
၏ကား ခြံထဲက မောင်းထွက်သွားသံကြားမှ ဦးသက်လွင် ဒေါသဖြစ်ပြီး
တောက်တချက်ခေါက်လိုက်သည်။

ယခင်က ဧည့်သည်လာတိုင်း အခန်းဝမှာ အဆင်သင့်ရှိနေ
တတ်သော ညီမဖြစ်သူကိုလည်း မတွေ့ရသောကြောင့် အလိုက်ကန်း
ဆိုမသိ ဆူညံနေသောသမီးကို သွားစားပေးဖို့ ဘယ်သူခိုင်းရမန်းမသိ၊
ထိုင်ရမလိုထရမလိုဖြစ်နေစဉ် အရေးကြီးကိစ္စပြောနေသော ဦးအောင်
မော်ကပါ ထပြန်သွားသည့်အတွက် သူဒေါသထွက်နေမိသည်။

“ဟေ့... ကေသီလွင်... ကေသီလွင်”

“ရှင်... လာပြီကိုကို”

ဒေါ်ကေသီမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ခေါ်သံကြောင့် သူ့အခန်းထဲ
မှ ကပျာကယာပြေးထွက်လာသည်။

“အရေးဆို ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိဘူး။ ဒီလောက် ဆူညံ
နေတာ မကြားဘူးလား။ သွား... နင့်တူမ အခုသွားခေါ်ခဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ကေသီမှာ ကိုယ်လုံးဝဝကြီးကို မနိုင်တနိုင်သယ်ရင်း အပေါ်
ထပ်သို့ ကမန်းကတန်းပြေးတတ်သွားသည်။ ဆူညံနေသော တူမအခန်း
ရှေ့ရောက်တော့ မောပြီး ရုတ်တရက်မခေါ်နိုင်သေး။ စူးစူးရှရှညီချင်းသံ
ကို အံတုပြီးအော်ဖို့ကလည်း မလွယ်တာမို့ တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုပစ်
လိုက်သည်။ ဘီဂျင်းသံက တိခနဲတိတ်ကျသွားပြီး အခန်းဝမှာ မေ့ခေါင်း
လေး ပြုလာသည်။

“ဘာလဲ... အန်တီကေ”

“ဘာမှမလဲဘူး။ အမလေး မောလိုက်တာ၊ လာ... မေလေး
မြန်မြန်လိုက်ခဲ့။ နင့်ကြောင့် ငါ့ပါ အဆူခံရပြီ”

အန်တီကေသီက တတွတ်တွတ်ပြောရင်း လှေကားအတိုင်း
တလိမ့်လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

မေ့လျှော့လေးထုတ်၊ ပုခုံးလေးတွန့်ရင်း အောက်ထပ်ကိုအပြေး
ကလေးဆင်းလိုက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မျက်ထောက်နီကြီးနှင့် မေ့
ကို စောင့်ကြည့်နေသောဒယ်ဒီကိုတွေ့မှ မေ့ ဇက်ကလေးပုသွားရသည်။

“ဒယ်ဒီ... ခေါ်တယ်ဆို”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ထိုင်စမ်း! အဲဒီမှာ”

မေ့ ဒယ်ဒီရှေ့တည့်တည့်က ခုံမှာ သိမ့်ခနဲ ပစ်ထိုင်ချလိုက်

သည်။ မျက်နှာကိုတော့ ဒယ်ဒီမဆုခင်ကတည်းက စုပုပ်ထော်လန်ပြီး ငိုမဲ့လုပ်ထားလိုက်သည်။ အန်တီကေသီကတော့ ဒယ်ဒီအော်လျှင် နေ စရာနေရာမရှိအောင် ကြောက်တတ်တာမို့ ဘယ်မှာမှဝင်မထိုင်ဘဲ မေ့ နောက်မှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်နေသည်။

မိတဆိုးလေးဆိုပြီး အားလုံးက ဝိုင်းအလိုလိုက်ထားသော ကြောင့် ဆိုးလို့ရသလောက် ဆိုးနေသောသမီးဖြစ်သူကို ဘယ်တုန်းက မှ ဆူပူမာန်မဲပြီး မဆုံးမခွဲဖူးသော ဦးသက်လွင်မှာ ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိ။ နောက်ဆုံး သူ့ဒေါသက ညီမဖြစ်သူဘက် လှည့်သွားသည်။

“ကေသီ၊ နင်က ဘယ်သွားမှာမို့ ရပ်နေတာလဲ... ထိုင်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“နင်တို့တွေ တစ်ယောက်မှအသိမရှိဘူး။ ငါ ဒီမှာ ဧည့်သည် နဲ့စကားပြောနေတယ်။ စီးပွားရေးကိစ္စ လုပ်ငန်းကိစ္စပြောနေ တာ... အပျင်းပြေစကားပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ အပေါ်မှာ သီချင်းဖွင့်တဲ့လူကဖွင့်နေတာ အမြင်မတော်ဘူးဆိုပြီး သွား ပြောပေးမယ် မရှိဘူး။ ခု... ငါ့ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီ။ အလုပ် ကိစ္စတစ်ရက် ရွှေ့လိုက်ရင် သူများထက် စီးပွားရေးတစ်ရက် နောက်ကျတယ်။ အဲဒါတွေ နားလည်လာ... ဟင်၊ ကေသီ၊

နင်လည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား ဒီလောက် ဆူညံ ပွက်လော ရိုက်နေတာ နင် နားထောင်လို့ကောင်းနေလား”

“ကိုကိုသမီးဖွင့်တာ... ကေသီဖွင့်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

အန်တီကေသီက မေ့ဘက်ကို မသိမသာမျက်စောင်းထိုးပြီး လှည့်ပြောသည်။ ဒယ်ဒီမျက်လုံးက မေ့ဘက်ကို စူးခနဲကျလာပြန်သည်။

“ဟိုး... အောက်မှာ ဒယ်ဒီဧည့်သည်ရောက်နေတာ ဘေဘီ မှမသိတာ၊ အန်တီကေက လာလည်းမပြောဘူး... သိရင် ဘယ်ဖွင့်မှလဲလို့”

ဘယ်ရမလဲ မေ့။ အန်တီကေသီဘက်ရောက်အောင် ဖေဖေ ဒေါသတွေကို ဘောလုံးတစ်လုံးလို ပုတ်ထုတ်ရတာ ဘာမှမခက်။

“ကဲ... ကြည့်! ကိုကိုသမီးက သူ့အပြစ်ကို ကေသီဘက် လွှဲ ချနေပြီ”

ဒယ်ဒီက အန်တီကေသီနှင့်မေ့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး စိတ် ရှုပ်လာပုံရသည်။

“သွားကြ... မြန်မြန်သွားကြ။ မကြီးမငယ်နဲ့ သူ့လွှဲချ ငါ့လွှဲ ချလုပ်နေကြတယ်။ တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဒယ်ဒီအော်သံကြောင့် မေ နေရာမှ လှစ်ခနဲထပြေးလာခဲ့သည်။

၇၆ ၇၇ ကြည့်နစေတံ

အိမ်အပေါ်ထပ်ကို အမြန်ပြေးတတ်ပြီး အန်တီကေသီ လာ
မဆူနိုင်အောင် တံခါးကိုလော့(ခ်)ချပြီး ကုတင်ပေါ် တက်၊ စောင်ခေါင်း
ပြီးခြုံနေလိုက်သည်။ လာခေါ်လည်း အိပ်ချင်ဟောင်းဆောင်နေမယ်ဟု
သောစိတ်ကူးနှင့် အိပ်ရာပေါ် တတ်ခွေနေသောမေမှာ ပြန်မနိုးတော့ဘဲ
တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားရတော့သည်။

၇၇ ၇၈

အခန်း (၉)

မေ့ဖုန်းလေးက Ring Tone သံလေးဖြည့်လာတာနဲ့ နာရီကို
လှမ်းကြည့်တော့ မနက်ခြောက်နာရီတောင် မထိုးသေးတာမို့ အံ့ဩသွား
ရသည်။

ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်လိုလူထူးလူဆန်းကများ ဆက်တာပါလိမ့်
ဟု သိချင်စိတ်ကြောင့် အလောတကြီးနားထောင်လိုက်တော့...

“မင်္ဂလာပါ... မဟုရော”

ဟူသောအသံချိုရှုရှလေးကို ပထမဆုံးကြားလိုက်ရသည်။ မေ
ကြောင်တောင်တောင်လေးဖြစ်သွားသည်။

စကားလည်းအပြောကောင်းလွန်းလို့ပါ။

မေ့စကားအဆုံး တစ်ဖက်မှအသံက ရုတ်ချည်း တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

သက်ပြင်းရှိုက်သံလိုလို တိုးသဲ့သောအသံကိုသာ ကြားလိုက် ရ၏။ စက္ကန့်တော်တော်ကြာသွားသည်အထိ အသံမကြားရတာမို့...

“ဟဲ့လို... ဂျွန်... ဟဲ့လို”

မေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလေး ခေါ်လိုက်တော့မှ...

“ဪ... ကျွန်တော် နားထောင်ပါတယ် မဟူရာ”

ဟူသောအသံတိုးတိုးကြည်ကြည်လေးကို ပြန်ကြားလိုက်ရ၏။

“မေက ဂျွန်၊ ဖုန်းချသွားပြီထင်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး မဟူရာ၊ ကျွန်တော်၊ မဟူရာကို ဂစ်တာတီးပြ ရမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

မေ မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်မိသည်။

“ဟင့်အင်... ဂျွန်ဆိုနေကျသီချင်းဆဲ ဆိုပြပါလားဟင်”

“လူချင်းတွေ့တော့မှ ဆိုပြတော့မယ် မဟူရာ၊ ဒါပဲနော်...”

ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

မေ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဖုန်းလေးကိုပိတ်လိုက်သည်။ အိပ်

မက်ကောင်းတုန်း လှုပ်နိုးသွားခဲ့သောကောင်လေးကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်မိသည်။

က က က

အခန်း (၁၀)

သူ ဖုန်းခွက်ကိုပြန်ချအပြီး နောက်ကိုပြန်အလှည့်တွင် ဒေါသကြောင့် နီရဲနေသောဂျွန်မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ဂျွန်မျက်လုံးတွေက ကျားနာတစ်ကောင်လို နာကျင်ကြေကွဲရိပ်သန်းကာ သူ့ကို စူးစူးငါးငါးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဂျွန်... မင်း ဘယ်တုန်းကရောက်”

“ခွပ်!”

“အား...”

စကားမဆုံးခင် ဂျွန်လက်သီးက သူမေးရိုးဆီ အရှိန်ပြင်းစွာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျလာတာမို့ သူ့နောက်ကို ယိုင်သွားမိသည်။ ဒီနေ့အထိ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ပူးခြင်းမရှိတာမို့ ဂျူလိုင် ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ဂျွန်... မင်းမှားနေပြီ”

ပူထူသွားသောမေးရိုးကို လက်နှင့်ဖိပွတ်ရင်း ဂျွန် ရှေ့ကိုတိုး သွားလိုက်သည်။ ဂျွန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စက် ဆုပ်ရွံ့ရှာစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

စကားတစ်ခွန်းမှမပြောပေမယ့် ဂျွန်မျက်လုံးတွင် အထင်သေး မှန်းတီးခြင်း ယူကြိုးမရကြကဲ့ခြင်းတို့ ပြည့်နှက်နေသည်ကို ကောင်း စွာနားလည်လိုက်မိသည်။

“မင်းအထင်လွဲနေပြီ ဂျွန်”

သူ့စကားအဆုံး ဂျွန်က သူ့အကျိုးကော်လံစ်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ထပ်ထိုးဖို့ပြင်သည်။

“မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး ဂျွန်၊ ငါ့ရှင်းပြတာ နားထောင်ပြီး မှ ငါ့ကိုသေအောင်သတ်ချင်သတ်”

“တောက်! ဟာကွာ”

သူ့မျက်နှာကိုချိန်ရွယ်ထားတဲ့ ဂျွန်လက်သီးက ရုတ်ခနဲပြန်

ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဂျွန် သူ့ရှေ့က ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားပြီး နံရံကို လက်သီးနှင့်ပြေးထိုးသည်။

“တောက်!”

ဒေါသကြောင့် အသက်ရှူမြန်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး လှိုင်းထန်နေ သောဂျွန်အနားတွင် သူရင်လိုက်သည်။

“မင်းထင်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး ဂျွန်”

“တော်ပြီ... ဂျူလိုင်၊ မင်း ငါ့ကို ဘာမှလာမရှင်းနဲ့။ မင်းက မြေခွေးလိုကောင်၊ ငါ့ရှေ့မှာတော့ မေ့ကိုစိတ်မဝင်စားသလို လိုဘာလိုလိုနဲ့ ဟန်ဆောင်နေတယ်။ ငါတကယ်ချစ်သွားမှန်း သိလို့ မင်းအဲဒီလိုလုပ်တာ။ ခု မင်း... မင်း သူ့ကိုဖွင့်ပြော လိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ ငါအကုန်ကြားပြီးပြီ”
သူ သံက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါဖွင့်ပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့”
ဂျွန်က သူ့မျက်နှာရှေ့ ဆတ်ခနဲလှည့်လာသည်။

“အေး... အဲဒါရှင်းနေပြီပဲ၊ ဘာလို့ ငါ့ကိုလာပြီး လှည့်ပတ် ပြောနေဦးမှာလဲ။ မင်းလိုကောင်မျိုးကို ငါ သူငယ်ချင်းမတော် ချင်ဘူး ဂျူလိုင်”

ရွှန်စကားက ခုနထိုးလိုက်တဲ့လက်သီးထက်ပိုပြီး သူ့ကိုနာကျင် သွားစေသည်။

“မင်း၊ ငါ့ကိုထိုးရုံမကလို့ အသေပဲသတ်သတ် ငါ ခံရဲတယ် ရွှန်။ ဒါပေမဲ့ မင်း၊ ငါ့ကို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အဲလို မပြောပါနဲ့”

ရွှန်က သူ့ကိုရှုံ့ရှာသလိုကြည့်ပြီး မထိတခိုပြီးသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ဟုတ်လား။ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတာ မင်း။ ငါ၊ မင်းအစား သိပ်ရှက်တယ်။ မင်းမျက်နှာ ငါမကြည့် ချင်တော့ဘူး ဂျူလိုင်။ မင်း၊ ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား”

သူ အံကို တင်းခနဲကြိတ်လိုက်သည်။ အရာမထင်သေးသော စေတနာရဲ့ပိုင်းထွက်ရလဒ်က အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ လက်သီးတစ်ချက် ဖြစ်နေခြင်းကို သူ ပူထူ နာကျင်စွာ ခံယူလိုက်ရသည်။

သူ ရွှန်ရှေ့က လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့စေတနာကို ရွှန်နားလည်တဲ့တစ်နေ့ မရောက်မချင်း သူ ရင်ထဲကဒဏ်ရာက ပိုပြီးနာကျင်စေဦးမည်ကို ကောင်းစွာသိပေမယ့် ရှင်း ပြချင်စိတ်မရှိတော့။

မဟူရာကိုပြောခဲ့သောစကားများက သူ့နှလုံးသားထဲမှလာသော အမှန်တရားများဖြစ်နေသည်ကလွဲ၍ သူ့ကိုယ်ကျိုး တစ်ခုမှမပါခြင်းကို ဘုရားသခင်သာ သိပေလိမ့်မည်။

က က က

အခန်း (၁၁)

ချယ်ရီနှင့် ရွှန်းဝေက မေ့စကားကို အံ့သြတကြီးနားထောင်ပြီး ပြုံးလိုက်တာမို့...

“နင်တို့က ဘာပြုံးတာလဲ”

ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအော်ပစ်လိုက်သည်။ ချယ်ရီက ရွှန်းဝေမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စပစ်ပြသည်။ ပီတိနှင့် ကြည်နူးပြီးရှင် နေသောမေ့မျက်နှာက ချက်ချင်းနီရဲလာကာ ရှက်ရွံ့သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သူမတို့နှစ်ယောက် အတော်လေးသဘောကျနေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ခုထိ ရင်ခုန်မပြယ်”

သေးဘူးထင်တယ်”

“ချယ်ရီနော်၊ ငါ့ကိုအဲလိုမစနဲ့၊ နောက်ဆို ဘာမှမပြောပြတော့ဘူး”

စပ်စပ်စုစုလုပ်တတ်သောရွှန်းဝေက မေ့စကားအဆုံး မျက်လုံးပြူး၊ လက်ကလေးကာရင်...

“ဟဲ့၊ အဲလိုတော့ သစ္စာမဖောက်နဲ့နော် မေ၊ ဘာအကြောင်းရှိရှိ ပြောပြကြေးပဲ၊ ငါတို့အလှည့်ရောက်လည်း ပြောပြမှာပဲ” ဟုပြောလိုက်သည်။ ချယ်ရီက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်...

“ရွှန်းဝေလား... အဝေးကြီး၊ စပ်စုမ၊ ဖက်တီးမ၊ သူ့အလှည့်က ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိသေးဘူး၊ သူ့ကို မျိုးဇော်သိန်းပဲကြိုက်တယ်”

“အောင်မာ... မျိုးဇော်သိန်းကို နှင်ပဲယူ၊ ငါ့များ ဖက်တီးပုပ်လေးဘာလေးနဲ့၊ ဖက်တီးပုပ်က နှင့်ထက်အမြင်ကျယ်တယ်နော်”

ချယ်ရီက မျက်လုံးမှေးသောကြောင့် ရွှန်းဝေစကားအဆုံး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နော်... မေ နှင်နဲ့ရွှန်အဆင်ပြေသွားရင် ငါ

လည်း ဂျူလိုင်နဲ့”

“အောင်မာ... ဖက်တီးက ဂျူလိုင်ကိုချိန်နေတယ်၊ မရဘူး ငါအရင်ဦးထားပြီးသား”

“ဘာဖြစ်လဲ သူ့နဖူးမှာ နှင်က စာသွားကပ်ထားလို့လား”

“နဖူးမဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးသားမှာ ချယ်ရီဆိုတဲ့တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ပြီးပြီနော်”

“မျက်လုံးသာမှေးတာ၊ ဒါတော့မြင်တတ်တယ်”

ရွှန်းဝေက မနိုင်၊ နိုင်ရာပြောသည်။ ချယ်ရီက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဂျူလိုင်ချင်းထပ်အောင် ပြောနေသည်။

“တော်ပြီဟာ၊ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ နားကိုငြီးနေတာပဲ” မေအော်လိုက်တော့မှ နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သွားကြတော့သည်။

“ငါ... အရင်က ဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ် သိလား”

“ဘာဆုတောင်းတာလဲ”

“ဪ... ငါရွေးမယ့်ချစ်သူက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်သလို ငါကလည်း သူ့ကိုသိပ်ချစ်မိတဲ့သူဖြစ်ရမယ်လို့”

မေ့စကားအဆုံး ချယ်ရီက ရယ်သည်။

“ဘာများအထူးအဆန်းလဲလို့ လူတိုင်း အဲဒီလိုဖြစ်ချင်ကြတာ

ချည်းပဲ”

“ပြီးတော့ ငါကံကောင်းတယ်သိလား၊ သူနဲ့ငါက ဝါသနာတူ အကြိုက်တူတယ်။ ဘာသာချင်းလည်း အတူတူပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါဘယ်ထင်မလဲ။ ပြီးတော့ ငါကြိုက်တဲ့ အနက်ရောင်ကို သူကြိုက်တယ်။ ငါ့ကို သူက မဟူရာတဲ့၊ ဘယ်လောက်စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သလဲဟင်”

အချစ်ရေးမှာ သူတို့ထက်ကံကောင်းသောမေ့ကို ချယ်ခိနှင့် ရှုန်းဝေက အားကျနေမိသည်မှာ ဘာမှမဆန်းချေ။ အိမ်မက်ထဲက စိတ်ကူးယဉ်မင်းသားလေးနဲ့ အပြင်မှာဆုံခွင့်ရသောမေ့အဖို့ အရာရာဟာ ပျော်ရွှင်စရာတွေနှင့် ပြီးပြည့်စုံနေမည်ဟုလည်း မှတ်ချက်ချကြလေသည်။

“သူနဲ့ဂျူလိုင်က ဘာမှမတော်ဘူးသိလား၊ သူငယ်ချင်းတောင် သိပ်ချစ်ကြတာ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး၊ အမြဲတတွဲတွဲပဲ။ နင်ကံကောင်းတယ်မေ့... နင့်ကိုဆို ပိုပြီးချစ်မှာ”

ရှုန်းဝေ၏မှတ်ချက်ချသံအဆုံး မေ ဘာမှမပြောဘဲ အသာအယာပင် ပြုံးနေလေတော့သည်။

က က က

အခန်း-(၁၂)

ထမင်းစားရင်း ဖေဖေနှင့်မေမေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် အရှိန်ယူနေသည်ကို သူ မော့မကြည့်ဘဲ သိလိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက အကဲခတ်နေတာမို့ သူမသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကုန် အခန်းအောင်းပြီး ဂစ်တာတီးလိုက်အိပ်လိုက်နှင့် အပြင်မထွက်တာမို့ သူတို့စိတ်ထဲ ထူးဆန်းချင် ထူးဆန်းနေပေလိမ့်မည်။

“သား”

သူထမင်းစားနေရင်းက ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။

“ဂျူလိုင်လည်း အိမ်ကိုမလာတာကြာပြီနော်”

မေမေ့စကားအဆုံး ပါးစပ်ထဲက ဝါးလက်စထမင်းကို တစ်ချက်ရင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မျက်နှာအမူအရာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိဘဲ မသွားအောင် ကြိုးစားထားပေမယ့် ဘာမှဆက်ပြီးဖြေလိုစိတ်မရှိသည့် အရိပ်အယောင်ကတော့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေမှာ သေချာလှသည်။

“သားနဲ့ ရန်တွေဘာတွေများ ဖြစ်လို့လားကွယ်”

မေမေ့စကားကြောင့် သူ ခဏမျှ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းသွားသော်လည်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ဘာမှဝင်မပြောသောဖေဖေက ညွှန်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးသားရယ်၊ မေမေ့ကိုမှန်မှန်ဖြေစမ်း ညွှန်။ ဂျူလိုင်နဲ့သား ရန်ဖြစ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ဂျူလိုင် မလာတာ လေးငါးရက်ရှိပြီ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမီ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို ဝန်ခံခြင်းဟု မေမေက ယူဆလိုက်ဟန်ရှိသည်။ ဖေဖေက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထထွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဂျူလိုင်နဲ့ရန်ဖြစ်တာလဲသားရယ်။ မေမေဖြင့် မယုံနိုင်ဘူး။ ဘယ်တုန်းက သားတို့ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ဂျူလိုင်ဟာ သားရဲ့ညီဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုလိုလည်း သားကို ညှာတာတယ်၊ တော်ရုံကိစ္စလောက်နဲ့တော့ သူ ဒီလောက်ထိ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သား သူ့ကိုဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

မေမေ့စကားအဆုံး ထမင်းစားပိုင်းမှ သူ ထရပ်လိုက်သည်။

“သား၊ သူ့ကိုမလာနဲ့လို့ပြောထားလို့ပါ”

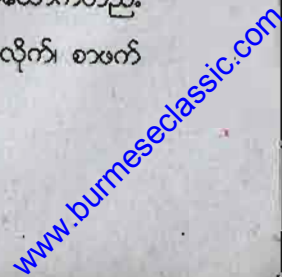
ပြောပြီးပြီးချင်း သူ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“အို! ဘုရားရေ”

မေမေ့ရဲ့အထိတ်တလန့်ရှေ့တွင် သံက သူ့နောက်မှာ လွင့်ကျခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ နံရံမှာထောင်ထားတဲ့ ဂျူလိုင်ဂစ်တာကိုလှမ်းကြည့်ပြီး အလိုလိုနေရင်း ဒေါသထွက်လာသည်။ ဂျူလိုင်ရေးလက်စ သီချင်းစာရွက်အပိုင်းအစတွေက အခန်းထဲမှာ သူ့လက်ချက်ကြောင့် ဟိုတစ်ရွက်ဒီတစ်ရွက် ပြန်ကျနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှသွားလေ့မရှိတာမို့ အခန်းအောင်းပြီး ဂစ်တာတီးလိုက်၊ စာဖက်

လိုက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။ ဂျူလိုင်ရော၊ ခုချိန်ဘာလုပ်နေမလဲဟု ဒေါသထွက်နေသည့်ကြားထဲက တွေးလိုက်မိသေးသည်။

“တောက်!”

အရာအားလုံးကို စိတ်အလိုအကျသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ဂျူလိုင်နှင့်သူ မကြာခဏစကားများခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါမှ တစ်နေ့ကုန်အောင် စိတ်မဆိုးတတ်ခဲ့။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က စခေါ်ခဲ့သည် ချည်းနား။

ဒါပေမယ့် သူ ဂျူလိုင်ကို တစ်ခါမှ လက်သီးနှင့်မထိုးဖူးခဲ့သလို ဂျူလိုင်လည်း သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ နာကျင်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးချေ။

ဟိုနေ့က မှောက်စွန့်မွန်ထူပြီး ထိုးလိုက်မိသည့်အတွက် နောင်တရမိသလိုလို၊ ဂျူလိုင်ကိုပစ်ခတ်နာမိသလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။

မေနဲ့ ဂျူလိုင်ကို တစ်လှည့်စီသတိရနေရင်း မှောက်တွေ့ချင်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမတွေ့ချင်။ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင်ရော။ ဒါဆိုလျှင် ဂျူလိုင်နဲ့ သူမအခြေအနေကို သူ မဖြစ်မနေသိရမည်။ သူ့ခံစားနိုင်ပါ့မလား၊ မေ့စကားတွေကို သူကြားရဲပါ့မလားဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ လူချင်းမတွေ့ရပေမယ့် ခပ်လွယ်လွယ်မေ့

ပစ်လို့မရသောကောင်မလေးကို သူ ဖုန်းဆက်လိုက်မိသည်။

“ဟလို... မေလား”

သူ့အသံက မသိမသာတုန်ယင်သွားသည်။ မေက သူ့ကိုရုတ်တရက်မမှတ်မိသလို..

“ဘယ်သူလဲဟင်” တဲ့။ သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ခတ် နာကျင်သွားသည်။ အံ့ကိုတင်းခနဲကြိတ်လိုက်ပြီး ဂျူလိုင်ကို စိတ်ထဲမှ တီးတိုးကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပါ... ရွှန်”

“အို!”

မေက ရှက်ရွံ့သွားသလို အာမေဇွတ်သံတိုးတိုးလေးတစ်ခုသာ ရေရွတ်သည်။

“မှောက် ကျွန်တော်သတိရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

သူ့စကားအဆုံး မေက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ နောက်ကောက်ကျသူတစ်ယောက်မို့ ရယ်သံနဲ့ လှောင်ပြောင်လိုက်တာလားဆိုပြီး သူ့ရင်ထဲ အခံရခက်သွားသည်။

“တော်ပါ... ခုမှလာခဲ့ပြန်တယ်။ ဟိုနေ့က သိချင်ဆိုးပြီဆိုတော့ လူချင်းတွေ့မှတာညာနဲ့ သူ ဘုရားကျောင်းတက်မလား”

ဆိုပြီး မျှော်မိသေးတယ်။ ဘာတွေအလုပ်ရှင်နေလဲပြော”

“ဗျာ!”

မေ့စကားကြောင့် သူ့ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူက မေ့ကိုသိချင်းဆိုပြမယ်လို့ပြောခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်နိုင်တော့။

“ဟုတ်လား... ကျွန်တော်မေ့နေတာ”

“ကြည့်စမ်း! ခုကတည်းက မေ့တတ်နေပြီ ပြောတုန်းကတော့ ညရောက်လို့ မှောင်ရင်တောင် မဟုတ်ရဘူးဟုတ်တဲ့။ ခုကျတော့”

မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့နာမည်က သူ့ရင်ထဲ လှိုင်းတစ်လုံးလို အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်တတ်လာသည်။ သူ့နဲ့ဂျူးလိုင် မေ့အတွက် သီချင်းရေးမယ်ဆိုပြီး စဉ်းစားထားတဲ့နာမည်။

“ဟိတ်... ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ငြိမ်သွားတာလဲ”

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မေ့အတွက် သီချင်းရေးမလို့စဉ်းစားထားတာ... အဲဒါ”

“ဂျွန်... ဟိုနေ့ကတော့ မေ့ကို မဟုတ်လို့ခေါ်တယ်နော်၊ အဲဒီနာမည်ကို မေသိပ်ကြိုက်တယ်သိလား”

မေ့စကားသံအဆုံး သူ ဖုန်းခွက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ရင်း ငြိမ်သက်တွေဝေသွားမိသည်။

“မေ... အဲ... မဟုတ်ဘူး အဲဒီနာမည်ကိုသဘောကျတယ်ဆို အဲဒီနာမည်ကို သီချင်းခေါင်းစဉ်အဖြစ် ကျွန်တော်ရွေးထားတာ မှန်သွားပြီပေါ့”

မေ့က ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်နေသည်။ သူ့မ၏ရယ်သံကြောင့် သူ့ရင်သည် အတိုင်းအဆမဲ့ လှုပ်ရှားလာပြန် သည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကိုပျော်ရွှင်ခွင့်မရနိုင်အောင် တင်းကျပ်စွာ တုပ်နှောင်ထားသလို ခံစားရသည်။ ဂျူးလိုင်အတွက် သူ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြစ်မိသည်။

ဒါ ဂျူးလိုင်ခင်းပေးသွားတဲ့လမ်းဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာရသည်။ မေ့ဘက်က သူ့ကိုလုံးဝကြည့်ဖြူနေပြီဆို ဘယ်လို စကားလုံးတွေနဲ့ ဂျူးလိုင်က သူ့ကိုယ်စား ရင်ဖွင့်သွားခဲ့သလဲ။ သူက ချောလဲရောထိုင်ရုံသက်သက်နှင့် မေ့ထံမှအချစ်ကို တောင်းခံဖို့အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

“မဟုတ်”

“ပြောလေ... ဂျွန်”

“ကျွန်တော် မဟူရာကိုချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တယ်နော်။ ဟုတ်လား...”

သူ့စကားအဆုံး မေဘာပြန်ပြောမလဲလို့ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခနဲရင်း နားစွင့်နေမိသည်။

“ဘယ်တုန်းက ပြောလိုလဲ... ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ... ဂျွန်”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မဟူရာ... ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော် တကယ်မေ့နေလို့”

သူ့စကားက တော်ရုံစိတ်ဆတ်သောမိန်းကလေးဆို စိတ်ဆို ကောင်းဆိုသွားနိုင်သည်။ မေကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းကောင်မလေးပင်။

“တကယ်လားဂျွန်... မေ အမှန်အတိုင်းဖြေရမှာလား”

“အင်း”

“မပြောရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ မေ့ကိုတာမှ...”

မေက ဆက်ပြောမှာ ရှက်သလို စကားတုံ့သွားသည်။ သူ့ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားရသည်။

“ဟာ... တကယ်လား... အဲ... အဲဒါဆို အခုပြောပြီနော်”

မဟူရာကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါနော်”

“သွား... လူလည်း သူမေးချင်တာတွေမေး ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးမှ”

မေ့ရဲရှက်ဖျက်စောင်းလှလှလေးက ချက်ချင်း သူ့ဆီဝဲပုံရောက် ဝိုလာသလို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

“ဖြေပါ မဟူရာ... ကျွန်တော် ရင်တွေခုန်လှပြီ”

မေက သူ့စကားအဆုံး တိုးတိုးကလေးရယ်သည်။ ပြီးမှ...

“ခဏလေးနေနဲ့... ဂျွန်၊ မေ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးပြီးချင်း မေက ဖုန်းချသွားသည်။

ဘယ်လောက်လည်တဲ့ကောင်မလေးလဲလို့...

ကို ကို ကို

အခန်း (၁၃)

“ဂျူလိုင်”

အဝေးမှပုံလွင့်လာသောခေါ်သံခပ်တိုးတိုးကြောင့် သူ ဖြည်း
ညင်းစွာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်းလျားရေပြင်ကိုဖြတ်တိုက်လာသော
လေညင်းက သူ့မျက်နှာကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းထွေပြီး ဆံပင်တွေကိုလွင့်ဝဲသွား
စေသည်။ ခဲရောင်ကားလေးပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာသောဂျွန်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဂျူလိုင်”

ဂျွန်ခေါ်သံအဆုံး သူ လက်ကြားမှစီးကရက်တို့ကို ခပ်ဝေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝေးသို့တောက်ထုတ်လိုက်ပြီး ခုံတန်းလျားမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ရွှန်က သူ့မျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြီးပုံနှင့်စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ ရွှန်ကိုပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ညှိုးလျော် နွမ်းလျနေသောရွှန်မျက်နှာက ချက်ချင်းလို ကြည်လင်ရွှင်ပျလာသည်။

“ဂျူလိုင်၊ ငါ”

ရွှန်က သူ့ရှေ့ကိုလျှောက်လာရင်း တစ်စုံတစ်ခုပြောတော့မလို ပြင်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်စိုက်ကြည့်သည်။

သူဘာမှမဖြစ်သလိုပြုံးရင်း ရွှန်ပခုံးကိုသိမ်းဖက်လိုက်သည်။

ရွှန်က ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ခါရမ်းရင်း...

“ငါမှားသွားတယ်ဂျူလိုင်... မင်းကျေနပ်အောင် ငါဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲ၊ ပြောပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရွှန်... တကယ်တော့ ငါ့ဘက်က လိုသွားတာလည်း ပါတယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုအရင်ဆုံးအသိပေးရမှာ၊ ငါ မင်းကိုအံ့သြသွားအောင် နောက်မှပြောမယ်ဆိုပြီး”

“မဟုတ်ဘူး ဂျူလိုင်၊ တကယ်တော့ ငါမှားတာ... ငါ့ကိုပြန်ထိုးပါကွာ”

ရွှန်စကားအဆုံး သူခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း ခပ်ဝေးဝေးကိုငေးနေလိုက်မိသည်။

“မင်းကို ငါအဲဒီလိုလုပ်ဖို့... ဘယ်တုန်းကမှစိတ်ကူးမရှိဘူးရွှန်”

“ဟုတ်တယ်... ဂျူလိုင်၊ ငါကသာ မင်းကိုစော်ကားခဲ့မိတာ တကယ်ဆို သူ့ကို မင်းတကယ်ချစ်နေရင်တောင် ငါနောက်ဆုတ်ပေးသင့်တာ၊ ငါက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အတ္တကြီး တဲ့ကောင်မပါကွာ။ မင်း ငါ့ကိုခွင့်မလွှတ်သင့်ဘူး... ဖေဖေနဲ့ မေမေသိရင် ငါ့ကိုအပြစ်တင်လိုဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

ယူကြူးမရ ကြေကွဲခြင်းများစွာနှင့်ပြောလိုက်သောရွှန်စကားသံများက သူ့နှလုံးသားကို ပြင်းထန်စွာရိုက်ခတ်စီးဝင်သွားကြသည်။

“တော်တော့ ရွှန်... ငါ မင်းကိုစိတ်မဆိုးဘူး။ မင်း နားလည်လာတာကိုပဲ ငါဝမ်းသာတယ်။ မင်း သူ့နဲ့အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား”

သူ့စကားအဆုံး ရွှန် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ သူ ဝီဝီပြင်ပြင်ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မင်း၊ မေ့ကို မဟုတ်လို့ခေါ်ခဲ့တယ်နော်”

ရွှန်စကားကြောင့် သူ တစ်ခဏမျှငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။
“အဲဒါ... မင်းရွှေ့ခဲ့တဲ့နာမည်လေး၊ မင်းစိတ်ကူးထဲမှာ အဲလို
ခေါ်မယ်လို့ ငါတွေ့မိလို့ပါ”

ရွှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း ခေါင်းခါသည်။
“ငါ အဲလိုခေါ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိတူး။ မေဆိုတာပဲ ငါကြိုက်တယ်။
မေနဲ့ရွှန်ဆိုတာ ပိုပြီးနီးစပ်တယ်မဟုတ်လား”

ရွှန်စကားအဆုံး သူဘာမှပြန်မပြောမိ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား
တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးမားသွားသည်။

“ကောင်းပါတယ်... ရွှန်၊ မင်းကြိုက်သလိုခေါ်လိုရပါတယ်”
ရွှန်က သူ့မျက်နှာကို စူးစူးနှင့်နှင့်စိုက်ကြည့်သည်။
“မင်း... မေ့ကိုချစ်ခဲ့မိသေးလားဟင်”

ကလေးဆန်လွန်းတဲ့ရွှန်စကားအတွက် သူ့ဟားတိုက်ရယ်မော
ပစ်လိုက်သည်။ စက္ကန့်ပေါင်းအတော်ကြာတဲ့အထိ ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ
သူ့ရယ်သံတွေ ဂယက်ထသွားသည်။

“ဟား... ဟား... မင်းတော်တော်အုတ်ကောင်ပဲရွှန်၊ ငါ သူ
ကိုဘယ်တုန်းကမှမချစ်ခဲ့ဘူးကွ။ သိပြီလား... ဟား...
ဟား... ဟား... ဟား”

သူ့ရယ်သံတွေကြောင့် လေပြည်လေညင်းတွေက ပိုပြီးလတ်
ဆတ်သွားသည်။ မြက်ခင်းတွေကြားထဲက ပန်းပွင့်ငါငါလေးတွေပင်
ခေါင်းထောင်ပြီး ကြည့်ကြသလိုပင်။

ရွှန်မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်းပြီးလာသည်။
“တကယ်လား... ဂျူလိုင်”

“တကယ်ပါ... ငါသူ့ကိုမချစ်ဘူး။ ပြီးတော့ စိတ်လည်းမဝင်
စားပါဘူး။ ငါ့သူငယ်ချင်းချစ်သူဆိုတော့ သူက ငါ့သူငယ်ချင်း
ပဲလေ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ရွှန်နှင့်သူ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်
ယောက် တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ သူ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက
စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ထုတ်ပြီး ရွှန်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရွှန်
က စာရွက်လေးကိုဝေဝေဝါကြည့်ပြီး သူ့ကိုမေးလေသည်။

“ဒါဘာလဲ ဂျူလိုင်”
“သီချင်းလေး... မင်းနဲ့ငါအတူရေးဖို့တိုင်ပင်ထားတဲ့ မဟူရာ
ဆိုတဲ့သီချင်း။ တစ်ပိုင်းပဲပြီးသေးတယ်။ ကျန်တာ မင်းဆက်
ရေးဖို့ချန်ထားတာ။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”
ရွှန်ကပြုံးရင်း စာရွက်လေးကိုဖြန့်ကြည့်သည်။

“ငါသွားမယ် ဂွန်း... ဒီညနေ အင်တာနက်ဆိုင်ရောက်ရင်
မင်းမှာ ချစ်သူလှလှလေးရသွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း မမနိုးကို
အသိပေးလိုက်မယ်”

သူ့စကားအဆုံး ဂွန်းက များများသလဲလှမ်းတားသည်။

“ဟာ၊ နေဦး ဂျူလိုင်၊ သူ ငါ့ကိုအဖြေမပေးရသေးဘူး။ အဲဒါ
ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

ဂွန်းစကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ခဏတွေဝေသွား
ပြီးမှ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လီမလဲကွ”

ပြောပြီးပြီးချင်း သူလှည့်ထွက်လာတော့ ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ
ဂွန်းတစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင်လေး ရင်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့
သည်။

၇ ၇ ၇

အခန်း (၁၄)

“အံ့မယ်... ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာ
လဲ”

အခန်းထဲပြေးဝင်လာသောချယ်ဒိုက မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် အကျ
အနတိုင်ပြီး အလှပြင်နေသည့်မုကိုကြည့်ကာ အလန်တကြားအော်လိုက်
တာမို့ အန်တီကေသီနှင့် မီးဆိုင်ခန်းထဲတွင် စကားပြောနေသော ဂွန်းဝေ
ပါ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟယ်... မေ... ဘုရားရေ! ငါတို့မျက်စိမှားတာ မဟုတ်ပါ
ဘူးနော်”

ရွှန်းဝေက ရင်ဘတ်လေးဖိပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် မေ
ခပ်ခနဲအသံထွက်ရယ်လိုက်မိသည်။ ချယ်ရီနှင့် ရွှန်းဝေ အံ့ဩမယ်ဆို
လည်း အံ့ဩချင်စရာ။ အမြဲတမ်း အနက်ရောင်လွှမ်းနေသည့်မေက
ဒီတစ်ခါတော့ ဆင်ဆွယ်ရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ချောကလက်ရောင်
ထမိန်စကပ်အရှည်ကိုတွဲဝတ်ပြီး မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ပြေပြေလေးချယ်
ထားသည်။

နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ပန်းရောင်စိုစိုလွင်လွင်လေး ဆိုးထားလိုက်
သောကြောင့် မေ့ပုံစံက မိန်းကလေးပီသစွာ လှသွားသည်။ တီရှပ်တွေ
ဘောင်းဘီတွေနှင့်မဟုတ်တာကြောင့် သွယ်လျသောခန္ဓာကိုယ်လေးက
ချပ်ရပ်နေသောအဝတ်အစားများအောက်မှာ ထင်းထင်းရှင်းရှင်းလေး
ပေါ်လွင်လာသည်။

ဆံပင်တွေဆို အမြဲပွားရာကြဲဖြန့်ချထားသောမေက နဖူးဆံစပ်
ကဆံပင်တွေကိုအကုန်စုပြီး ဇာဘီးကုပ်ဖြူဖြူလေးနှင့် သိမ်းထားလိုက်
တာမို့ မေ့မျက်နှာလေးကို မဟာဆန်ပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သွားစေခဲ့
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ငါ့ပြင်ထားတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”
“အိုး... လွန်တောင်လွန်နေသေးတယ် မေ နင်ပြင်တာ ပွဲ

နေပွဲတိုင်သွားမှာကျနေတာပဲ”

“ဒါနဲ့... နင့်မှာ ဒီအဝတ်အစားတွေ အရင်ကမရှိပါဘူး။ ဘယ်
ကရတာလဲ”

“အောင်မာ . ငါ့ကိုများ အထင်သေးလို့။ ဘယ်က ရဲ့ရမှာလဲ
ဝယ်ထားတာပေါ့”

မေက အင်္ကျီခါးကိုဆွဲချဲ့ မှန်ရှေ့မှာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စု
ပုပ်ပုပ်လေး ပြန်ပြောသည်။

“သိပ်မရှိဘူးထင်တယ်နော်... မေ မှန်မှန်ပြော ဒီနေ့ ဘယ်သူ
နဲ့ချိန်းထားလဲ”

“ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလို့ ဘယ်သူနဲ့ချိန်းရမှာလဲ”

မေ့စကားအဆုံး ချယ်ရီက...

“အဲ... ဟုတ်သားပဲ ဒါဆို မေ ဘယ်သူနဲ့သွားတွေ့မလဲဆိုတာ
ငါသိပြီ၊ ဂွန်နဲ့မဟုတ်လား”

မေက မဖြေဘဲ ပြုံးနေသည်။ ဒါဆိုသေချာသွားပြီဆိုတဲ့အထာ
နဲ့ ချယ်ရီနှင့်ရွှန်းဝေတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မေး
ဝေ့ပြကြသည်။

“အချစ်နဲ့တွေ့ရင် လူတွေက အရာရာပြောင်းလဲသွားတတ်

ကြတယ်နော်”

ချယ်ရီစကားအဆုံး မေက မချိုမချင်လေးပြီးရင်း...

“ဘယ်ကအချစ်နဲ့တွေ့ရမှာလဲ၊ အခုမှသွားမှာ”

“ဟယ်... နင် ဒီနေ့ Sunday School မတက်ဘူးလား”

“တတ်မှာပေါ့... ပြီးမှ...”

“ပြီးမှ... ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“စင်စုလိုက်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“နေပါဦး... မေ၊ နင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဒိုင်းတွေ ပြောင်းသွားတာလဲ။ နေ့ချင်းညချင်းကြီး”

“နင်တို့ပြောသလိုပေါ့၊ အချစ်နဲ့တွေ့မှ...”

မေက စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ရပ်ပြီး အခန်းတံခါးဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မေလေးဇေ... ကားယူသွားမှာလား၊ အန်တီကေ အပြင်ခဏသွားမလို့”

“ဟင့်အင်း... မယူဘူးအန်တီကေ။ အန်တီကေ ယူချင်ယူသွားလေ”

“အေး... ကျေးဇူးပဲ”

အန်တီကေသီက အခန်းအပြင်မှလှမ်းအော်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဟဲ့... သဘောတွေ တယ်ကောင်းနေပါလား”

သူ့ကားကို ဘယ်သူမှယူစီးတာမကြိုက်သည့်မေက အန်တီကေသို့ကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ ကားပေးလိုက်သောကြောင့် ချယ်ရီနှင့် ရွန်းဝေမှာ တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်။

“နင် ဒီလိုဝတ်တာစားတာတွေ ပြောင်းသွားတော့ အန်တီကေသီနဲ့ နင့်ဒယ်ဒီက ဘာပြောလဲ”

“ဒယ်ဒီက အံ့ဩနေတာပေါ့။ အန်တီကေကတော့ ငါ့ကို အကဲခတ်နေတယ်လို့လား။ နင်တို့ ဟိုဟာဒီဟာတွေ လျှောက်မအော်နဲ့နော်၊ သိသွားရင်မလွယ်ဘူး”

“အေးပါ... ဘာလိုပြောရမှာလဲ၊ ငါ့ကိုသာ ဂျူလိုင်နဲ့... ဟဲဟဲ... မပေ့နဲ့နော်...”

ချယ်ရီစကားကြောင့် မေသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။ ရွန်းဝေက ရှုံ့မဲ့ရင်း...

“ဟင်း... ဟိုက ဘာမှန်းမသိဘူး တစ်ယောက်တည်းသေချာနေပြီ”

“အဲမယ်၊ နင်မကြားဘူးလား... မေတ္တာဆိုတာ အလှူအနံ့
မရှိပေမယ့် အသွားအပြန်ရှိတယ်တဲ့... နော်”

နှစ်ယောက်စုံမိတိုင်း ကြောင်နှင့်ကြွက်လို ရန်ဖြစ်တတ်သော
ချယ်ရီတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် မေ စိတ်လည်းရှုပ်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်နေ
မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုလိုနေရင်း ရင်ခုန်ကြည်နှူးကာ ရွှင်မြူးနေ
တာလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ကို ကို ကို

အခန်း (၁၅)

“ဟိုမှာလာနေပြီ ဂွန်း... ငါသွားတော့မယ်”

ဂျူလိုင်စကားကြောင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အရင်မြင်နေ
ကျပုံစံနဲ့မဟုတ်ဘဲ သူပြောတဲ့ပုံစံလေးအတိုင်း ဝတ်လာတာကြောင့် ဂွန်း
ပိုပြီးရင်ခုန်သွားရသည်။

ဂျူလိုင်က မေ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ဂျူလိုင် ပိုလှတယ်မဟုတ်လား အခုမှ မေ
ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်ညီသွားတာ”

မြင်ဖူးနေကျအနက်ရောင်လေးနဲ့ ခေတ်ဆန်ဆန် အပြင်အဆင်

တွေ မရှိတော့သည့်မေ့ကို တအံ့တဩကြည့်ရင်း ခေါင်ညိတ်ပြသည်။
မဟူရာကို လုံးဝပျောက်ဆုံး လွင့်ပျယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါသွားတော့မယ် ဂျွန်... တော်ကြာ သူ့ရှက်သွားဦးမယ်”
သူတားဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဂျူလိုင်က သူ့နားက ခပ်သုတ်
သုတ်ထသွားတော့သည်။

“မေ”

မေ့ပုံစံက ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားအရှိန်ကြောင့်ထင်သည်။
ယခင်ထက် ပိုမိုနူးညံ့သိမ်မွေ့ကာ ရှက်ရွံ့နေပုံပင်။

“ကျွန်တော်၊ မေလို့ခေါ်မယ်နော်၊ အခုမှ နာမည်နဲ့လိုက်သွား
တာ”

သူ့စကားအဆုံး မေက ရှက်ပြုံးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ သူ
လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ရှိုးတိုးရှုန်းတန်းဖြစ်နေမိသည်။

“မေ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေတယ်၊ ကိုင်ကြည့်ပါ
လားဟင်”

သူ့စကားကြောင့် မေ့လက်တွေက သူ့လက်ကိုကိုင်ဖို့လှမ်းလာ

ပြီးမှ ရှက်လန့်တကြားလေး ပြန်ရင်သွားသည်။

“ဂျွန်ကလည်း မေ့လက်တွေလည်း အေးနေတာပဲဟာ”

“ဟင်! ဟုတ်လား... အဲဒါဆို ကိုင်ကြည့်မယ်နော်”

“ဟာ...”

မေက သူ့ကိုတားဖို့ပြင်ပေးမယ့် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

မေ့လက်ဖျားအေးအေးလေးကို သူ ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

လက်ကလေးတွေ နွေးသွားပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရင်

ခုန်ပြီး ဘာစပြောရမှန်းမသိလောက်အောင် ထုံထိုင်နေသည်။

“မေ... ကျွန်တော့်ကိုအဖြေပေးလိုက်ပြီပေါ့နော်”

မေက နှုတ်ကမဖြေ၊ ခေါင်ညိတ်ပြသည်။

“အဲဒါဆို ချစ်တယ်လို့ပြောပါလားဟင်၊ ကျွန်တော်၊ မေ ပြော
တာကြားချင်လို့”

“ဟာ... နောက်မှပြောမယ် ဂျွန်ရာ”

မေ့စကားကြောင့် သူ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟိုး... မေ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုကြီးခဲခေါ်မှာလား၊ ချစ်သူတွေ
လို ခေါ်ကြည့်ပါလားဟင်”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ၊ ဂျွန်လို့ခေါ်ရတာ ပိုကောင်းတယ်”

“မေ့ ရည်းစားထားဖူးလားဟင်”

“ဘာ!”

သူ့စကားကြောင့် မေက မကျေမနပ် ပေစောင်းစောင်းလေး

ပြန်ကြည့်သည်။

“ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ... ရည်းစားတွေဖြစ်သွားရင် အဲ့ဒီလို နာမည်တွေ မခေါ်ကြတော့ဘူးလေ။ ဟို မောင်တို့၊ ကိုတို့ အဲ့ လိုခေါ်တာမျိုးပေါ့”

ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက်စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့သီချင်းလေးပါ

လဲလို့။ မေ့ သူ့စကားတွေ နားထောင်ရင်း ရယ်ချင်လာမိသည်။

“ဟင်အင်း... ဂျွန်ကျတော့ မေ့ကို နာမည်ပဲခေါ်ပြီးတော့။ မရဘူး။ မေ့လည်း သူ့ကိုနာမည်ပဲခေါ်မှာ”

“အား... မေက ခေါ်ရတာ အဆင်ပြေတယ်လေ။ လှလည်း လှတယ်”

“မသိဘူးကွာ... ဂျွန်နဲ့မေက အသက်တူတူပဲဟာ၊ ဘာလို့ ကိုတွေမောင်တွေ ခေါ်နေရမှာလဲ။ အဲ့ဒါ ရုပ်ရှင်တွေ ဇာတ်လမ်း တွေထဲက တမင်ခွဲနဲ့ပြီးခေါ်တာမျိုးကြီး မေ့ မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“အဲ့ဒါ ချစ်သူအချင်းချင်းခေါ်တဲ့ နာမ်စား မေ့ရဲ့။ ဂျွန်ဆိုတာ

သူငယ်ချင်းတွေလည်းခေါ်တယ်။ အားလုံးခေါ်တဲ့နာမည်ကြီး”

“ကဲ... ဒါဆိုပြော၊ ဂျွန်အရင်ရည်းစားတွေက ဂျွန်ကိုဘယ် လိုခေါ်တာလဲ”

“ဟင်!”

မေ့စကားအဆုံးတွင် ပါးစပ်လေးဟာ မျက်ခုံးလေး ဖြင့်တက် သွားပြီးမှ ဟာ... ဆိုပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းညှိုးရင်း ရယ်လိုက်တာ မို့ မေ့ သူ့ပုံစံလေးကို ရင်ထဲစွဲနစ်သွားရသည်။

“အလကားစတာပါ ဂျွန်ရယ်... ဂျွန်မှာ ရည်းစားမရှိခဲ့ဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်”

မေ့စကားကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲအံ့ဩသွားပေမယ့် ချက်ချင်း ပြုံးကာ...

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ မေ့စမ်းခဲ့တယ်ပေါ့နော်” ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မေးလိုက်လေသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော်လို့မပြောနဲ့လေ၊ မေ့က ဂျွန်ရဲ့ ချစ်သူပဲဟာ၊ ဘာလို့ တလေးတစားပြောနေရမှာလဲ” မေ့က သိသိသာသာ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲပစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှန်ရဲ့နောက်ရွတ်ရွတ်ပြောပုံကြောင့် မေက မသိမသာမျက်
စောင်းတိုးသည်။

“သီချင်းဆိုပြမယ်ဆို”

“ဂစ်တာမှ ပါမလာတာ မေရဲ့၊ နောက်မှ...”

“ဟာ... ရွှန်ကလည်း ရည်းစားနဲ့လာတွေ့တာ ဘယ်သူက
ဂစ်တာယူလာမှာလဲ။ မရဘူး၊ ဆိုပြ”

မေ့ရဲ့ဖွတ်တရွတ်အမှအရာကြောင့် သူက ခပ်တိုးတိုးရယ်ရင်း
ခေါင်းခါသည်။

“ဂစ်တာက သွားလေရာပါတယ် မေရဲ့၊ ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့
တာ”

“အဲ့ဒါအရေးမကြီးပါဘူး၊ မေက သီချင်းနားထောင်ချင်တာ။
ရွှန်ဆိုပြတာ နားထောင်ချင်တယ်၊ ဆိုပါ”

ကော်ဖီဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတုန်းက နည်းနည်းမှ ရှက်ရွံ့ဟန်
မရှိခဲ့သောရွှန်က မေ့ရှေ့မှာဆိုပြရမည့်အတွက် အနည်းငယ်ရှက်နေပုံ
ပင်။ မျက်နှာကို လက်နဲ့ဖွတ်လိုက်၊ ခေါင်းမောရင်း ဆံပင်တွေ သပ်လိုက်
နှင့် ရယ်နေသောရွှန်ကိုကြည့်ပြီး မေ အသည်းယားလာသည်။

“ရွှန်... ဆိုနော်”

“မေ မရယ်ရဘူး၊ အဲ့ဒါ ဂျူလိုင်နဲ့ကိုယ်ရေးထားတာ မေ
အတွက်”

“အို... ဘာလို့ရယ်ရမှာလဲ”

မေ့ရဲ့ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ဟန်ကြောင့် ရွှန်က မေ့တက်ကို

မကြည့်ဘဲ သီချင်းစဆိုဖို့ပြင်သည်။

“xxxx မှောင်မှိုက်တဲ့ညတွေမှာ xxxx လွမ်းမိုးနိုင်သူ နင်
ဟာ ငါချစ်တဲ့ လရောင်ကို xxxx မေ့ပျောက်စေနိုင်သူလား
xxxx ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်ပျက်တဲ့ရောင်စဉ်နဲ့ xxxx

အတွေ့ထဲမှာ အမြဲသာ xxxx

ငါ့ဘဝဟာ မဟုတ် xxxx

xxxx အို အစွဲလမ်းဆုံးပေါ့ xxxx မဟုတ်၊ လွမ်းဆွတ်ရ
တဲ့ xxxx အချိန်မှာ xxxx နင် ငါ့အနားကို xxxx လာ

နေ ပေးလှည့်ပါ xxxx

နင်ရှိတဲ့ဘဝဟာ xxxx အရာတိုင်းထက် ခမ်းနားနေတာ
xxxx ငါ တမ်းတ နင်ရဲ့ရင်ခွင် xxxx တစ်နေရာဆိုမှာလား

xxxx ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့ xxxx အကြင်နာလည်း

xxxx နှလုံးသားမှာရှိတာ xxxx

၁၂၂ ကို ကြည့်ရအောင်

နှင့်အတွက်ပါ xxx မဟုတ် xxx
ဆို xxx ခွဲလိုမသွားနဲ့ xxx မဟုတ်
ငါ့ဘဝ ငါ့ရဲ့ xxx မြေကမ္ဘာ
နှင့်ဟာ ကောင်းကင် xxx သံစဉ်တေးတစ်ပုဒ်ပါ xxx”

ကို ကို ကို

အခန်း (၁၆)

“ငါ... မနေ့ညက မမနီးနဲ့ စကားပြောရတယ်”
ဂျူလိုင်စကားကြောင့် သူ တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။
“မင်း... မေ့အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ပြီလား”
ဂျူလိုင်က ဘာမှမဖြေဘဲရယ်နေသည်။ တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ပြီး ထုတ်
ပြောရာမှာ အားနာတိုင်း ဆံပင်တွေကိုထိုးဖွရင်ဖွ၊ မဖွရင် ခပ်အေးအေး
ရယ်နေတတ်တာ ဂျူလိုင်အကျင့်။
“မင်းဘယ်လိုထင်လို့လဲ”
“ပြောလိုက်ပြီမဟုတ်လား”

“အေး”

“ဘာပြောလဲ... ငါ့ကိုဆူသေးလား”

“မဆူပါဘူး၊ ထင်တော့ထင်သားပဲတဲ့။ မေးလိုက်တာလည်း ခုံနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ပြောသေးစာယ် ဒီအတိုင်းဆို နိုင်ငံခြား မှာ ကျောင်းတက်ခိုင်းဖို့ မလွယ်ကူတော့ဘူးတဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မဆိုဘဲနေပါ့မလား၊ အခုတောင်မှ လူချင်းမတွေ့ရရင် တစ်ညလုံး ဖုန်းပြောရတာနဲ့ အီးမေးလ်ပို့ရတာနဲ့”

ဂျူလိုင်စကားအဆုံး ဂျွန်ဘာမှမပြောဘဲ တဟားဟားအော်ရယ်နေသည်။

“မေ့အကြောင်းရော မေးသေးလား”

“မေးတာပေါ့၊ ငါလည်း ပိုပိုသာသာလေး ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ကောင်မလေးက လိမ္မာတယ်... ဘာသာတရားလည်း ကိုင်းရှိုင်းစာယ်ပေါ့၊ UFL တက်နေတာလို့ တွေ့တာတောင် Sunday School မှာ တွေ့ကြတာလို့ပြောလိုက်တယ်”

“မမနီက အဲ့ဒီတော့ ဘာပြန်ပြောလဲ... ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တဲ့ အကြောင်းရော ထည့်ပြောလိုက်ဘူးလား”

“မင်းထက်တော်မှာပါတဲ့... မင်းကိုအရမ်းချစ်တာ ငါကဘယ်လိုပြောရမှာလဲ ငါမှမသိတဲ့ဟာ”

အဖြစ်သည်ပြုနေသောဂျွန်ကို ဂျူလိုင်က အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေး... ဟုတ်သားပဲနော်”

“ဖုန်းဆက်တာ မင်းပါမလာလို့မေးတော့ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ လျှောက်သွားနေတယ်လို့ပြောလိုက်တယ်”

ဂျူလိုင်စကားကြောင့် ဂျွန်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရင်ဘတ်ပေါ် ဂစ်တာတင်ပြီး စိတ်ကူးနှင့်ပျော်နေသောဂျွန်မှာ နောက်ဆုံးပိတ်စကားကြောင့် ရုတ်တရက်ထတိုင်ရင်း...

“ဟာကွာ၊ ဘာလို့ အဲ့လိုပြောလိုက်ရတာလဲ၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားမှာပေါ့”

ဂျူလိုင်က ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ပုံစံနှင့် ဖုန်းတွန့်ရင်း လက်ခါပြသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲဟာကို”

“အေးပါ... အခုမှ အမှန်တရားဘက်တော်သားလုပ်နေ၊ မင်းအကြောင်းတွေမေးလည်း ငါကအကုန်ပြောပစ်မှာ”

“ဟာ...ဟ ကြောက်နေရပါလား။ ငါက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

ဂျူလိုင်စကားအဆုံး ဂျွန်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ မီးခြစ်နှင့် စီးကရက်ဘူးလေးကိုထုတ်ပြီး...

“ဒီမှာလေ... ဒါ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့... အေး၊ အဲဒါ မင်းဘယ်ကရတာလဲဂျွန်၊ မင်းသောက်နေလား”

ဂျွန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ခပ်တည်တည် ပြန်ထည့်သည်။ ဂျူလိုင် ထိုင်နေရာမှထသွားပြီး...

“ပြန်ပေး... ဂျွန်၊ မင်းမသောက်တတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာလို့မသောက်တတ်ရမှာလဲ၊ မင်းက ငါ့အခန်းထဲ လာလာသိမ်းထားတာကိုး။ ဒါ ငါ့ကိုအပိုင်ပေးလိုက်တော့”

ဂျွန်စကားကြောင့် သူ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“အာ... မဟုတ်တာ၊ မင်းနဲ့မတည့်ဘူး”

“ဘာ၊ မင်းနဲ့တော့ တည့်တယ်ပေါ့”

ညဘက်ခြံထဲမှာ ကြာကြာထိုင်ပြီး ဝစ်တာတီးလျှင် မနက်ကျ

နုစေးချောင်းဆိုးဖြစ်တတ်သောဂျွန်ကို အားလုံးက ချူချာသူအဖြစ်သတ်မှတ်ထားတာမို့ စီးကရက်မသောက်စေချင်ပါ။

“ငါက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မင်း၊ ချောင်းဆိုးရင် အန်တီခိုင်နွယ်သိသွားမှာ။ မဖြစ်ပါဘူးကွာ... ပြန်ပေးစမ်းပါ”

“ရတယ်၊ ဘယ်သူမှမသိစေရဘူး။ ချောင်းလည်းမဆိုးစေရဘူးကွာ”

ခေါင်းမာပေကပ်လွန်းသောဂျွန်ကို သူဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ပေးဆိုပေးကွာ”

သူခပ်မာမာအော်ပစ်လိုက်တော့ ဂျွန်မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်ကို အန်တီခိုင်နွယ်များ ကြားသွားမလားဆိုပြီး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း အိတ်ထဲမှ ငွေရောင်မီးခြစ်ကလေးနှင့် စီးကရက်

ဘူးကိုဆွဲထုတ်သည်။ ဂျူလိုင်ကို ထုံပေအေးစက်စွာကြည့်ရင်း...

“ရှေး... ဝယ်ရင် ပေါ့လွန်းလို့”

ဟုခပ်တိုးတိုးပြောပြီး လှမ်းပစ်ပေး၏။ သူ မီးခြစ်နှင့် စီးကရက်ဘူးလေးကိုဖမ်းမိဘဲ ရင်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျသွားသောစီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကို သူ စက်ဆုပ်ရွံ့ပုန်းစွာ

ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း မသောက်ရဘူး... ငါလည်း မသောက်တော့ဘူး”

ဂျွန်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။

“ဂျွန်၊ ငါ သင်တန်းသွားစုံစမ်းမလို့ လိုက်ဦးမလား Do Re Mi ကို မင်းစိတ်ဝင်စားတယ်ဆို”

ဂျွန်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ညနေကျရင် မမနီး၊ မင်းဆီကိုဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်။ ဟိုမှာ ကျောင်းစာတတ်ဖို့ ဘာတွေအဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးလဲတဲ့။ အဲဒါ ငါတို့နို့လို့ရအောင် ဟုတ်တာမဟုတ်တာထား။ သင်တန်းတစ်ခုခုတော့သွားအပ်ထားမှရမယ်။ ဇေယျာတက်နေတဲ့သင်တန်းက... IELTS တို့ TOEFL တို့ ဖြေစရာမလိုဘဲနဲ့ HND Foundation တတ်ရုံနဲ့ ဟိုမှာဘွဲ့ယူလို့ရတယ်တဲ့။ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိဘူး။ သူက ကနေဒါသွားဖို့ စီစဉ်ပြီးသားလို့ပြောတာပဲ”

ဂျွန်စိတ်ဝင်စားမည်ထင်သည့်အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှာ၍ လျှောက်ပြောနေပေမယ့် ဂျွန်က ငြိမ်သက်မြဲငြိမ်သက်နေသည်။

“ငါတော့ Edumap မှာပဲ Japanese Speaking သွား

တက်ထားမလားလို့ Photoshop တို့ Graphic Design တို့ တတ်ထားလည်း မဆိုးပါဘူး... ဘာပဲပြောပြော မမနီး မေးရင် ပြောနိုင်အောင်လို့ပါ”

သူ့ဆက်ပြောဖို့အရှိန်ယူနေတုန်း ဂျွန်က ခွီးခနဲထရယ်သည်။

“အရှူးပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာတွေလျှောက်ရွတ်ပြနေတယ်။ မင်းဘာသာသွားပါလား။ ဘာကိစ္စ ငါ့ရှေ့မှာ လာပွားနေတာလဲ”

ဂျွန်စကားအဆုံး သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်မိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က စကားမပြောဘဲနေလျှင် မပြောပြောအောင် လုပ်ကြတာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းကမို့ အကျင့်ပါနေကြသည်။

ကို ကို ကို

အခန်း (၁၇)

သူ့စကားဆုံးတော့ မေက ကိုယ်လေးသိပ္ပံသိပ္ပံခါသွားအောင်
ရယ်သည်။ ဂျွန်ကိုလည်း ရယ်စရာကလေးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စနိုး
ဟန်နှင့် သေသေချာချာကြည့်နေသည်။

“ဂျွန်တို့က ခုထိကလေးတွေလိုပဲနော်”

“ကလေးတွေလိုမဟုတ်ဘူးမေရဲ့၊ ကလေးစိတ်ကို မကုန်သေး
တာ”

“အဲဒါနဲ့များ ရည်းစားထားနေသေးဘယ်”

မေက နေကြာစေ့တဖျောက်ဖျောက်ငါးရင်း သူ့ကိုမျက်စောင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုးပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုယ်က ကလေးဆန်တော့ပါဘူး။ ကလေးဆန်တာ ဂျူလိုင်က ငယ်ငယ်ကဆို ကိုယ် သူ့ကိုတင်းနေပြီဆိုရင် ကာတွန်းခွေလာပေး၊ ဝမ်းခွေတွေလာပေးနဲ့”

“ဟင်... ဒါဆို ဂျွန်က အမြဲစိတ်ကောက်တတ်တာပေါ့”

“စိတ်ကောက်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တို့က ခြောက်တန်းပဲရှိသေးတယ်။ ဂျူလိုင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေမရှိတော့ သူ့ကို bible သင်ပေးတဲ့ ဖာသာရ်တွေနဲ့အတူတူနေတာလေ။ ဘရာသာရ်တွေကလည်း သူ့ကိုဂစ်တာတီးသင်ပေးတော့ ကိုယ်နဲ့စာရင် သူက ပိုတော်တယ်။ အိမ်ကိုလာရင် မမနဲ့နဲ့သူနဲ့က တစ်ဖွဲ့ဖြစ်နေရော။ မမနဲ့က ပိယာနိုမှာ ဆရာ၊ ကိုယ့်က ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး။ ပါဝါဝါနဲ့ကျားတွေ စပိုက်ဒါမင်(နီ)တွေနဲ့ ပတ်ချာလည်နေတုန်း။ ဂစ်တာအရမ်းတီးတတ်ချင်တော့ သူ့ကိုဆရာတင်ရတာ။ သူလည်း ကလေးဆိုတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်ကောင်းကောင်းသင်ပေးနိုင်မှာလဲ။ အဲဒါသူ့ကျတော့ သီချင်းတွေတော်တော်များများရနေပြီး ကိုယ့်ကို တတ်အောင်မသင်ပေးရကောင်းလားဆိုပြီး ဒေါ်ကန်တာ”

“ခမ်း... ခမ်း... ရယ်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့များ ဂျွန်က သီချင်းဆိုကောင်းတဲ့ကောင်လေး ဖြစ်သွားသေးတယ်နော်”

“ကိုယ် အခုနေ စီးရီးထုတ်မယ်ဆို သီချင်းတွေတော်တော်များနေပြီ။ အိမ်က ပေးမလုပ်လို့ မမနဲ့ကိုအားကိုးရမလားမှတ်တယ်။ သူကလည်း ကိုယ့်ကို ဟိုမှာအလုပ်လုပ်ဖို့ ကျောင်းတက်ဖို့ပဲ တိုက်တွန်းနေတာ”

ဂျွန်စကားအဆုံး မေက မျက်မှောင်လေးတွန့်သွားသည်။

“ဟင်... ဒါဆို ဂျွန်က နိုင်ငံခြားကိုသွားရမှာပေါ့”

“ခုချက်ချင်းမဟုတ်သေးပါဘူး မေရယ်”

“ချက်ချင်းမဟုတ်လည်း... သွားတော့သွားမှာမဟုတ်လား။

ဂျွန်မမ ဟိုကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဂျွန်က နားမလည်သလို မျက်ခုံးလေးပင့် ခေါင်းလေးခွဲစောင်းရင်း ပြန်မေးသည်။ မေ့မျက်နှာက ချက်ချင်းလို့ ညှိုးကျသွားတော့ ဂျွန် ဗျာယာခတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲမေ... ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

ဘယ်လောက်အလိုက်တဲ့ ရှည်းစားလေးပါလဲ။ မေစိတ်ဆိုးရအခက်၊ စိတ်ကောက်ရအခက်ဖြစ်နေသည်။

“ဂျွန် နိုင်ငံခြားသွားရင်လည်း... အဲလိုအကြာကြီးနေမှာပဲ
မဟုတ်လား။ မေ့ကိုထားပစ်ခဲ့ဦးမှာပေါ့”

ရယ်ရယ်မောမောစကားပြောနေရင်းက ချက်ချင်း ငိုချတော့
မလို ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်လာသောမေ့ကိုကြည့်ပြီး ဂျွန်စို့တ်မကောင်းဖြစ်သွား
ရလေသည်။ ရည်းစားထားပြီးမှ စိတ်ပြေအောင်ဘယ်လိုချော့ရမလဲဟု
အပြေးအလွှားစဉ်းစားရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

“ပြောသာပြောရတာ ကိုယ်လည်း မေ့နေမဝေးချင်ပါဘူး။ သွား
လည်း မသွားချင်ဘူး။ ကိုယ်က သီချင်းပဲဆိုချင်တာ ဖေဖေက
လုံးဝအားမပေးလို့ မေမေကမှနည်းနည်းတော်သေးတယ်”

ဂျွန်ရဲ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောပုံက တကယ်လူတန်းကလေး
တစ်ယောက်လိုပို တစ္ဆတ်တိုးဆန်တဲ့မေ့မိလေးက ခေါင်းပြုလာလေ
သည်။

“မသွားချင် မသွားနဲ့ပေါ့ ဂျွန်ရယ်၊ ဒီမှာပဲနေပါ။ မေ အကြာ
ကြီးမခွဲနိုင်ဘူး။ သီချင်းဆိုချင်တယ်ဆို တကယ်ဖြစ်အောင်လုပ်၊
မေ တတ်နိုင်သလောက်ကူညီမယ်... သိလား”

မေ့စကားအဆုံး ဂျွန်ပျက်နှာက တဖြည်းဖြည်းပြီးလာသည်။
မေ့ရဲ့လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညစ်ရင်း...

“ကိုယ်လည်း မေ့နဲ့လုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး”

ဟုလိုက်လိုက်လဲလဲပြောလိုက်မိသည်။ မေက သူ့နဲ့မဟာ ခေါင်း
လေးမှီရင်း တိုးတိုးလေးပြန်ပြောသည်။

“မခွဲနိုင်ဘူးလို့မပြောပါနဲ့ ဂျွန်ရယ်။ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူးလို့
ပြောပါ... မေ့ဘဝမှာ ဂျွန်ရယ်၊ ပြီးတော့ သီချင်းတွေရယ်၊
သူတို့မရှိရင် မဖြစ်ဘူးသိလား”

“တကယ်ဆို ကိုယ့်ဘဝမှာလည်း မေ့နဲ့မှ သီချင်းတွေဖြစ်လာ
မှာပါ... ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲမှာ ကိုယ်ဆိုမယ့်စီးရီးခေါင်းစဉ်က
မဟုတ်ဘူး”

ဂျွန်စကားအဆုံး မေ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးယောင်သမ်းသွား
ကြသည်။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသောပတ်ဝန်းကျင်သည် သာယာကြည်
နူးနှင့်အတူ လှပလို့နေသည်။

ချစ်သူဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖေးမကျညီရင်း
နှစ်သိမ့်အားပေးရင်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တွဲလက်တွေ့ခိုင်မာဖို့ ယုံ
ကြည် မြတ်နိုးခြင်းရယ်၊ လေးစားအားကိုးခြင်းနဲ့ ယှက်သွယ်ထားတဲ့
သံယောဇဉ်ကြီးတစ်ချောင်းနှင့်သာ ချည်နှောင်ရန်လိုအပ်သည်လေ။

အခန်း (၁၈)

သူနှင့် မေ အေးအေးဆေးဆေးချိန်းတွေ နေသည့်အချိန်တွင် ဂျူလိုင်က ဂစ်တာတီးရင်း ကားပေါ်တွင် ကျန်နေခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်လေလည်း သမ္မာကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တိတ်တဆိတ်နိမ့်နိမ့်တတ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂျူလိုင်၊ ပျင်းနေပြီလား”

သူ့စကားအဆုံး ဂျူလိုင်ကပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြသည်။ ထို့နောက် သူထင်မှတ်မထားသော မေးခွန်းကို ထမေးလိုက်လေသည်။

“မင်း... မဟုတ်ဘူးဘာလို့ပုံစံပြောင်းခိုင်းရတာလဲ”
ရုတ်တရက်မို့ သူကြောင်သွားသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဂျူလိုင်သည် မေ့ကို မဟူရာဟု စွဲစွဲမြဲမြဲခေါ်ခြင်းကို ဘာရယ် ကြောင့်မသိ၊ မနှစ်မြို့ချေ။

ဝိုးပြီးစိတ်တိုင်းမကျမိသည်က... မေသည် မဟူရာဆိုသော နာမည်ကိုအလွန်သဘောကျနေခြင်းပင်။

“မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဂျူလိုင်”

“မဟူရာက အရင်ကနဲ့မတူတော့လို့ပါ။ သူ့ကြည့်ရတာ လွတ် လပ်ပေါ့ပါးမှုမရှိသလိုပဲ၊ အဝတ်အစားကအစ မိန်းမဆန်ပြီး အရမ်းကိုသိမ်မွေ့နေတာလေ”

“အဲဒါမကောင်းဘူးလား”

“မင်းပဲ အရင်က ပုံစံကိုသဘောကျခဲ့ပြီးတော့”

ဂျူလိုင်စကားအဆုံး သူ့ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိ သည်။ အရင်တုန်းက မေ့ကို ပန့်(ခ်)စတိုင်လ်လေးနှင့် ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်မှုရှိလို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မေ့ကို သူတစ် ယောက်တည်းသာ စိတ်ဝင်စားချင်သည်။ မေ့ကို တခြားလူတွေ အာရုံ စိုက်မိသွားမှာ အရမ်းကြောက်နေမိတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို သူ ဝန်မခံချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် ဂျူလိုင်ကို သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပေမယ့် ကိုယ်သဝန်တိုတာ ဖွင့်ပြောရမှာ ရှက်

နေမိ၏။

“ငြိမ်လှချည်လေး ဂျွန်၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ဂျူလိုင်က ရယ်သည်။

“ငါပြောတာ မင်းအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ဘောင်းပန်ပါတယ် ဂျွန်။ တကယ်တော့ တကယ်ချစ်မိလာ ရင် သဘောထားသေးသိမ်တာတွေ။ သဝန်တိုတာတွေက မလွဲမသွေဖြစ်လာတာတယ်တဲ့”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တပ်အပ်ထွင်းဖောက်သိ မြင်နိုင်စွမ်းသောဂျူလိုင်ကို သူတကယ်အံ့ဩလေးစားသွားရသည်။ ပြီး တော့ ရှက်ရွံ့သလိုလည်းဖြစ်သွားမိတာမို့ ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးထည့် ရင်း ခပ်တိုးတိုးခေါင်းငုံ့ရယ်နေလိုက်မိသည်။

က က က

BURMESE CLASSIC .com

အခန်း (၁၅)

ခုတစ်လော မေမေက ဂျွန်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်အကဲခတ် သလိုကြည့်နေတတ်တာ သတိထားမိခဲ့သည်။ အစကတော့ မေ့နဲ့ကိစ္စကို မေမေ တစ်စွန်းတစ်စိုင်မိနေတာများလားဟု ထင်နေခဲ့သော်လည်း တစ်ရက်တွင် သူ့ အပြင်မှပြန်အလာ မေမေသည် သူ့အခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့လိုတွေ့ငြားနှင့် ဟိုရှာသည်ရှာလုပ်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရလေတော့သည်။

ပထမတော့ သူ့ ငေးကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ခြင်း ထဲတွင် လုံးထွေးပစ်ထားသော သူ့ အိမ်နေရင်း တီရှပ်အနီရောင်လေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုယူပြီး နမ်းကြည့်နေစဉ်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေမိသည်။

မေမေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနှင့် ခေါင်းရမ်းပြီး အင်္ကျီကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်နမ်းကြည့်သည်။

ဂျွန်အာခေါင်တွေခြောက်လာသည်။ တံတွေးကိုအလျင်အမြန် မျိုချရင်း မေမေ့ကိုလှမ်းခေါ်ဖို့ပြင်လိုက်ပေမယ့် အသံက ထွက်မလာဘဲ လည်ချောင်းထဲ တစ်ခုခုကျပ်ခဲဆို့နှင့်နေသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သံသယမကင်းသော်လည်း ဘာမှရှာမတွေ့သည့်ပုံစံနှင့် သက်ပြင်းချရင်း မေမေအခန်းထဲကထွက်သွားတော့မှ သူ လှေကားအကွယ်မှ ထွက်ပြီး ဘာမှမသိသည့်ပုံစံနှင့် အခန်းထဲကိုဝင်ခဲ့သည်။

အရင်အတိုင်း သူ့အခန်းက မွှေးရနံ့တစ်မျိုးနှင့် သင်းယုံလန်းဆတ်နေသည်။ မေမေ မသင်္ကာလောက်စရာ၊ ဒါမှမဟုတ် စွပ်စွဲလောက်စရာ ဘာအငွေ့အသက်မှမရှိ။ မနေ့ကတင် toilet ထဲ ခြင်ဆေးတွေရော တခြားအနံ့ပြင်းပြင်းဆေးတွေပါ လျှောက်ဖျန်းထားတာမို့ ဘာအနံ့မှ စွဲမြဲမနေနိုင်။ စီးကရက်တို့တွေ ပြာစတွေဆိုတာ အိမ်သာအိုးထဲပစ်ထည့်ပြီး ရေဆွဲချလိုက်တာနှင့်ကိစ္စပြီးသည်။

မပြီးတာက ည၊ည ချောင်းဆိုးနေသည့်ကိစ္စ၊ မနက်ဆိုလျှင် ချောင်းဆိုးရင်းလန့်နိုးပြီး တော်တော်နှင့်ပြန်အိပ်မရတော့။ ညရောက်

လို့ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေပြီဆိုလျှင် လည်ချောင်းထဲက အသည်းအသန်ယားပြီး ချောင်းဆိုးချင်လာသည်မှာ ဘယ်လိုမှထိန်းလို့မရချေ။

တော်သေးရဲ့။ သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲကို သော့ခတ်ထားခဲ့မိပေလို့။ အဲဒီအထဲမှာ ဂျူလိုင်စိတ်နာပြီး ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ငွေရောင်မီးခြစ်လေးနှင့် သူ့ဝယ်ထားသောစီးကရက်ဘူးတွေ ရှိနေသည်။

သူ့ချောင်းတွေဆိုးနေတာ ဂျူလိုင်လည်း မရိပ်မိ။ မေမေက သာ နေရာညရော အရိပ်လိုလိုက်ကြည့်နေသောကြောင့် သိသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ မေ့ရှေ့မှာ ချောင်းဆိုးမိသောအခါက မေက သူ့အိတ်ထဲမှ စထရပ်ဆေး(လ်)ငုံဆေးပြားလေး ထုတ်ပေးဖူးသည်။

သူ အမှတ်တရသိမ်းထားလိုက်သည်။ မေ့ရဲ့ဂရုစိုက်မှု ကြင်နာမှုကြောင့် ထိုနေ့က သူ့ချောင်းဆိုးရတာကို အကျေနပ်မိအုံးပင်။

ဂျူလိုင်သံသိလျှင် သူ့ကိုအရှုံးဟု ပြောလိမ့်မည်ထင်သည်။ ထို့ပြင် သူ စီးကရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်တတ်နေခြင်းကို ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားမည်လားမဆိုနိုင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမှမသိအောင် ခိုးဝှက်လုပ်ရတာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းလှသည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

အခန်း (၂၀)

“ရွှန် ပြောနေတာကြားရဲ့လား”

ရင်ဘက်ထဲကနေ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် တလိပ်လိပ်တက်
လာသော ချောင်းဆိုးချင်စိတ်ကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချရင်း သူခေါင်းညိတ်ဖြု
လိုက်တဲ့အထိ မေက မကျေနပ်သေး။

“သွားမှာလား၊ မသွားဘူးလား ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ရွှန်ရား၊
မေက ချယ်ရီတို့နဲ့တောင်မလိုက်ဘဲ တမင်နေရစ်ခဲ့တာ”

“အင်းပါ... မေသွားချင်ရင် အဟွတ်... ဟွတ်... ကိုယ်လိုက်
ပို့ပေးပြီမယ်... အဟွတ်... ဟွတ်... အဟွတ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘယ်လိုမှမအောင်နိုင်တဲ့အဆုံး ချောင်းတွေ အဆက်မပြတ် ဆိုးလိုက်မိတော့ မေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး သူ့ဘက်ကိုသေသေချာချာခွဲစောင်းကြည့်တော့ သူမနေတတ်သလို မျက်နှာလေး ရဲသွားရသည်။

“ဂျွန် ချောင်းတွေအရမ်းဆိုးတာပဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ဂျွန်မျက်လုံးတွေက အရင်လိုမဟုတ်ဘဲ၊ ညိုလဲ့ မှိန်ဖျော့နေ သယောင်ထင်ရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဝင်းမွတ်သန်စင်တဲ့ ဂျွန်မျက်နှာက ရင့်သွားသလိုလို၊ ခပ်ရဲရဲစိုလက်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက လည်း မွဲပြာပြာခြောက်သွေ့နေသလိုလို။

မေ့စိတ်က ထင်လို့ပဲလားမသိ။ ဂျွန်မျက်နှာက ပြောင်းလဲနေ သည်။ မေ အသေအချာစိုက်ကြည့်တော့ ဂျွန်က ရယ်ရင်း...

“ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမေရဲ့၊ ဘာလို့ သေသေချာချာကြည့် နေတာလဲ”

ဟုမေးလေသည်။ မေ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက် သည်။

“ဂျွန်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

မေ့စကားအဆုံး သူ့မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သလို

ပြုံးကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ချွင်းကန်းဘူးလေးကိုထုတ်နေသည်။

အပေါ်က စက္ကူလေးဖယ်ပြီး ငွေရောင်စက္ကူလေးကိုခွာတဲ့ ဂျွန်လက်တွေက မသိမသာလေးတုန်နေသည်။

“မေ စားမလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ မစားချင်ဘူး၊ ခုတလော... ဘာဖြစ်လို့ ချွင်းကန်း တွေ အရမ်းစားနေတာလဲ၊ ချောင်းဆိုးနေတဲ့ဟာကို”

ဂျွန်က သူမစကားကိုမကြားသလို ချွင်းကန်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝါးရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။ ခဏကြာမှ...

“ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျင်းတဲ့အခါ ဒီလိုပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဂျွန် အရင်က ဒါတွေ တစ်ခါမှ စိတ်လို လက်ရမဝါးဘဲ ခုမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်နေတာလဲ”

“ပျင်းလို့ပါဆို”

“ပျင်းရင် ဂစ်တာတီးလို့ရတယ်၊ သီချင်းဆိုလို့ရနေတာပဲဟာ၊ အဲဒါတွေစားရင် ရင်ကြပ်တတ်တယ်”

လူကြီးလေးလို ခပ်မာမာအော်ပစ်လိုက်တော့ ဂျွန်က အံ့အား သင့်သွားတဲ့ပုံစံနဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟ... ကြောက်နေရပါလား”

“ဂျွန်နော်... အကောင်းပြောနေတာကို မစနဲ့”

“မေစားတဲ့နေကြာစေ့တွေကရော တည့်လို့လား။ သွေးပေါင် ကျတယ်။ အချဉ်ထုပ်တွေကလည်း ဗိုက်အောင့်တာပဲ”

“မသိဘူးကွာ... မေစားတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဘယ်တုန်းက ဂျွန်ရှေ့မှာ ဗိုက်အောင့်ပြလို့လဲ။ မစားနဲ့... အဲဒီခွင်းဂန်း အခု ထုတ်”

ဂျွန်က ကိုယ်ကိုနှောက်ယှိုရင်း ပါးစပ်ထဲက ခွင်းဂန်းကို ပူပေါင်းအကြီးကြီး ရအောင်မူတ်ပြသည်။

“ထုတ်ပစ်လိုက်ပါဆို”

“ခဏလေး... ဒီထက်ကြီးတဲ့ပူဖောင်းရအောင် လုပ်ပြမယ်”

ဂျွန်က ခွင်းဂန်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဝါးပြီး နောက်ထပ်ပူဖောင်းတစ်လုံး ထပ်မူတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းပါးလှပိပြီး အကြီးကြီး ဖြစ်လာသောပူဖောင်းကိုကြည့်ပြီး ရယ်လည်းရယ်ချင်း ဒေါသလည်းထွက်လာသည်။

ဂျွန်က ပါးစပ်က မပြောအားတော့ ပူဖောင်းကိုလက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြပြီး ဘယ်လိုလဲဟူသောပုံစံနှင့် မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။ မေ၊ ပူဖောင်းကို လက်နှင့်ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ... ကဲ”

“ဟာ!”

“ဟား... ဟား... ခုမှခိုက်သွားတာ။ ခမ်း... ခမ်း”

နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက် ပေကျံကပ်ပြီသွားတဲ့ ခွင်းဂန်းတွေကို ဂျွန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခက်ခက်ခဲခဲပြန်ခွာသည်။

မေက ဂျွန်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး အူနှိပ်ရယ်သည်။

တော်တော်နှင့်ခွာမရတဲ့အဆုံး ကားဒက်(ရို)ဘုတ်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စနိုးတာဝါယူပြီး ပွတ်ပစ်ရသည်။

“သူများကိုဒုက္ခပေးရတာ တော်တော်ပျော်တယ်ပေါ့။ တွေ့မယ်... ဒီတစ်ခါ မေ့အလှည့်ပဲ”

ဂျွန်က ချစ်ဖို့ကောင်းလောက်အောင် ကြိမ်းမောင်းလိုက်တာမို့ မေ ပိုပြီးသဘောကျသွားသည်။

ဂျွန်က နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ လက်ဝါးလေးအုပ်ကာပြီး ရယ်နေတဲ့ မေ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး မချိုမချင်ပြုံးသည်။

“ရယ်လွန်းရင် ငိုရတတ်တယ်”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဂျွန်လက်က မှန်တံခါးတင်တဲ့ခလုတ်ဆီရောက်သွားတာမို့ မေက မျက်လုံးလေးပြူးရင်း...

၁၅၀ က ကြည့်နုဇေတ်

“ဟင်! ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီလောက်အိုက်နေတာကို”

သူမစကားမဆုံးခင် ဂျွန်က ပြန်လှည့်လာပြီး...

“ဘာလုပ်ိတ်တာလဲ... သိချင်လား၊ ခဏမျက်လုံးမှိတ်ထား”

ဟုခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ မေအထိတ်တလန့်လေး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“ဂျွန်နော်”

မျက်နှာနားတရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာတဲ့ ဂျွန်မျက်လုံးတွေက စူးလက်တောက်ပပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးမနေခဲ့ချေ။

ဂျွန်ထံမှ အသက်ရှူသံခပ်ပြင်းပြင်းကြောင့် မေအထိတ်တလန့် မျက်လုံးမှိတ်ပစ်လိုက်မိသည့်ခဏ၌ ပူနွေး ရှိန်းမြသော ချွင်းခန်းအနံ့ကို ပြင်းပြင်းပြပြရလိုက်မိလေသည်။

ထိုနေ့က မေအလွန်ကြိုက်သော လိုက်(စ်)ရှိုးပွဲ သွားကြည့်ရန် နှစ်ယောက်လုံး မေ့လျော့နေခဲ့မိ၏။

က က က

အခန်း (၂၁)

ဂျူလိုင်ရောက်လာချိန်တွင် သူ အလွန်ကြီးကျယ်ခန်းနားသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်ပြီးစဖြစ်နေသည်။

“ဂျွန်၊ မင်း အခုမှ အိပ်ရာက နိုးတာလား”

သူ ကုတင်စွန်းမှာ ဂျူလိုင်ဝင်ထိုင်ပြီးသည်အထိ သူ မျက်နှာကြတ်ကို ငေးမောနေမိသည်။ ဂျူလိုင်က သူ့စားပွဲပေါ်မှစာအုပ်တွေကို ယူပြီး ဟိုလှန်သည်လှန်လျှောက်ကြည့်နေသည်။

“ဂျူလိုင်”

“ဟေ”

“ငါ... အခုပဲ အိပ်မက်၊ မက်လို့ပြီးသွားတာ”

သူ့စကားအဆုံး ဂျူလိုင်က နာရီကိုတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

“မနက်ရှစ်နာရီလောက်မှမက်တဲ့အိပ်မက်ကို မင်း ဘယ်လို ထင်လို့လဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါနဲ့ပေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ လက်ထပ်ကြတာကွ။ တစ်ခုရယ်စရာကောင်းတာက အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာ သမ္မာကျမ်းစာရွတ်နေတဲ့ Senior Paster က မင်းတဲ့။ ဟား... ဟား... ငါက မေ့မျက်နှာပေါ်က ဇာပဝါလေးလှုပ်ပြီး နမ်းတာကပဲ ငါးမိနစ်လောက်ကြာတယ်တဲ့”

“တော်... တော်... အခု ဖြစ်ချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်။ အိပ်မက်ကိုက အပိုးမကျိုးတာ၊ မက်လာအခမ်းအနားမှာတောင် ငါးမိနစ်လောက် နမ်းနေတော့ သူ့အဖေကြီးက မင်းကို ခုံနဲ့ကောက်မပေါက်ဘူးလား”

“ဘယ်ပေါက်လို့ရမလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ မေ့ကို သူ့အဖေကိုယ်တိုင် ငါ့လက်ထဲထည့်ပြီးပြီလေ... ဟဲ့... ဟဲ့”

တကယ့်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လေသံနှင့်ပြောလိုက်သောဂျွန်စကား

အဆုံး ဂျူလိုင်က နာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။ သူကတော့ မေ့အနမ်း ပူပူနွေးနွေးကိုသာ တစ်ခွက်မက်မက်တမ်းတနေမိ၏။

“ဂျွန်... ထကွာ၊ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ နာရီကိုကြည့်ဦး”

“နာရီက မေ့မျက်နှာနဲ့တူလားဟင်”

“ဟာကွာ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

ဂျွန်က သူ့စကားသူသဘောကျသွားပြီး တဟားဟားအော်ရယ်လေသည်။ ရယ်ရင်း ချောင်းတွေတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာသောကြောင့် အိပ်ရာမှကမန်းကတန်းထပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွား၏။ ခဏနေတော့ ဂျွန်ပြန်ထွက်လာသည်။ အသားဖြူသူမို့ ချောင်းဆိုးတာတောင် မျက်နှာက ရဲတွတ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ဂျူလိုင်က ပုခုံးတွန့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဂျွန်”

“ညက အဲကွန်းမပိတ်မိတုနဲ့... အအေးမိတာထင်တယ်၊ နည်းနည်းအသက်ရှူကျပ်တယ်”

ဂျူလိုင်က ‘ဆေးသောက်ဦး’ ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ဂစ်တာကောက်ကိုင်သည်။ ခဏနေမှ ဂျွန်ဘက်လှည့်လာပြီး...။

“ကိုစောအယ် ဖုန်းဆက်တယ်ကွ။ သူ့ဆိုင်မှာ သီချင်းလာမဆိုတာ ကြာလို့တဲ့... ဒီည သွားရအောင်”

ကျူလိုင်စကားအဆုံး သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အေး... ငါတို့ Winter ကိုမရောက်တာ ကြာပြီ။ တကယ်တော့ အဲဒီဆိုင်လေးက ငါနဲ့မေ့ စပြီးဆုံးခဲ့တဲ့နေရာကွာ။ အတော်ပဲ၊ မေ့ကိုဖုန်းဆက်ရမယ်၊ သူလည်းလိုက်ချင်မှာ”

ကျူလိုင်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြရင်း ပြတင်းပေါက်ဆီကို လျှောက်သွားပြီး ခြံထဲကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။

“မနေ့ညက မမန်းဖုန်းဆက်တယ်၊ သိလား၊ ကျူလိုင်”

ရွှန်းစကားကြောင့် ကျူလိုင်က စိတ်ဝင်တစားလှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဘာပြောသေးလဲ”

“အနံ့ပဲ... ဖိုင်နယ်ဖြေပြီးရင် UFL တတ်ဖို့လည်း ပါတယ်။ ဂျပန်စာကို အနည်းဆုံး Level 2 လောက် အောင်မှ အဆင်ပြေမယ်ဆိုတာရော စုံနေတာပဲ။ သိချင်းတစ်ခွေလောက် လုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ ဖြည်းဖြည်းပေါ့တဲ့၊ မေ့အကြောင်း သိပ်မမေးဘူး။ ငါက ပြောပြတော့ တကယ်အတည်ဖြစ်နေပြီလားတဲ့။ ငါက လက်ထပ်ဖို့ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီလို့ပြောတော့ ဆဲနေသေးတယ်... တော်တော်ညည်ရွယ်ချက်ကြီးပါလားတဲ့။

မင်းကိုမေးနေသေးတယ်”

ရွှန်းကပြောပြီး တစ်ယောက်တည်း သဘောကျစွာရယ်နေသည်။

“ဒါနဲ့ မေ့မေ့နေ့ကို... ငါ Winter မှာပဲ သွားလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“မေးနေက ဘယ်တော့ဆိုလို့လဲ”
“အင်း... လိုပါသေးတယ်၊ ဒီဇင်ဘာလကျမှ”

နောက်ထပ်ခြောက်လလောက်မှ ရောက်လာမည့် ချစ်သူမေးနေ့ကို စိရိယကောင်းနေသောရွှန်းကို သူ မအံ့သြမိတော့ချေ။ အချစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါလားဟုသာ နားလည်လိုက်မိသည်။

ကို ကို ကို

အခန်း (၂၂)

နေရာတကာ အေးတိအေးစက်နိုင်ပြီး စိတ်ရှည်တတ်သော
ချယ်ရီပင်လျှင် သူမလက်မှနာရီကို မကြာခဏပုံကြည့်နေလေသည်။
ရွှန်းဝေက ဘာမှမမြင်ရတဲ့မှန်တံခါးခံကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်း
ချသည်။

“ဥနစ်နာရီမထိုးခင် လာမယ်ဆိုပြီး ခုထိမလာသေးပါလား မေ
ဒီအချိန်ကျမှတော့... မလာတော့ဘူးထင်တယ်”

မေ လက်မှငွေရောင်နာရီသေးသေးလေးကိုပုံကြည့်ရင်း နှုတ်
ခမ်းကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညဂှစ်နာရီပင် ခွဲနေပြီ။ ဂျွန်နှင့်ဂျူးလိုင်က ခုထိ ရောက်မလာ
သေးချေ။

“မလာဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ဖုန်းလေးဘာလေးဆက်ပေါ့၊
ခုတော့”

မေအံကြိတ်ထားရင်းက ငိုချတော့မယောင် မျက်ဝန်းတွေက
နီရဲနီရဲလှပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေတောင် ညဘက်ကြီးကို တကူးတက
ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ သူတို့ကရောက်မလာတာမို့ မေ ရှက်ရွံ့ဝမ်းနည်းရင်း
ဒေါသလည်း တလိပ်လိပ်ထွက်လာသည်။

ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက မချစ်မိသေးခင်ကတစ်မျိုး၊ ချစ်ပြီး
သွားရင်တစ်မျိုး၊ ရည်းစားဖြစ်ခါစကတော့ လူချင်းမတွေ့ရတာတောင်
ဖုန်းဆက်ရမှ၊ ဘာမှအလုပ်မရှိလျှင် အီးမေးလ်ပို့ထားရတာနှင့် သည်း
သည်းလှုပ်ပြနေပြီး ရည်းစားသက်တမ်းလေး မဆိုစလောက်ရင့်လာတာ
နှင့် ဂရုမစိုက်သလိုဖြစ်ကုန်တော့သည်။

မေကိုက မှားတာပါ။ အစကတည်းက သူ့ကိုချစ်မိတော့ သူ
များတာကတော့လို ချစ်ရဲ့သားနှင့် မူမနေချင်တာကြောင့် ရိုးသားပွင့်လင်း
စွာ ပြန်ချစ်ခဲ့တော့တွေက ကိုယ့်ဘက်ရုံးဖို့ချည်းဖြစ်လာရသည်။

ဝမ်းနည်း စိတ်ထိခိုက်လောက်စရာ ဟုတ်သည်မဟုတ်သည်

အသာထား၊ မေ့ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်နှင့် တမြေမြေ
ကျွမ်းခြစ်တောက်လောင်နေရသည်။ ဖြူလွလွအခန်းနံရံတွေကို ငေး
စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းအင်္ဂါမှာ မျက်ရည်တစ်စက်က မလိုအပ်ဘဲ စားပွဲခင်း
ဖြူဖြူလေးပေါ် ပြတ်ကျ စိုစွတ်သွားလေတော့သည်။

“ပြန်ကျစို့ဟာ”

ရှိုက်သံမထွက်အောင် ထိမ်းလိုက်ပေမယ့် ထိုစကားလုံးတွေက
ဒေါသဖြစ်ခြင်း ကြေကွဲခြင်းတို့ စုရုံးကာ ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေသည်။ ရွှန်း
ဝေနှင့်ချယ်ရီက အလိုက်တသိပင် ထိုင်ခုံမှထရပ်လိုက်ကြသည်။

“သူအကြောင်း တစ်ခုခုရှိလို့ဖြစ်မှာပါမေရာ၊ ဒါ တမင်လုပ်
တာမှမဟုတ်တာ”

ချယ်ရီက ပြောပြကြောင်း ဝင်ပြောပေမယ့် မေက ခေါင်း
လည်းမညိတ်။ ခေါင်းလည်းမခါဘဲ အံကိုသာ ခပ်တင်းတင်းကြိတ်ထား
သည်။ ကော့ရွှန်းသောမျက်တောင်နက်များပေါ်တွင် မျက်ရည်စတိုက်
နှင်းငွေ့များလို ရိုဝေအုံ့ဆိုင်းစွာ တွဲခိုနေလေသည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ဂျွန်ကိုတွေ့လိုတွေ့ငြားလာခဲ့စဉ်က ဒေါသ
ဖြစ်ခြင်းနှင့် ယခုတစ်ကြိမ်ဒေါသဖြစ်ခြင်းက ဘာမျှတူညီသက်ဆိုင်ခြင်း
မရှိတော့ချေ။

၁၆၀ က ကြည်နုဇော်

တကယ်ဆို ဒီလိုအချိန်မှာ မေ မျှော်နေမယ်ဆိုတာ သူသိရက်

နဲ့...။

က က က

အခန်း (၂၃)

တစ်ချက်တစ်ချက် သို့သော်သန့်သန့်ထွက်လာသောဆေးနံ့က
အသက်ရှူချင်စိတ်မရှိတော့အောင် ပြင်းရှလှသည်။ ဆေးခန်းနံ့ပြုဖြူ
ကိုငေးကြည့်နေရင်းမှ စိတ်က တစ်နေရာသို့ရောက်နေသည်။

နာရီကိုငုံ့ကြည့်တော့ ညရှစ်နာရီခွဲခွဲ ဆယ်မိနစ်သာလိုတော့
သည်။ ဒါဆို သူတို့ ဆေးခန်းကိုရောက်တာ နှစ်နာရီနီးပါးရှိနေပြီပေါ့။

ဂျူလိုင် သက်ပြင်းတစ်ခုကိုလေးတွဲစွာချရင်း အထူးကုဆေး
ခန်းအတွင်းဘက်မှန်တံခါးဆီသို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ
သည်။

ကျွန်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်လာသည်။

သူထိုင်နေရာမှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထရပ်လိုက်မိသည်။ မျက်မှန်ခပ်ထူထူတပ်ထားသော ဝတ်စုံဖိုင့်ဆရာဝန်ကြီးက ဘေးမှနာရီမလေးကို ကာရံစုံတစ်ရာပြောရင်း သူ့ထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည်။

“ဒေါတ်တာ... သူဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“လူနာရှင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

ဆရာဝန်က ထိုမျှသာပြောပြီး သူ့ရှေ့မှ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သူ ဇေဝေဇဝါနှင့် ခဏရပ်နေမိပြီးမှ သတိဝင်ကာ ဆရာဝန်ကြီးနောက် အပြေးအလွှားလိုက်သွားမိသည်။

သူဝင်သွားတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဖွင့်လက်စဖိုင်တစ်ခုကိုပိတ်ပြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်၏။

“ထိုင်ပါ”

သူ ခုံမှာဖြည်းညင်းစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ဆရာဝန်ကြီး၏ သေးငယ်စူးရှသောမျက်လုံးက သူ့ထံသို့ စူးစိုက်ကျရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘုရားသခင်... ဂျွန် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

“လူနာနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“သူငယ်ချင်းပါ... ဒါပေမဲ့ ညီအစ်ကိုလိုပဲ ရင်းနှီးပါတယ်”

“သူ ဘယ်လိုစဖြစ်တာလဲ၊ ပြောပါဦး”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ဂျွန် ဘာက ဘယ်လို စဖြစ်တာလဲလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်နေမိ၏။

“ညနေက သူ့ဆီကိုကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ နေမကောင်းတဲ့လက္ခဏာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ဒီလိုပုံမှန်ပဲ သူပုံစံကလည်း နေမကောင်းတဲ့သူပုံစံမဟုတ်ဘူး။ ညနေခြောက်နာရီခွဲလောက် အိမ်ကထွက်လာတော့လည်း ဒီလိုပဲ... ကားပေါ်ရောက်ပြီး အင်း... သူကားမောင်းတာ ငါ့မိနစ်လောက်နေတော့ သူကားကို ရုတ်တရက်ထိုးရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ကားတစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်တာ။ အဲဒီမှာ စတာပဲ သူ ခြေတွေ လက်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူးတဲ့ ဒါထဲကလည်း အောင့်တယ်ဆိုတော့”

သူ့စကားမဆုံးခင် ဆရာဝန်ကြီးက လက်ကာပြသည်။ ခေါင်းတချက်ညှိတ်ရင်း...

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို ဆရာမေးမယ်၊ သူ ခုတစ်လော ချောင်း ဆိုးတာ မြင်မိသလား”

“ဗျာ! ချောင်းဆိုးတာ... ဟုတ်ကဲ့ သူ မကြာခဏ ချောင်းဆိုး တတ်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ အအေးမိရင်ပဲဖြစ် ဖြစ် အစားမှားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့မှ”

သူဆက်မပြောဘဲ ဆရာဝန်ကြီး၏မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ ကြည့်လိုက်သည်။ ‘ငါမောသလိုပဲ’ လို့ပြောပြီး ချောင်းတစ်ချက်အဟပ် မှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက ဗွက်ခနဲကျလာတဲ့ သွေးစက်တွေကို ညွှန် မမြင်အောင် တစ်ရှူးပေပါနဲ့သုတ်ခွဲရတဲ့လက်ကို အထိတ်တလန့်ပုံကြည့် လိုက်မိသည်။ ခေါင်းကိုတစ်ချက်ချင်း ဖြည်းလေးစွာ ညှိတ်နေတဲ့ဆရာဝန် ကြီးမျက်နှာက စိတ်ရှုပ်ထွေးညစ်ညူးခြင်းတို့ပြည့်နှက်ကာ ခေါင်းကိုတယ် ပြန်ညှာပြန်ခါရမ်းပြန်လေသည်။ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုကိုအမေးမှာ သူ့အသံက လိုအပ်တာထက် ပိုကျယ်နေပြန်သည်။

“သူ ဆေးလိပ်သောက်တတ်သလား၊ စီးကရက်သောက်လား”

“ဗျာ!”

သူတစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်ခံရသလို ထုံကျင် အောင့်သက်

သွားရ၏။ ညီအစ်ကိုလိုရင်းနီးပါတယ်ဆိုပြီးမှ ကျွန်တော်မသိဘူးဟုဖြေ ရမှာ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်နေမိသည်။

“စီးကရက်သောက်တာတော့ မတွေ့ဖူးဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒါပေ မှဲ့...”

ဘယ်သူမှမသိအောင် ခိုးသောက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆိုတဲ့စကားကို သူ ဘာကြောင့် ပြောမထွက်ခဲ့ရပါလိမ့်။ ဆရာဝန်ကြီးက တစ်စုံတစ်ခုကိုအလေးအနက်စဉ်းစားသလို မျက်ခုံးတွေကို တွန့်ချိုးချ ထားသည်။

“ပုံမှန်ချောင်းဆိုးတာမျိုး ဆက်တိုက်ဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်ကျော် ရင် သွေးစတွေပါလာရင် ယေဘုယျအားဖြင့် တီဘီလို့ပြောလို့ ရတယ်။ အခုဟာက...”

“သူ... သူဘာဖြစ်တာလဲ... ဒေါက်တာ၊ တီဘီဆိုရင် ဆေးစား လို့ရတယ်မဟုတ်လား... အဲဒါပျောက်ပါတယ်နော်”

သူအစိုးရိမ်လွန်စွာ အထွန့်တက်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် နှာစုံမ လေးက စက္ကူညှိအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကိုင်ရင်း အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ထိုစက္ကူအိတ်ထဲမှ ဖလင်လိပ်ကြီးတစ်ခုကိုထုတ်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးထံ လှမ်း ပေးသည်။

“ဒါ... ခုန လူနာရဲ့ဓာတ်မှန်”

သူမစကားမဆုံးခင် ဆရာဝန်ကြီးက ဖလင်ကိုအလျင်အမြန် ဆွဲယူကြည့်သည်။ ပြီးမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနှင့် ဖလင်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ကာ...

“လူနာရဲ့အဆုတ်က လေတွေနဲ့မည်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတို့ရှာနေတဲ့ တစ်သျှူးဆဲလ်တွေကိုတော့ မတွေ့ရဘူး။ မျက်စိနဲ့ကြည့်လို့မမြင်နိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒေါက်တာဆိုလို့တာ...”

“သူ တီဘီဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို သူဘာဖြစ်တာလဲဆရာ”

“အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဗျာ!”

သူတစ်ကိုယ်လုံး နေရာမှလွှင့်စင်ထွက်သွားသလို ဆောက်တည် ရာနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အသက်နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတယ် ဒေါက်တာ။ ဟင့် အင်း... အဲဒီလိုမဖြစ်စေရဘူး။

“သေချာလို့လား ဒေါက်တာ”

တုန်ယင်လိုက်ခါနေတဲ့ သူ့ရဲ့ဖလင်ပထွေးစကားသံအဆုံး ဆရာ

ဝန်ကြီးထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာသည်။ သူ့မေးခွန်းအတွက် စိတ်ပျက်ညစ်ညူးသွားခြင်းလား။ ဖြေရခက်ခြင်းလား။

မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကျေးဇူးပြုပြီး မသေချာသေးဘူးလို့ ဖြေလိုက် ပါလား... ဒေါက်တာ။

“Small cell cancer (ဆဲလ်သေးကင်ဆာ)လို့ ယူဆရ တယ်။ အဲဒီကင်ဆာဆဲလ်က အဆုတ်ထဲရောက်နေရင် ရှာရ ခက်တယ်။ ဓာတ်မှန်မှာ မပေါ်နိုင်ဘူး။ တချို့ဆို ပြောင်းဖူးစေ၊ ပဲစေ့လောက်ရှိတဲ့အဖုလေးတွေဖြစ်နေတာ။ Small cell can- cer က အဝေးပြန်ကင်ဆာမျိုးပဲ။ သလိပ်စစ်ပြီးရင် ပိုသေချာ သွားအောင် ဘိုင်အော့ (၆)စီ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်ကြီး၏စကားများက နီးသွားလိုက် ဝေးသွားလိုက်နှင့် သူ့နားထဲမှာ မကြားရတော့သလို အကျယ်ကြီးကြားရသလိုဖြစ်နေသည်။

“တစ်ခုရင်နှင့်စရာကောင်းတာက အဆုတ်ကင်ဆာကို တော်ရုံ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေတာမျိုး အသိနောက်ကျတာမျိုးပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကုလို့ရတယ်မဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ကြီးက ခပ်လျှော့လျှော့ပြုတ်ကျနေတဲ့ နှာခေါင်းရိုး ပေါ်က မျက်မှန်ကိုပင့်တင်ပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်သည်။

“အကောင်းဆုံးကုသနည်းကတော့ ကာကွယ်ခြင်းပဲရှိတယ်။
စီးကရက်မှာ ကာစီနိုဂျင် အများဆုံးပါတယ်။ အဆုတ်ကင်ဆာ
အတွက် အကောင်းဆုံးကုသနည်းကတော့ ကြိုးပြီးကာကွယ်
ထားတဲ့နည်းပဲ။ စီးကရတ်မသောက်ခဲ့ရင်ပေါ့”

“ဒါ... ဒါဆို”

“ဆရာတို့အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့။ ဦး
နောက်ထဲထိ မယုံနေရင်ပိုကောင်းမယ်။ အင်းပေါ့လေ...
သူကပဲပေါ့”

ဆရာဝန်ကြီးစကားအဆုံး သူသက်ပြင်းချချင်ရက်နှင့် မချဖြစ်
ဘဲ ရုတ်တရက်တောင့်မတ်ငြိမ်သက်သွားရသည်။

ရွှန်း ပြီးတော့ သူ့အဖေနဲ့အမေ၊ သူ့အစ်မရယ်၊ သူ့ကိုသိပ်ချစ်
တဲ့ မဟာရာ...။

သူတို့ကို ဘယ်လိုဘာသာစကားမျိုးနဲ့ သူပြန်ပြောပြရမလဲ။
ခဏနေလို့ စမ်းသပ်ခန်းထဲက ထွက်လာတော့မယ့်ရွှန်းကိုရော ဘယ်လို
ရင်ဆိုင်နှစ်သိမ့်ရမလဲ။

ကတုန်းကယင်ဖြစ်နေသောစိတ်သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ
သည်တော့အော်ဟစ်နေသည်။

မင်း အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နေပြီလို့ပြောမယ့်အစား ငါအဆုတ်
ကင်ဆာဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။

ရွှန်း... မင်း ဘာလိုက်ဆိုးရတာလဲကွာ။

ကို ကို ကို

အခန်း (၂၄)

အံ့ဩဖွယ်ဆိုခြင်းထက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကိစ္စကို ကြား
လိုက်ရသူတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုခံစားရလေမလဲဟူသော တွေ
ဝေစိတ်ကြောင့် သူ့ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ အံ့ကိုသာတင်းတင်းကြိုတ်ထား
မိသည်။ တော်တော်လေးကြာမှ...

“စိတ်ပူနဲ့ဂျွန်၊ မင်း ငါ့အိမ်မှာ အိပ်မယ့်အကြောင်း အန်တီ
ကိုဖုန်းဆက်ထားတယ်”

ဟုခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်မိသည်။ ကားပေါ်မှာ ငြိမ်သက် မိန်းမော
စွာ လိုက်ပါလာတဲ့ဂျွန်က သူ့ကို ယခုထိဘာမှမမေးသေး။ မေးချင်စိတ်

မရှိတာလား။ မေးစရာမလိုလောက်အောင် သူ့အခြေအနေ သူသိနေ
လားမပြောတတ်။

ထိုင်ခုံ ကုရှင်ကိုမှီရင်း ရှေ့တူရှုကိုခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်။
သူတစ်ယောက်တည်းကြိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

ဆေးခန်းထဲက ထွက်လာကတည်းက သူ့ကို တစ်ခုခုအငမ်း
မရမေးလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်မှာ လုံးဝကိုမှားယွင်းနေတော့သည်။

“မေတော့ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ”

ကားစက်သံနှင့်ရောလျက် ထွက်ပေါ်လာသောဂျွန်အသံကြောင့်
သူ ဖျက်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လက်စသတ်တော့ ဂျွန်က မေ့အကြောင်းတွေ့ပြီး ပိုင်နေတာ
ကို။ စိတ်ကောက်နေတဲ့ချစ်သူကို ချောရတာလွယ်ပါတယ်ဂျွန်။ မင်း
ကိုယ်မင်း နည်းနည်းမှစိတ်မပူတော့ဘူးလား။

အပြီးတိုင် ရက်စက်သွားတဲ့ကံကြမ္မာကိုသာ တောင်းပန်လို့
မရနိုင်တာပါ။

“ဆရာဝန်က ဘာပြောသေးလဲ ဂျွန်လိုင်”

“ဟေ့!”

မထင်မှတ်ချိန်မှာ ရုတ်တရက် ထမေးလိုက်သောဂျွန်အသံက

သူ့ကိုအသက်ရှုမှားသွားစေသည်။

“ကောင်းသွားမှာပါတဲ့၊ အခုဆေးထိုးပေးလိုက်တယ်မဟုတ်
လား”

သူ့စကားအဆုံး ဂျွန်က သူ့ကိုကြောင်တောင်တောင်ပြန်ကြည့်
သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုအသာခါရမ်းကာ...

ဘယ်လောက်ဖြေရခက်လိုက်တဲ့မေးခွန်းပါလဲ။ အဆင်သင့်
ရှိပြီးသားမေးခွန်းတစ်ခုကိုတောင် သူ ရှောရှောရှုရှုမဖြေနိုင်ခဲ့။ ပြောပြ
ရမှာ ခက်လွန်းတယ် ဂျွန်။ ပြီးတော့ မင်းသိဖို့လည်း အချိန်စောလွန်း
နေတယ်။

“ဂျွန်လိုင်”

ဂျွန်အသံက တစ်ခုခုကိုသံသယစွက်နေသလို ဒေါသဖြစ်နေ
ဟန်လည်းရှိ၏။ သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားအောင် ပြုံး
လိုက်မိသည်။

“ခုမှ ဖိုးရိမ်နေတယ်၊ ဟုတ်လား... ည၊ ည အအေးမိအောင်
နေတော့ ဖြစ်တာပေါ့”

သူ့အသံက ခြောက်ကပ်ကာ အဆုံးသတ်တိမ်ဝင်သွားသည်။
အပြစ်တင်လိုဟန်ထက် ယူကြိုးမရဟန် ပိုပေါက်နေသလို။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရင်ကျပ်တာတဲ့... အဆုတ်... အအေးမိပြီး”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

သူ့စကားမဆုံးခင် ဂျွန်ရဲ့မာဆတ်ဆတ်ပြတ်တောင်းတောင်း အသံက ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည်။ သူတစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ အရှိန်ယူပြီး ဂျွန်မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဆုတ်အအေးမိပြီး ရင်ကျပ်တာလောက်ကို ဆေးခန်းမှာ ဘာလို့ နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီနီးပါး ကြာရတာလဲ။ ဆေးထိုးတာ ဆေးသောက်တာနဲ့ ပြီးရမယ့်ကိစ္စကို... ဓာတ်မှန်ရိုက်တာတွေ ဟိုဟိုဒီဒီစစ်တာတွေက လိုလို့လား”

ဂျွန်အသံက စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် အနိမ့်အမြင့်မညီညာစွာ လှုပ်ခတ်နေကြသည်။ မောဟိုက်နွမ်းလျနေသည်။

“အဲဒါ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ စစ်ဆေးတာ”

“စစ်ဆေးတော့ ဘာတွေလဲ၊ ငါဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဂျွန်မျက်လုံးတွေက သူ့အပေါ်စူးစိုက်ကျရောက်လာသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဆရာဝန်ရုံးခန်းထဲကို မင်းအကြာကြီးသွား

စကားပြောနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ မညာတတ်ဘဲ မညာစမ်းပါနဲ့ ဂျူလိုင်”

ဂျွန်စကားကြောင့် သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူတစ်ခုခုကိုရိပ်မိသွားမှာ အကြောက်ဆုံးပင်။

“ဒီမှာ ကြည့်လိုက်ဦး ဂျူလိုင်။ ဒါ ရိုးရိုးအဆုတ်အအေးမိတာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား”

ဂျွန်ဝတ်ထားသောတီရှပ်အဖြူစင်းပေါ်မှ ညိုညစ်ညစ်အကွက်တစ်ကွက်ကိုကြည့်ပြီး သူ အံ့ဩ ဆို့အသွားခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

သူ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်မိသည်။

“ရိုးရိုးချောင်းဆိုးရင်လည်း လည်းချောင်းကွဲပြီး သွေးပါနိုင်တယ် ဂျွန်... ဒါ”

ကြားဖူးနားဝရှိထားသောစကားတချို့နှင့် ဂျွန်စိတ်သက်ရာရအောင် နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ဂျွန်က အေးစက်ထုံထိုင်းစွာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် လိမ်ညာကွယ်ဝက်ဖို့ ကြိုးစားနေသော သူ့ရင်ထဲမှအတွေးက ပြုန်းခနဲ လှစ်ဟ ဖွင့်ကြည့်ခြင်းခံလိုက်ရသလို အထိတ်တလန့်လျှိုးသွားခဲ့၏။

“ငါ ဘာဖြစ်တာလဲ ဂျူလိုင်”

သွားကြားထဲမှလားသောလေသံနှင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်မေးလိုက် တဲ့ဂျွန်လေသံက ဒါ နောက်ဆုံး စိတ်ရှည်သည်ခံပြီး မေးတာပဲလိုထပ် ပြောလိုက်သလို။ ကားကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ပြီး စတီယာရင်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ချလိုက်မိသည်။ အခြေအနေမှန်ကို မပြောဘဲထားခြင်း က ဂျွန်ကို စိတ်ဒုက္ခများစွာဖြစ်စေမှန်း သူနားလည်လိုက်သည်။

ဘုရားသခင်... ဂရုဏာထားတော်မူပါ။ ဘာကြောင့် ဝါကျ တစ်ကြောင်းလောက်ကို အလွယ်တကူမရှေ့တင်နိုင်တာလဲ။

သူဖြစ်ချင်တဲ့အဆိုတော်ဘဝ၊ သူချစ်တဲ့မိသားစု၊ ပြီးတော့ သူ့ချစ်သူ... အားလုံးကို မကြာခင်စွန့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါ ရဲ့လား... ဂျွန်။

“မင်း... အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်နေတာ”

စကားအဆုံး သူနားထဲမှ လေတွေ တဂူးထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဂျွန်ထံမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်ခြင်း အံ့ဩတကြီးရေရွတ်သံ၊ စိတ်ထိခိုက်စွာ ပေါက်ကွဲမှု ဘာတစ်ခုမှထွက် မလာခဲ့ချေ။

ဒါမသေချာသေးပါဘူး ဂျွန်၊ ဆရာဝန်ပြောပုံအရဆိုရင်...

ဘာညာ စတာတွေပြောပြီး သူနှစ်သိမ့်လိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။

ဒါပေမဲ့ နှစ်သိမ့်တယ်ဆိုတာ ဝမ်းနည်းသူရှိမှ။ အသိခံစား မှုကင်းမဲ့သွားသူလို တောင့်မတ် ငြိမ်သက်သွားတဲ့ဂျွန်ကို သူဘယ်လို စကားမျိုးနဲ့ နှစ်သိမ့်ရမလဲ။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားတဲ့ဂျွန်မျက်နှာက ဖယုန်နိုင်စရာ အေးစက် မာကျောနေသည်။ နိရဲနေသည့်မျက်လုံးတွေက ရှေ့တူရှုကို စူးစိုက်ကြည့်နေပေမယ့် ဘာကိုမှမြင်ဟန်မတူ။

“မင်းဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး ဂျွန်။ သေသေချာချာကုရင် ပျောက်သွားမှာပါတဲ့”

ဘယ်သူမှမပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေရင်း ပြောမိသည်။ ဒါမျိုးက ခြောက်လလောက်။ အင်း... ဒီ ထက်ပိုပြီး နေသွားတဲ့လူတွေလည်း ရှိတာပဲဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးချဲ့မှတ် ချက်က လက်နက်မဲ့သူတစ်ယောက်ကို တရားမျှတမှုမဲ့တဲ့ စစ်မျက်နှာ ပြင်မှာ စီးချင်းထိုးဖို့ ရာသေပေးတာနှင့် တူလွန်းလှသည်။

ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဒီတိုက်ပွဲအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ရမယ်... အားတင်းထားစမ်းပါ ဂျွန်။

အခန်း (၂၅)

ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်း... စိတ်ပျော်စဉ်အခါ xxxx
 ဆုတောင်းခြင်းပြုရန် မမေ့အပ်ပါ xxxx
 ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဆုံတွေ့ရသောအခါ xxxx
 ဆုတောင်းခြင်းပြုရန်။ မမေ့အပ်ပါ xxxx
 လောကစည်းစိမ် ကြွယ်ဝသောအခါ xxxx
 ဆုတောင်းခြင်းကို မမေ့အပ်ပါ xxxx
 ခွန်အား ယုတ်လျော့၍ xxxx အားနည်းသောအခါ
 ဆုတောင်းခြင်းကို မမေ့အပ်ပါ xxxx

ရွှေပဒေသာစာပေ

အားလုံးညီညာ ဖျဖြသီဆိုနေကြသော ထာဝစဉ်ဆုတောင်း ကျူးရင့်ခြင်းကို ပါဝင်သီဆိုနေချိန် မေ့စိတ်သည် တအင်စိတ်အားတက် ကြွလာသလိုရှိမိ၏။ သို့သော် ဂျွန်ကိုသတိရမိသည့်အခါ၌ မျက်ရည်ခဲ ချင်သလိုဖြစ်လာသည်။ ငြိမ်ညောင်းလှသောတယောသံက မေ့ရင်ထဲမှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို တဖြေဖြေလှိုက်ခါသွားစေခဲ့သည်။

ဘုရားကျောင်းမှအပြန် လွမ်းဆွတ်တပ်မက်ခြင်းဖြင့် စိတ် အစဉ်က လေးလံလျှက်ရှိသည်။ သာယာနာပျော်ဖွယ် ခေါင်းလောင်းထိုး သံသည် လွမ်းမောဖွယ် လွင့်ပျံ့လာသည်။

“မေ... castle သွားရအောင်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့”

တကယ်တော့ ချယ်ရီ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောတာလဲဆိုတာ မေ ရိပ်စားမိပါသည်။ စိတ်ဆိုးနေချိန်မှာ မေကစ၍ ဘယ်တော့မှဖုန်း မဆက်ဟု စိတ်ကိုတင်းထားခဲ့သည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် တစ်ပတ်တိတိရှိ ခဲ့ပြီ။ Castle သွားလျှင် ဘာပဲပြောပြော ဂျွန်နှင့်ပတ်သက်သောသံလွန်စ တစ်စုံတစ်ရာရနိုင်ကောင်းသည်။

အော်ခေါ်တာမျိုးမလုပ်ပေမယ့် တီးတိုးရေရွတ်ခြင်းလောက် တော့ မေ ပြုမူရလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားကျောင်းမှအပြန် Castle Internet

ဆိုင်သို့ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

စိတ်ကိုထွက်ပေါက်မရှိ ဖိတ်လှောင်ထားခြင်းထက် အနည်းငယ် လှစ်ဟထားခြင်းက အကြောင်းပြချက် အလင်းရောင်တစ်ခွန်းတစ်စ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာစေနိုင်လေသည်။

May @ gmail.com. ဆိုတဲ့မေ့ account ထဲမှာ ဂျွန်

ပို့ထားတဲ့စာတွေရှိမရှိဆိုတာ အရင်ကဆို သာမာန်ရင်ခုန်ကြည့်နူးရတာ မျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေမယ့် ယခုလောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာမကောင်းခဲ့။ မေ့လိပ် ချယ်ရီနှင့် ဂျွန်းဝေကလည်း ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်ကို

စိတ်ဝင်တစားဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။

“အဲ... ဒီမှာတွေ့ပြီ”

ဂျွန်းဝေရဲ့အားရဝမ်းသာအော်သံအဆုံး မေ အထိတ်တလန့် မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

မေ့နာမည်အောက်မှ Subject နေရာတွင် ရေးထားသောစာ ကြောင်းကြောင့် မေ အံ့ဩ မင်တက်သွားခဲ့သည်။

Goodbye “မဟုတ်ဘူး”

ဘုရားသခင်... ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဂျွန်။ မသိမသာလေး တုန်ယင်နေသောလက်က mouse ကို ခပ်ဖွဖွအုပ်မိုးကိုင်ရင်း အေး

၁၈၂ ကို ကြည့်နုခေတ်

စက်ထုံထိုင်းလာသည့် sign in မှာ click တစ်ချက်နှိပ်အပြီးမှာ တော့...

မေ... ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုး နာကြည်းနေပြီလား။ အခုပြောမယ့် ကိစ္စအတွက် ကိုယ်ကြိုတင်တောင်းပန်ပါရစေ။ တကယ်တော့ good bye လို့မပြောသင့်ပါဘူး။ ကိုယ် မေ့ကိုနှုတ်မဆက်ချင်ဘူး... မကြာခင်မှာ ကိုယ်တို့ပြန်တွေ့ကြမယ်။ မေ့ကို ဒီကိစ္စကြိုပြောဖို့သင့်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်ဘူး။ ခွဲခွာခါနီး မေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ကိုယ်လည်း နောက်ဆံမတင်းချင်ဘူး။ ကိုယ် ဂျပန်ကိုသွားရလိမ့်မယ်လို့ပြောခဲ့တုန်းကတောင် မေဝမ်းနည်းနေတာ၊ တကယ်သွားတော့မယ်ဆိုတာသိရင် ဘယ်လိုနေမလဲတွေးမိပြီး နှုတ်မဆက်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ လေဆိပ်မှာ လက်ပြုနှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ခဲ့မယ့်မေ့မျက်နှာကို ကိုယ်မြင်ရင် ဝမ်းနည်းမိမယ်။ ခုလိုသွားရတာကို မေနားလည်ပေးမယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်တယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ချီအနာဂတ်လှပဖို့အတွက် ပါမေ။ ဘာမှမကြာတဲ့ နှစ်ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ (သီချင်းတွေရယ် ပြီးတော့ မေရယ်ပေါ့) သူတို့တွေရှိတဲ့အရပ်ကို ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်။

စောင့်နေပေးနော်။ ပြီးတော့ မေ့ဆီက စာတွေကိုလည်း မျှော်နေမယ်။ စာရေးမယ်မဟုတ်လားဟင်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အို... ဘုရားသခင်။ မေ မျက်စိမှားတာပဲ ဖြစ်လိုက်စမ်းပါ တော့။ ချယ်ရီနှင့် ရွှန်းဝေက 'ဟင်' 'ဟယ်' ဆိုပြီး အာမေဇွတ်ပြုကြ သည်။

မဟုတ်ဘူး... ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းဆန်ရင်း မေ့မျက်လုံးထဲ ပြာဝေ မှာင်မိုက်သွားသည်။

“မေ... အို”

“မေ... သတိထားပါဦး”

ချယ်ရီနှင့် ရွှန်းဝေရဲ့ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သံတွေ က အာရုံထဲမှ တစ်စချင်း မေးခိုက်ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

ကို ကို ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၆)

သမ္မာကျမ်းစာရွတ်ပြနေတဲ့မေမေ့အသံက တိုးခိုက် တုန်ခါစွာ စီးမျောလာခဲ့သည်။ သူ့မျက်စိတွေကို ငြိမ်သက်စွာမှိတ်ချထားလိုက်၏။

“ကွို့..”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်ပြန်ပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အလွန်တရာ သိမ်မွေ့ငြိမ်သက်လွန်းသောအသံ။ ဘယ်သူလဲ၊ ဂျူလိုင်များလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဆရာဝန်လား။ သူ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်မီ။ ဖော့ဖော့ဖွဖွလေး နှင့် လျှောက်လာတဲ့ခြေသံက သူ့ကုတင်ဘေးမှာ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် နူညံ့ တိုးလျှဲတဲ့အသံတစ်ခု။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သား... အိပ်ပျော်သွားပြီထင်တယ်”

Bible စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး သူ့ခေါင်းရင်း စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်သံကို ကြားရ၏။

“သားလေးရယ်”

မေမေရဲ့ မချီတင်ကဲ ရေရွတ်သံကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေကို ပိုပြီးဖိကပ်ပိတ်ထားမိသည်။

“သားငယ်”

တုန်ယင်အက်ကွဲတဲ့အသံအဆုံး ခပ်နွေးနွေးလက်ဖဝါးတစ်ဖက်က သူ့နဖူးပေါ် အုပ်မိုးကျလာသည်။ နီးကပ်လွန်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ကိုယ်သင်းနဲ့တစ်ခုကိုရလိုက်သည်။

သူ့ရင်သည် အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ ခုန်လှုပ်သွားရ၏။ ဖေဖေ။ ဒါ... ဖေဖေကိုယ်နဲ့။ နဖူးပေါ်က လက်ဖဝါးက ဖေဖေလက်ဖဝါးလေ။

ကာလအတော်ကြာ သူ့အပေါ် (ဆိုဆုံးမချင်စိတ်မရှိအောင် စိတ်ပျက်ခဲ့သောဖေဖေသည်) နွေးထွေး ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံလာခဲ့ပြီ။ သူ ဝမ်းသာရမလား၊ ဝမ်းနည်းရမလား မသိတော့ပါ။

“သူ့အိပ်ပါစေ”

သက်ပြင်းရှိုက်သံနှစ်ခုက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ထွက်

ပေါ်လာကြသည်။ ခဏနေတော့ အလွန်ညင်သာသောခြေနှင်းသံများနှင့် အခန်းတံခါးဆီသို့လျှောက်သွားသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူ့မျက်လုံးကို အသာအယာဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲဖွင့်နေသောဖေဖေနှင့်မေမေကျောပြင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့မျက်လုံးအစုံ ဖိုတ်ချလိုက်စဉ်မှာတော့ တံခါးကို အသံမြည်သည်ဆိုရုံလေး ဧည့်ပိတ်သွားသည်ကိုသိရပေသည်။

မျက်လုံးဖိုတ်ထားပေမယ့်၊ ရှုပ်ယှက်ခက်နေတဲ့အနက်ရောင် အရိပ်တွေကြားထဲတွင် မေ့မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။ တကယ်ဆို သူ အဖြစ်မှန်တွေကိုပြောပြလိုက်ဖို့သင့်သည်။ အပြစ်မရှိတဲ့မေ့ကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှမပေးဘဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရမလား။ ဒါဆို သူ့ကိုစိတ်နာပြီး မေ့ပစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

အဖြစ်မှန်တွေသာသိရလျှင် မေ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ရေး...။ နာကျင်ရလွန်းလို့ ထုံထိုင်းပြီး မနာတတ်တော့တာများလား။

တွေးတိုင်း ရင်ဘက်ထဲမှာ နာကျင် အောင့်သက်လာခဲ့သည်။ လေတစ်ချက်ဝေ့တိုက်သွားသည်တွင် မေ့အငွေ့အသက်တို့ ပါလာလေသယောင် ထင်ရသည်။ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်

ဖွင့်လိုက်သလား။

သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဈန်”

ဂျူလိုင်က အထိတ်တလန့်ရေရွတ်ရင်း ကိုင်ထားတဲ့ဂစ်တာကို နံရံမှာ ပြန်ထောင်သည်။

“မင်းဘယ်သွားတာလဲ ဂျူလိုင်”

လုံးလွှဲခြင်းဆန်ဖို့အကြောင်းရှာသလို ဂျူလိုင်မျက်လုံးတွေက ဂဏှာမငြိမ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

“မင်း၊ အင်တာနက်ဆိုင် သွားပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ဝွန်၊ ငါ မင်း account ကို ဖွင့်ခဲ့တယ်။ မေဘာစာများ ရေးထားမလဲလို့”

သူ့မျက်လုံးတွေက မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် လက်ခနဲတောက်သွားပြီးမှ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ ဝွန်။ သူနဲ့စကားပြောသင့်တယ်ထင်တယ်”

သူ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်မိသည်။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ ခြောက်ကပ် အက်ကွဲသောရယ်သံက တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းထဲ တစ်စုံတစ်

ခု လွတ်ကျတဲ့ရှုသလို ခပ်တိမ်တိမ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူက မင်း နိုင်ငံခြားသွားတယ်လို့ပဲ သိထားတာ။ ပြီးတော့ မင်းဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကိုယ့်စကားကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိရဲ့လား ဂျူလိုင်။ စိတ်ဆိုးလက်စနဲ့ စိတ်နာသွားရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ သူ့လမ်းသူ လွပ်လပ်စွာ ဆက်လျှောက်ပါစေတော့။ ဒီလိုလုပ်နေတာ တရားမျှတမှုရှိရဲ့လား။

“ငါ သူ့ကို ဘယ်အချိန်ထိ လှည့်စားထားရမှာလဲ”

ဂျူလိုင်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ခေါင်းခါသည်။

“လှည့်စားတာမဟုတ်ဘူး ဝွန်၊ မင်းကို မေ ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ။ သူ ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်သွားမှာမျိုး မင်းအဖြစ်ခံနိုင်လား။ သူ့ကို မင်းမတွေ့ချင်တော့ဘူးဆိုတာ မင်းရင်ထဲက စိတ်ရင်းအမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်ဝွန်။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ငါ့စကားကိုနားထောင်ပေးပါ။ နေကောင်းသွားရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းမှာ လက်ထပ်တာ ငါမြင်ချင်တယ်။ မင်းလည်းအဲဒီလိုစိတ်ကူးမိမှာပဲမဟုတ်လား”

နောက်ထပ် ဂျူလိုင်ပြောလာသောစကားလုံးပေါင်း မြောက်နှစ်

၁၉၀ က ကြည်နုစေတီ

များစွာကို သူမကြားတော့ပါ။ ရောဂါဝေဒနာဆိုတာ သူ့အတွက် အနာပါ တဲ့ပန်းသီးတစ်လုံးလို ကွက်လုံးပစ်ရုံနဲ့ အကောင်းပကတိဖြစ်မသွားနိုင် တော့တဲ့အခြေအနေမှာ ဘာကိုဖက်တွယ်သိမ်းဆည်းရဦးမလဲ။

ခပ်မှိုနီမှိုနီ ဖျော့တော့ လင်းလက်ခဲ့ဖူးသည့် ငါးလှေသောမီးခိုး ငွေ့များနှင့်အတူ သူ့ဘဝက တဖြည်းဖြည်းလွင့်ပျယ်ရဦးမည်။

“ညနေတိုင်း ကိုးနာရီတိုးရင် စကားပြောရအောင်လို့ မှာထား ခဲ့တယ် ဂျွန်”

ဂျူလိုင်အသံက သူ့ကို အတွေးအိမ်မက်မှ ဆတ်ခနဲနိုးထသွား စေခဲ့၏။ သူ့ဘာမှပြန်မပြောမိ။

အခန်း (၂၇)

“သူရောက်လာလိမ့်မယ် ဂျွန်... ငါကျိန်ပြောခဲ့တယ်”

ချောင်ကျကျလမ်းကြားလေးတစ်ခုထဲ ကားကိုချိုးကျေ့ဝင်လာ ပြီး မှန်တံခါးအနက်များ ကာထားသည့်အင်တာနက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကား ရပ်ပြီး ဂျူလိုင်က သူ့ကိုလှည့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့သတိလက်လွတ်ခေါင်ညိတ်ပြပြီးမှ ပျော့ညံ့လွယ်သောစိတ် ကို တီးတိုးကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

ခုံတစ်လုံးမှာ တောင့်မတ်ငြိမ်သက်စွာထိုင်ထိုင်ပြီးအချိန်အထိ သူ့လက်တွေကို ဘာမှမလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်သက်စွာတင်းထားလိုက်သည်။

ကီးဘုတ်ပေါ်က ခလုတ်တွေကို တစ်ခါမှမပြင်ဖူးသူလို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိစဉ် သူ့နောက်မှာ ရပ်နေသောဂျူလိုင်က mail talk လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ချိတ်ပေးသည်။

သူ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီထိုးပြီလို့ သုံးမိနစ်ပင် စွန်းနေပြီ။

“ဂျွန်”

“ဟာ, ok ရပြီ ဂျွန်... မေ့ရောက်နေပြီ”

ဂျူလိုင်ရဲ့ဝမ်းသာအားရအော်သံအဆုံး သူ ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကီးဘုတ်ခလုတ်တွေပေါ် လက်တင်လိုက်မိသည်။

“မေ”

သူ့လက်တွေက အလိုအလျှောက် လှုပ်ရှားသွားမိစဉ် ပထမဆုံးရေးမိတာ မေ...။

“earphone တပ်ပါလား ဂျွန်”

ဂျူလိုင်က သူ့နား ကပ်ပြောသည်။ ပြီးတော့ တေးမှာချိတ်ထားတဲ့ earphone ကို ယူပေးသည်။

“ကိုယ်နားထောင်နေတယ် မေ။ မေ့အသံ ကိုယ်ကြားချင်တယ်”

ဂျူလိုင်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လွှပ်လွှပ်လင်လင်ပြောပါစေပေါ့။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေသေးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... မေစိတ်မကောင်းတာ၊ ဝမ်းနည်းနေတာ”

မေ့အသံက သူ့ရင်ကိုဆို့နှင့်လှိုက်ခါသွားစေသည်။

“ကိုယ်ပြန်လာမှာပါ မေ”

ဘုရားရေး... သူ့ညာလိုက်မိပြီလား။

“မေ့မျှော်နေမှာပါ။ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နော်”

ချစ်သူစကားက သူ့နှလုံးသားကို ရုတ်တရက် ဆွံ့အ နာကျင်သွားစေပြန်သည်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးက ဂရုစိုက်ရမယ့်အဆင့်ထက် ပိုနေမလား။ မလိုတော့ဘူးလားဆိုတာ မသိနိုင်တော့ဘူး မေရယ်။

“ခု... အဲဒီမှာ ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ ဂျွန်”

သူ ခေတ္တတွေဝေသွားမိသည်။ အဲဒီမှာဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲ။

ဂျူလိုင်ပြောသလိုဆို ဂျပန်ပေါ့။

“ဘယ်နှစ်နာရီလဲဆိုတော့... အင်း”

“သိပြီဂျွန်... ခု ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီမဟုတ်လား။ မေတို့ဆီမှာ ကိုးနာရီကျော်ပြီလေ။ ဂျပန်နဲ့ ဒီက နှစ်နာရီကွာတယ်”

တဲ့...ကြားဖူးတာပဲ”

သူ ယောင်ရမ်းပြီး နာရီကိုပုံကြည့်လိုက်မိသည်။ ဝေဝါးနေသော အမြင်အာရုံထဲမှာ သူ့နာရီက ကိုးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ညွှန်ပြနေလေသည်။

“ကိုယ်... မေ့ကိုလွမ်းတယ်”

“ဟုတ်မှာပါ... နင်းတွေ အဆုတ်လိုက်အခဲလိုက်နဲ့ ကြည့်လေရာရာ အဖြူရောင်ချည်းဆိုတော့ စိတ်ကိုတော်တော်ပိတ်လှောင်ပြီး ငါးတားတားနိုင်မှာပဲ။ မေလည်း ဂျွန်ကိုလွမ်းတယ်”

နုညွှန်ဖြူစင်လှသောချစ်သူ၏စကားအဆုံးတွင် သူပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ ဒုတိယအကြိမ် မိုက်မဲမိပြန်ချေပြီ။

“ကိုယ် အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့မယ်”

ထို့နောက် မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် ပြောမိသော သူ့စကားများတွင် လွမ်းဆွတ်နိုင်လောက်အောင် ထပ်တလဲလဲ ညည်းတွားနေခဲ့မိသည်။

ထို့အတူ သူမနက်ဖြန်သည် မေ့အား တပ်မက်လွမ်းဆွတ်ခြင်းနှင့် ရှင်သန် ရုန်းထလာပြန်၏။

မေနှင့်တစ်နာရီနီးပါး စကားပြောပြီးသောအခါ...

“ညည့်နက်ပြီပေါ့နော်... ဂျွန်အိပ်သင့်ပြီ၊ အိပ်ရေးပျက်မခံနဲ့၊ ဘယ်မှလျှောက်မသွားနဲ့၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့မရှုပ်နဲ့၊ ပြီးတော့ ချွင်းနန်း မဝါးနဲ့”

ဟုအပြီးသတ်မှာတော့ သူနှင့်စကားပြောခြင်းကို ရပ်တန့်ဖြတ် တောက်သွားခဲ့လေသည်။

“ချွင်းနန်း မဝါးနဲ့” ဟူသော နောက်ဆုံးပိတ်အမှာစကားက သူ့ရင်ကို နင့်သည်းစွာ ဆွတ်ကျပ်စေပြီး စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မှ မှောင်မိုက်သောညလယ်အံတွင်း နီးထ သက်ဆင်းခဲ့ရလေတော့သည်။

မေရေ... ရှိန်းလင်းဝင်းဖြာနေတဲ့ လရောင်အိပ်မက်က နီးတော့ ပြတင်းတစ်ချပ်က ဝုန်းခနဲပွင့်ဟသွားတယ်...။

ပုစွင်းရင်ကွဲအော်သံတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မိုးမလင်းတော့မယ့် ညက ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သိပ်သည်းဆတွေနဲ့ မည်းမှောင်လို့ရယ်။

ကို ကို ကို

အခန်း (၂၅)

ဂစ်တာကိုကောက်ကိုင်ပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက်တို့ထိလိုက်ပြီးမှ
ရွှန်းကိုသတိရကာ ပြန်ထောင်ထားလိုက်သည်။

တစ်စတစ်စစိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစပြုနေသောရွှန်းကို အကောင်း
ဆုံးကုသဖို့နည်းကို သူတွေ့ရှိခဲ့ရပြီးပေမယ့် ကျန်းမာရေးကတော့ အား
ရလောက်စရာ ထူထောင်မလာခဲ့။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသားစတစ်ချို့ကို အပ်နဲ့စုပ်ထုတ်ပြီး ရှာ
တော့ ရောဂါဆဲလ်တွေက ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဖျံ့နှံ့နေပြီဆိုတာ သေချာနေပြီ
တဲ့။ သလိပ်စစ်ပြီး ပိုသေချာအောင် ဘိုင်အော့(ပ)စီလုပ်ခြင်းက ရွှန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတွက် သေဒဏ်ကို ဘာနဲ့မှ လဲလှယ်အယူခံဝင်ခွင့်မရအောင် တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ချလိုက်ပြီ။

ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေကုန်သွားပါစေ၊ ရအောင်ကုမယ်ဆိုတဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ အစ်မဖြစ်သူရဲ့စကားက ကံကြမ္မာအတွက် ဟားတိုက်လှောင်ရယ်စရာတစ်ခုလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ညည ချောင်းတွေ အဆက်မပြတ်တိုးနေတဲ့ ဂျွန်ဂုတင်ဘေးမှာ ငုပ်တုတ်မိုးလင်းရင်း မနက်ဖြန်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ဘာတွေနဲ့မှ လာဘ်ထိုးလို့မရတဲ့သေမင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရခါနီး ဂျွန်ကရော ဘယ်လိုစိတ်နဲ့အိပ်ပျော်နေရှာမလဲ။

“ဂျူလိုင်...”

တချုပ်ချုပ်မြည်နေတဲ့နာရီသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားတဲ့ အသံရှုတတ်လေးကြောင့် သူ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။

“ဂျွန်... မင်းမအိပ်သေးဘူးလား”

“အဲဒါ... မင်းကိုမေးမလို့”

“ငါ ငုပ်တုတ်အိပ်ပျော်နေတာကွ”

ဂျွန်ထံမှ ‘ဪ’ ဟူသော အာမေဇိုတ်သံ တိုးတိုးလေး ကြားလိုက်ရ၏။

“စာအုပ်ရော”

“ရှိတယ်... ဂျွန်၊ မနက်မှ ဖတ်ပေါ့”

“ငါ... အိပ်မက်၊ မက်ပြန်ပြီ၊ အရင်တစ်ခါလို့ပဲ”

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့်ဖြစ်မည်။ သူ့အသံက တိုးခိုက် တုန်ယင်လွန်သည်။

“အိပ်မက်ဆိုတာ... အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပဲ။

ဘုရားကျောင်းမှာ မင်းတို့တကယ်လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်”

ဂျွန်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါရင်း...

“တကယ်လို့ ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်ရော”

“ဟာ... ကွာ... ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ။ မင်း နေကောင်းနေပြီပဲ”

“ငါ့တို့ကတိပေးပါလား၊ ဂျူလိုင်... ငါမရှိတော့ဘူးလို့ သူ

ဘယ်တော့မှမသိစေရဘူးဆိုတာ။ ငါသေသွားရင်တောင် ငါ

သူနားမှာနေမှာ။ အဲဒီတော့ ငါအမြဲရှိနေတဲ့အကြောင်း ပြော

ထားပေးပါ”

ဂျွန်စကားကို အော်ဟစ်ကန့်ကွက်လိုက်ဖို့ သူသတိမရခဲ့။

ဖြူဖျော့နေသော ဂျွန်မျက်နှာကိုသာ သူ ရင်နင့်စွာ ဝေးကြည့်နေခဲ့မိ

သည်။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ပြောချင်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ကျပ်ခဲ ဆိုနှင့်နေသည်။

အိပ်မပျော်တဲ့ရက်တွေ ဘယ်လောက်များခဲ့ပြီလဲမသိ။ ဂျွန်နီ မျက်နှာက သိသာစွာ ချောင်ကျသွားခဲ့သည်။

“ငါ့မှာသွားတယ် ဂျွန်နီ။ တကယ်ဆို ဒီအချိန်မှာ မင်းဘေးမှာ မေ ရှိသင့်တယ်။ အားပေးနှစ်သိမ့်တဲ့လူရှိရင် ပိုပြီး...”

ဂျွန်နီက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရမ်းသည်။

“ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖတ်ဖူးတယ် ဂျူလိုင်။ ငါမသေခင် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ချစ်သူရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားချင်တယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ပျော့ညံ့လွန်းတဲ့စိတ်လဲ။ ငါ အဲဒီလိုမလုပ်ချင်ဘူး။ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို သူမမြင်စေချင်ဘူး” စကားပြောရင်း ချောင်းတွေ တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးလာပြန်သည်။

“ငါ့ကိုကတိပေးစမ်းပါ... ဂျူလိုင်... သူ့ကိုမပြောပါဘူးလို့” သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိသည်ထင်သည်။

ဂျွန်နီက အသက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်းရှူရှိုက်ရင်း မျက်လုံးတွေကို မိုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ အသံတိုးတိုးလေးနှင့်ပြောသည်။

“သီချင်းဆိုရအောင်”

“ညည့်နက်ပြီ ဂျွန်နီ... ဘာသီချင်းဆိုချင်လို့လဲ”

“မေ့သီချင်းပါ... အထက်ယေရုလိမ်လေ”

သူ အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ မဆိုပါရစေနဲ့ ဂျွန်နီ။

ထိုသီချင်းကို သူ မဆိုချင်ပါ။ အဖဘုရားသခင်၏ ကြီးမြတ်တင့်တယ်သော ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်ကို ဘယ်အခါမှ ရောက်ရပါ့မလဲဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ဆိုမပြချင်ပါ။

စိတ်မလျှော့ပါနဲ့ ဂျွန်နီ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ရတနာတော်နဲ့ မင်းကျန်းမာလာပါစေ။

ကို ကို ကို

အခန်း (၂၉)

ထိုနေ့က ဂျွန် တစ်နေ့ကုန် အခန်းထဲမှထွက်၍ သူ ရှာပေးထားသောစာအုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်နေခဲ့သည်။ ဂျွန်နိုင်ငံ အကြောင်း ဈေးထားသည့်စာအုပ်ပင်။

မေက ဂျွန်မှာ နေရထိုင်ရတဲ့အကြောင်းတွေမေးရင် အဆင်ပြေအောင်လို့တဲ့လေ။ အင်တာနက်ဆိုင်ရောက်သွားတော့ ဂျွန် ချောင်းအဆက်မပြတ်ဆိုးပြီး သွေစတွေ ပြန်ပါလာသည်။

“မင်း.. ဖြစ်ရဲ့လား ဂျွန်”

“ရပါတယ်.. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်ကွင်းတွေ ညိုမည်းနေပြီး အားရစရာမကောင်းလောက် အောင် ပိန်လို့ ဖျော့တော့နေသော ဂျွန်ကို ခပ်တွေ့တွေ့ကြည့်ပြီး သူ မမြင်အောင် သက်ပြင်းတွေ့ခိုးခိုးရှိုက်ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ဆေး ကောင်းဝါးကောင်းနှင့် ကုနေပေမယ့် ဂျွန်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ ကို ဘယ်သူမှမကုစားနိုင်။

သူ စိတ်နည်းနည်း ပြန်တက်ကြွလာပြီဆိုပြီး ငမ်းသာလို့မှ မဆုံးသေး။ ရောဂါက တိုးလာလိုက်နှင့် ပတ်ချာလည်နေသည်။ အရင် က သူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းရှိခဲ့တဲ့ ဂျွန်က ခုဆို ဖြူဖျော့ပြီး ပိန် ကိုင်းကိုင်းဖြစ်နေသည်။

ဂျွန် ဘာတွေရေးပေးနေသလဲလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူကြည့်နေတာမြင်တော့ ဂျွန်က မလုံမလဲလှည့်ကြည့်သည်။

“မေက မေးနေတယ်၊ ဒီမှာနေရတာ အေးလားတဲ့။ ငါပြန် ပြောလိုက်တယ်... အေးတယ်လို့။ ဂျပန်မှာ နွေရယ် နွေဦး ရယ်၊ ပြီးတော့ ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်းဦးရယ်ဆိုပြီး ရာသီ ဥတုလေးမျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူ့သဘောကျနေတယ်။ အခု အဲဒါရိုက်နေတာ”

“ဟိုမှာ ဖတ်ကြည့်ဦး”

“ဒါဆို... ငိုးမရွာဘူးပေါ့၊ ရေက ဘယ်လိုရလဲ” တဲ့။

ဂျွန်က မေ့စာကိုဖတ်ပြီး စာပြန်ရိုက်ပေးသည်။

“ဒီမှာက ဝေ့စ်ဖြစ်ပြီးသားရေတွေကို ပီအိတ်(ချို) ဆဲဗင်း ရ အောင် ပြန်လုပ်ရတာ အဲဒါကိုပဲ သောက်ရေအဖြစ်ရော သုံးရေအဖြစ်ရော သုံးရတယ်”

ဂျွန်က သူဖတ်ထားသော စာအုပ်ထဲမှ အကြောင်းအရာကိုပဲ ပြန်ရိုက်ပို့လေသည်။

“မေတော့... အဲလိုကြီးမသောက်ချင်ဘူး... ရွံ့စရာကြီး”

မေပြန်ရေးပေးသော စာကိုဖတ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ရယ် လိုက်မိကြသည်။

ရယ်ရင်းနှင့်ပင် ဂျွန်ချောင်းတွေ အဆက်မပြတ်ဆိုးလာပြန် သည်။ တဖြည်းဖြည်းအသံမထွက်တော့ဘဲ မောဟိုက်လာသောကြောင့် သူစိုးရိမ်သွားမိသည်။

“တော်တော့ဂျွန်... ပြန်ရအောင်”

ဂျွန်က သူ့ကိုနှမ်းနယ်စွာပြန်ကြည့်ရင်း...

“သူ့မွေးနေ့ကို Winter မှာလုပ်ဖို့အကြောင်း ပြောရဦးမယ်၊ ရှေ့လဆန်းဆို မွေးနေ့ရောက်ပြီ”

၂၀၆ က ကြည့်နုခေတ်

ဟု လေသံသဲ့သဲ့နှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

စိတ်မကောင်းစွာ မျက်နှာပြန်အလွှဲ အင်တာနက်ဆိုင်မှန်တံခါး၊
မှ စတစ်ကာလေးတစ်ခုကို အမှတ်မထင်သွားတွေ့လိုက်သည်။ အနီ
ရောင်စက်ဝိုင်းထဲမှာ စီးကရက်ပုံကို မျဉ်းနဲ့ကန့်လန့်ဖြတ်မှတ်ထားပြီး
အောက်မှာ No Smoking တဲ့။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လိုခံစားမိပြီး ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ် ဆိုနှင့်
သွားရပေသည်။

က က က

အခန်း (၃၀)

ဆရာဝန် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည့်အချိန်တွင် အခန်းထဲ၌
ပိဋ္ဌိတိတ်ဆိတ်ကာ အသက်ရှူသံများ ပိုမိုပြင်းထန်နေခဲ့ကြသည်။ ဘယ်
သူပြောလို့မှမရဘဲ ခေါင်းမာ ပေကပ်စွာ...

တစ်ညလုံး ဂစ်တာထိုင်တီးနေခဲ့သောဂျွန်သည် သူ အိပ်
ရာမှန်းလာသည့်ညနှစ်နာရီအချိန်ထိ မအိပ်သေးချေ။

သီချင်းဆိုရင်း ဂစ်တာတီးနေသောဂျွန်ပုံစံက အကဲဖြတ်ခိုင်
လူကြီးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အမှားအယွင်းမရှိအောင် ဂရုတစိုက်ဆိုနေပုံ
မျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အသံသွင်းသည်ကက်ဆက်လေးကို မြင်လိုက်မှ သူဘာလုပ်မှန်း ရိပ်မိခဲ့သည်။ ထိုညက သူပြန်အိပ်လို့မရခဲ့။ ထိုအတူ ဂျွန်သည် ချောင်းအဆက်မပြတ်ဆိုးရင်း သွေးတွေအန်နေသောကြောင့် မိုးလင်းသည်အထိမစောင့်နိုင်ဘဲ ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးအခန်းထဲမှ ထွက်လာသောဂျွန်ဖေဖေသည် အံ့ကိုကြိုက်လျက် စိတ်တင်းထားရဟန်ရှိသည်။ သူ့မျက်ခမ်းစပ်မှ သွေးကြောများပင် တဆတ်ဆတ်ခုန်လှုပ်နေလေသည်။

ဂျွန်ခေါင်းရင်းမှာ ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ပြီး ခပ်မှိုမှိုအနေအထား ဖြင့် လဲလျောင်းခိုင်းထားရတာ နေသာပေမယ့် သိပ်အဆင်ပြေဟန်မတူ သောကြောင့် ဂျူလိုင်ကိုယ်တိုင် ပွေ့ထားမိသည်။

အန်တီခိုင်နွယ်က ဂျွန်နဖူးပေါ်ကို လက်ကလေးတင်ပြီး လက် တစ်ဖက်က ဂျွန်လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။

“မေမေ...”

ဂျွန်က မျက်လုံးတွေကိုအားယူဖွင့်ပြီး သူ့အမေကိုခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။ ဖြူလျော်နေသောနှုတ်ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်လှုပ်လာ သည်။

“ပြောသား... သား... နေသာတယ်မဟုတ်လား”

“အိမ်ပြန်ချင်တယ်... သား ဆေးရုံမှာ မနေချင်ဘူး”

“အို... သားရယ်... ခဏနေတော့ ပြန်မယ်။ အဲဒါမှ သား သက်သာမှာ”

ဂျွန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို သူ့ဘာသာ ဖိ ကိုက်ထားသည်။ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါရမ်းရင်း...

“မေ... မမနီ... ဒီနေ့ ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်။ သား သူနဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်”

သူတို့ကိုကျောခိုင်းရင်း နံရံကိုလက်ထောက်ရပ်နေသော ဂျွန် ဖေဖေ၏ပုခုံးတွေ သိမ့်ခနဲလှုပ်သွားတာ သူ့မြင်လိုက်ရသည်။

“သားက... ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“သားရယ်... သားမှာအပြစ်မှမရှိဘူး။ ရှိလည်း ခွင့်လွှတ် ပြီးသားဝါ။ စကားတွေအများကြီးမပြောနဲ့နော်”

ဂျွန်မျက်လုံးတွေက ခေါင်းရင်းဘက်၌ရှိသောသူထံသို့ လည် လာသည်။ မျက်နှာက ချောင်ကျသွားသောကြောင့် ပိုပြီးကြီးနေသယောင် ထင်ရသည်။ ဂျွန်မျက်လုံးတွေကို သူပြန်မကြည့်ရက်။

“ဂျူလိုင်”

“ဘာလဲ ဂျွန်၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... ပြောလေ”

ရွှန်မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အို... သား”

“ရွှန်”

ရွှန်က ပါးစပ်ဟရင်း ချောင်းတစ်ချက် ဟတ်လိုက်သည်။

ချောင်းဆိုးတိုင်း ရွှန်ခန္ဓာကိုယ်က တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။

“သား... ရင်ထဲရှင်းသွားအောင် ဆိုးချလိုက်၊ အောင်မထားနဲ့”

ချောင်းအဟတ်မှာ ညိုမည်း စေးပျစ် သွေးစက်တစ်ချို့ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ထွက်ကျလာသည်။ လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်ထားတဲ့ တစ်ရှူးလိပ်နဲ့ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

နောက်ထပ် ချောင်းအဆိုးမှာ ကပျာကယာထိုးပေးလိုက်တဲ့ ထွေးခံထဲသို့ ပွက်ခနဲပွက်ခနဲအန်ချလာသောသွေးတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ နင့်သွားရသည်။

“အို... သား... မကြည့်နဲ့လေ”

အန်တီခိုင်နွယ်က ထွေးခံကို အောက်မှာပြန်ချပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက် ပေကျံနေတဲ့သွေးစတွေကို သုတ်ပေးသည်။

ရွှန်က သူ့အင်္ကျီထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်ပေးသည်။ သော့

တွဲလေးတစ်တွဲဖြစ်သည်။ ဒါ ရွှန်ရဲ့စားပွဲအံ့ဆွဲသော့၊

“အံ့ဆွဲထဲမှာ... အခွေ... ထည့်ထားတယ် ကျူလိုင်။ မေစောင့်နေလိမ့်မယ်၊ အခွေယူပြီး Winter ကိုသွားပေးပါ”

မောဟိုက်နှွမ်းလျနေတဲ့ ရွှန်စကားသံအဆုံး သူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ဒီဝင်ဘာ ဆယ့်သုံးရက်၊ မေ့မေ့နေ။

က က က

အခန်း (၃၁)

ဂျွန်၏အိပ်ရာဘေးမှ စာကြည့်စားပွဲအံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်စဉ် သူ
မျက်လုံးများမှာ ထိတ်လန့်အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ ကြက်သီးမွေးညင်းများ
ပင် ထသွားခဲ့ရလေသည်။

မဟူရာလိုရေးထားတဲ့ သီချင်းခွေလိုယူဆရသော စိဒ္ဓါလေးတစ်
ခု၊ ပြီးတော့ ခရစ္စမတ်ကတ်ကလေးတွေ၊ ချစ်သူများနေ့အတွက် အမှတ်
တရကတ်တွေ၊ နောက်နှစ်တွေအတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းကတ် မြောက်
များစွာကို နေ့စွဲတွေနှင့် အတိအကျရေးမှတ်ထားခဲ့သော ဂျွန်ရဲ့စိတ်
ကူးအစီအစဉ်က သူ့ကို အသက်ရှူရင်လှမတတ် ဖြစ်သွားစေခဲ့တော့၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုကတ်ကလေးများပါသော အယ်လ်ဘမ်ကိုထုတ်လိုက်စဉ်
ငွေရောင်မီးခြစ်လေးက ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျသွားသည်။

သူ ပြုတ်ကျသွားသောမီးခြစ်ကိုမကောက်ဘဲ အဆိပ်ရှိ
သတ္တဝါတစ်ကောင်လို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ
ရဲ့ အမှတ်တမဲ့နိုင်မှု မဆင်ခြင်မှုတွေက ဂျွန်အနာဂတ်ကို ရစရာမရှိ
အောင် ဖျက်ဆီးခဲ့ချေပြီ။

“ဘာလို့မသောက်ထတ်ရမှာလဲ... မင်းက ငါ့အခန်းထဲ
လာလာသိမ်းထားတာကိုး... ဒါ ငါ့ကိုအပိုင်ပေးလိုက်
တော့”

“ရတယ်... ဘယ်သူမှမသိစေရဘူး... ချောင်းလည်း
မဆိုးစေရဘူးကွာ”

“ရော့... ဝယ်ရင် ပေါလွန်းလို့”

ဂျွန်ရဲ့စကားသံများ ထုံပေအေးစက်သောအကြည့်စူးစူးများ
သူ့ရင်ကို မြားအစင်းပေါင်းမြောက်များစွာနှင့် ထိုးစိုက်ခြင်းခံရသလို
နာကျင်သွားခဲ့ရသည်။

“အကောင်းဆုံးကုသနည်းကတော့ ကာကွယ်ခြင်းပဲ ရှိ
တယ်။ စီးကရက်မှာ ကာစီနီဂျင် အများဆုံးပါတယ်။

အဆုတ်ကင်ဆာအတွက် အကောင်းဆုံးကုသနည်းက
တော့ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားတဲ့နည်းပဲ။ စီးကရက်
မသောက်ခဲ့ရင်ပေါ့”

နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားယောင်လာတဲ့စကားသံတွေက
သူ့ရင်ကို မီးတောက်မှန်တိုင်းတစ်ခုလို ပရမ်းပတာ ဖွေနှောက် ရမ်းခါ
သွားခဲ့သည်။

နာရီကိုကြည့်မိတော့ ညနေခြောက်နာရီတဲ့...။

မေ့စောင့်နေလိမ့်မယ်... ဆိုတဲ့ဂျွန်အသံကို ပြန်ကြားလိုက်
မိသည်။ ခဏ သူ့အပြေးအလွှားထွက်လာခဲ့သည်။

က က က

အခန်း (၃၂)

“နင့်ဟာက သေချာလို့လား... မေ”

ချယ်ရီက မယုံနိုင်သလို ထပ်မေးလေသည်။ မေ၊ ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေရင်းက ဖျပ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဒါ ငါ့ဘက်ဒေးပဲ ချယ်ရီရယ်... နောက်စရာမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ဂျွန်ကိုယ်တိုင်က ငါ့အတွက် Winter မှာ အစစ အရာရာ စီစဉ်ပြီသွားပြီဆိုတော့”

ချယ်ရီနှင့်ရွှန်းဝေမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်း ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

Winter Cafe သို့ရောက်သောအခါ ယခင်ထက်ပိုပြီး ထူးခြားသောအငွေ့အသက်တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဆိုင်အပြင်ဘက် မြက်ခင်းစိမ်းများပေါ်တွင် ကြဲဖြန့်ထားသော ရောင်စုံပူဖောင်းများ၊ ပန်းပင်များတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကြယ်မီးပုံးကလေးများနှင့် ခရစ္စမတ်အကြို သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းလေးမှာ ရောင်စုံမီးသီးလေးတွေက လင်းလို့။

မညီညာတဲ့ ကျောက်တုံးခင်းလမ်းကလေးကို သူမတို့သုံးဦး အိမ်မက်ဆန်စွာ ဇေဝဇဝါလျှောက်လှမ်းခဲ့မိကြ၏။ ဆောင်းဦးဒီဇင်ဘာမို့ အိုက်စကစ်စက်ဖြစ်ချင်နေသော်လည်း နူးညံ့ဖြူဆွတ်သည့်နှင်းမှုန်တွေက ခပ်ပါးပါးလေး ဝေဝါးစွာကျဆင်းနေသည်။

တကယ့်ဆောင်းရာသီအစစ်ထဲက ဆောင်းရာသီလေးထဲကို ဝင်ဖို့ မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်စဉ်... birthday wishes သီချင်းသံထက် ပိုပြီးရင်ခုန်တိမ်မူးစရာကောင်းသောဂစ်တာသံက တစ်ခန်းလုံး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် လွှမ်းမိုးထားလေသည်။

ဂစ်တာသံမှလွဲ၍ တစ်ခန်းလုံး ဘာသံမှမကြားရသလို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေချေ။ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတွင် မွေးနေ့ကိတ်နှင့် ရောင်စုံပယောင်းတိုင်လေးများ အဆင်သင့်ထွန်းညှိပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဂစ်တာသံက ရုတ်တရက်တိတ်ဆိတ်ပြီး တစ်ခန်းလုံး မှောင်အတိကျသွားသည်။

တုန့်ယင်သောလက်အစုံက မန်းထဲက ငွေရောင်စားကလေးအပေါ် ရောက်သွားမိသည်။ အထိအတွေ့အားလုံးက အေးစက်နေသည်။

“ဟက်ဦး ဘတ်ဒေးပါ... မေ”

“ဘို!”

မေ့လက်ထဲကစားလေးက ချွင်ခနဲလွတ်ကျသွားသည်။ မေ့မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားပြီး အခန်းပတ်ပတ်လည်မှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကို လှည့်ရှာမိသည်။

အခန်းထောင့်မျက်နှာကြက်မှာ တပ်ဆင်ထားသော ဆောင်းဘောက်ကိုကြည့်ပြီး မေ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

“မေ့ရဲ့ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့မွှေးနေ့ချိန်ခါမှာ ကိုယ် ရှိမပေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်စား သီချင်းတစ်ပုဒ်တော့ မွှေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့လိုက်ပါတယ်။ မေ့နားထောင်ဖို့ပါ”

ဆောင်းဘောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဂျွန်စကားသံများအဆုံး... သူတစ်ခါက ဆိုပြခဲ့ဖူးသော မဟူရာဆိုတဲ့သီချင်းလေးက

ညင်သာငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မှောင်မှိုက်တဲ့ညတွေမှာ xxx လွမ်းမိုးနိုင်သူ xxx နင်ဟာ ငါ
 xx ချစ်တဲ့လရောင်ကို xx မေ့ပျောက်စေနိုင်သူလား
 ဘယ်တော့မှ xx မပျောက်ပျက်တဲ့ xx ရောင်စဉ်နဲ့ xxx
 အတွေးထဲမှာ x အမြဲသာ
 ငါ့ဘဝဟာ xx မဟူရာ xxx
 အို xxx အစွဲလမ်းဆုံးပေါ့ xx မဟူရာ xx လွမ်းဆွတ်ရ
 တဲ့အိချိန်မှာ xx နင် ငါ့ အနားကို x လာနေပေးလျှင် xx ပါ
 နင်ရှိတဲ့ဘဝဟာ xxx အရာတိုင်းထက် xxx ခမ်းနား xx
 နေတာ ငါ xx တမ်းတ နှင့်ရဲ့ရှင်ခွင် xx တစ်နေရာဆီမှာ
 လား xxx ဘယ်တော့မှ xxx မပြောင်းလဲတဲ့ xxx အကြင်နာ
 လည်း xxx နှလုံးသားမှာ xxx ရှိတာ...
 နှင့်အတွက်ပါ xxx မဟူရာ xxx
 အို xxx ခွဲလို့မသွားနဲ့ xxx မဟူရာ
 ငါ့ဘဝ xxx ငါ့ရဲ့ x ပြေကမ္ဘာ
 နင်ဟာ xx ကောင်းကင် xxx သံစဉ်တေးတစ်ပုဒ်ပါ xx

သီချင်းလေးအဆုံး မေ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်စက အလို

လို လွင့်စင်ကျလာသည်။ ချယ်ရီနှင့်ရွှန်းဝေမှာ သီချင်းထဲတွင် နှစ်ဝင်
 မျောပါရင်း မွေးနေ့ကိတ်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေကိုငြိမ်းဖို့ သတိ
 မရကြ။

မေ့ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စတွေကိုသုတ်ရင်း၊ ဖယောင်းတိုင်
 မီးငြိမ်းဖို့ ဆံပင်တွေသပ်တင်ရင်း ခေါင်းအင်္ဂု ဖယောင်းတိုင်မီးလေးတွေ
 က လင်းခနဲ အရှိန်နှင့်တောက်လာပြီးမှ တစ်ယောက်ယောက်က မှုတ်
 ဖ်လိုက်သလို ဟုတ်ခနဲငြိမ်းသွားလေတော့သည်။

ကို ကို ကို

ငါ့အဘ၏ အိပ်ထော်၌ နေစရာအခန်းများစွာရှိ၏
 သို့မဟုတ်လျှင် မဟုတ်ကြောင်းကို သင်တို့အား ငါမပြောဘဲ
 မနေ။ သင်တို့နေစရာအရပ်ကို ပြင်ဆင်ပေးခြင်းငှာ
 ငါသွားရ၏။

အခန်း (၃၃)

မဟာရာ (သို့မဟုတ်) သူ့ချစ်သူ မေရဲ့ ကြည့်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်
 ရာမွေးနေ့ကို Winter Cafe တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ကျင်းပပေးခဲ့ပြီး
 ၇၅လိုင် ပြန်အရောက်တွင် သူ အသက်ပိညာဉ်ကင်းမဲ့နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရွှန်းအတွက် ဈာပနအခင်းအနား ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခြင်း အစီ
 အစဉ်ကို တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းစွာ စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

သံဘာပတိ၏ အဖွင့်ကျမ်း ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ အချိန်နာရီ ဆက်
 ကပ် အပ်နှံခြင်းအပြီးတွင် ပြုခဲ့သမျှကိုသာ မှတ်မိကြလိမ့်မည်ဟူသော
 ဓမ္မသီချင်းကို အားလုံးသိဆိုကြလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သင်းအုပ်ဆရာတော်တရားဟောအပြီး KSF students များနှင့်အတူ သံစုံသီဆိုခြင်း၊ အထူးဆုတောင်းပြီး၊ ကောင်းချီးပေးခြင်း... အာမင်သုံးဆင့်...။ ဈာပနကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသွားချိန်အထိ သူ့စိတ်သည် မယုံကြည်နိုင်ခြင်းနှင့် တွေဝေအံ့သြခြင်းတို့ ပြွန်းတီးကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ဂျူလိုင်လက်ထဲတွင် ငွေရောင်မီးခြစ်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ ငါမရှိတော့ဘူးလို့ သူ မသိစေရဘူး။ ငါ့ကိုကတိပေးပါလား... ဂျူလိုင်... ငါ့ကိုကတိပေးပါလား... ငါ့ကိုကတိပေးပါ... ငါ့ကို... ”

ဂျွန်ရဲ့ဓာတ်ပုံရှေ့မှာ သူဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

၁၃ . ၁၂ . ၂၀၀၉ ရက်က မေရဲ့မွေးနေ့ဖြစ်သလို ထူးခြားတိုက်ဆိုင်စွာ ဂျွန်၊ ခရစ်တော်မှာ အိပ်ပျော်တဲ့နေ့ဖြစ်ရသတဲ့။

ငါကတိပေးပါတယ် ဂျွန်...။ ဘယ်တော့မှ မေ့ကို မင်းမရှိတော့တဲ့အကြောင်းတွေ မပြောမိစေရဘူး။

ဂျွန်ရဲ့ဈာပနသတင်းကို သတင်းစာမှာပင်ထည့်ပြီး မကြေငြာခဲ့သည်အထိ ဖုံးဖိလျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည်။

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပေမယ့် သူ့ရဲ့ဆန္ဒတွေနဲ့ မေ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို သူ မဖျက်ဆီးရက်။ ချစ်သူတွေရဲ့ လှပတဲ့ အိပ်မက်...။

ဘယ်သောအခါမှ... သူ မနှိုးရက်ပါ။

က က က

အခန်း (၃၄)

“ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့တတ်အေးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဂျွန်... ဒါပေမဲ့...”

သူ့ရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲဆောင့်ခုန်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“မေ့စိတ်တွေ အရမ်းလေးနေတယ်၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ Win-
ter မှာတုန်းက မြန်ခနဲ ဂျွန်အသံကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲ
မှာမကောင်းဘူး။ တကယ်ဆို မေအံ့သြဝမ်းသာရမှာ ကြည့်နဲ့
နေရမှာ... ဂျွန်အငွေ့အသက်ကိုခံစားနေရပြီး စိတ်ထဲမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တုန်လှုပ်နေတာ မထူးဆန်းဘူးလားဟင်”

မေ့စကားအဆုံး သူ့... ရုတ်တရက်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။
လည်ချောင်းထဲ တစ်ခုခုတစ်ခုရှိနေသလိုဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အတတ်
နိုင်ဆုံး သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေသင့်သည်။ တကယ်ဆို မဟူရာဆိုတဲ့မေ့
ကို ဂျွန်ထက်မပိုခဲ့ရင်တောင် မလျော့တဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ သူချစ်နိုင်ခဲ့သေး
တာပဲ။

ဘာကြောင့်များ နှစ်သိမ့်ဖို့ တွေဝေ ဆွံ့အနေရမှာလိမ့်။

“မဟူရာ... အဲ... ကိုယ်က မေ့အနားမှာ မရှိပေမယ့် စိတ်
က အမြဲရောက်နေတယ်... အဲဒါကြောင့် မေ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုး
ခံစားရတာနေမှာပါ... စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်သွားအောင်
ကိုယ်ပုံပြင်ပြောပြမယ်လေ...”

“ဟယ်! တကယ်... ဂျွန်က ပုံပြင်ပြောတတ်တယ်ပေါ့”

“မယ့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အံ့ဩသွားတာ၊ ညတိုင်း လွမ်းတဲ့အကြောင်း
တွေ အများကြီးရွတ်ပြနေတာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတယ်။ ပုံ
ပြင်ပြောမယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့”

မေ့စကားကြောင့် သူ စိတ်အားတက်ကြွသွားမိသည်။

“ကိုယ်ပြောမယ့်ပုံပြင်က မကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်နေမလား
မသိဘူး။ ဒီမှာတော့ ဂျပန်ပုံပြင်ပေါ့... ကိုယ်တို့ကိုစာသင်
တဲ့ဆရာမပြောပြတာ”

“ကြားဖူးပြီးသားဆိုလည်း ဘာဖြစ်လဲ... ဂျွန်ပြောပြတာပဲ
နားထောင်လို့ကောင်းမှာပါ”

သူ ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဒါဆိုစပြောမယ်နော်... နားထောင်... ရွာတစ်ရွာမှာတဲ့၊
ဂျပန်ရွာလေးပေါ့။ ကပ်စေးနဲ့တဲ့အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိ
တယ်တဲ့၊ တစ်ခြားရွာတစ်ရွာမှာလည်း သူလိုပဲ ကပ်စေးနဲ့တဲ့
အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်တဲ့”

“ဂျပန်အဘိုးကြီးတွေပေါ့နော်”

မေက ကြားဖြတ်ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်းပေါ့... မေရဲ့၊ ဂျပန်ပုံပြင်ဆိုမှတော့ အဘိုးကြီးတွေ
က ဂျပန်လူမျိုးတွေပေါ့”

“နာမည်ဘယ်သူလဲဟင်”

“အမ်...”

သူ ရုတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။ ရယ်လည်းရယ်ချင်သွား

မိသည်။

သူဖတ်ထားသောဂျပန်စာအုပ်ထဲမှ မှတ်မိသရွေ့စာသားများကို အပြင်အထန်လျှောက်စဉ်းစားရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မေ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်မေးရင် ပြန်ဖြေရလွယ်အောင်ဆိုပြီး အချိန်ရတိုင်း ဂျပန်နိုင်ငံအကြောင်းစာအုပ်ကို ဖတ်နေတတ်သော ဌွန်ကို သွားသတိရလိုက်မိသည်။

“အင်း... ပထမရွာက အဘိုးကြီးနာမည်က ခင်ယောအိတဲ၊ ဒုတိယရွာက အဘိုးကြီးနာမည်က ခါနဲမိုရှိတဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်... ဂျပန်နာမည်တွေနောက်မှာ ‘စိ’ ပါတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကိုယ်မေ့သွားလို့ ခင်ယောအိစိ... အဲ... မြန်မာလို ဦးစိတ်ကောင်းပေါ့။ ခါနဲမိုရှိက ချမ်းသာသောဆိုတော့... ဦးချမ်းသာတဲ၊ ဒီမှာတောင် ကိုယ့်ကို တာခါဟာရှိစိလို့တောင် ခေါ်ကြတာ မေရဲ့”

သူ့ဘေးနားတွင် အင်တာနက်သုံးနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကြောင်တောင်တောင်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆက်ပြောလေ”

မေ့အသံလေးက ဆောင့်အင့်အင့်လေးထွက်လာသည်။ သူ့ဘေးနားမှကောင်မလေးကို ကပျာကယာမျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ထင်ချင်သလိုသာ ထင်ပါစေတော့။ ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ်ပဲဟု သဘောထားလိုက်သည်။

“ပြောမယ်... ပြောမယ် ပထမလူကြီး... ဟိုဟာ... ဘာပါလိမ့်... ခင်ယောအိစိ... ဟာ, ရှုပ်ပါတယ်... ဦးစိတ်ကောင်းလို့ပဲပြောတော့မယ် မေရာ၊ အဲဒီဦးစိတ်ကောင်းက ဦးချမ်းသာရဲ့သတင်းကိုကြားတယ်တဲ၊ သူ့ထက် ကပ်စေးနေတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ အဲဒီမှာ သူက စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ သူ့ထက် ဘယ်လောက်ပိုပြီးကပ်စေးနေသလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ဖြစ်လာတယ်တဲ”

“အင်း...”

မေက စိတ်ဝင်တစား စကားထောက်ပေးသည်။

“အဲဒီမှာ သူ့သားကို ဝိုက်ဆံတစ်ပြားပေးပြီး စက္ကူတစ်ရွက် ဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ... သူ့သားက စက္ကူသွားဝယ်တော့ တစ်ပြားတန်စက္ကူမဝယ်ဘဲ... တစ်ပြားနဲ့နှစ်ရွက်ရတဲ့စက္ကူ ဝယ်လာတယ်တဲ... သူ့အဖေက ငါ့သား တော်လာပြီဆိုပြီး

ချီးကျူးတာပေါ့... ပြီးတော့ စက္ကူတစ်ရွက်ကိုသိမ်းလိုက်ပြီး နောက်တစ်ရွက်ကို တစ်ဝက်ခွဲလိုက်တယ်တဲ့... အဲဒီတစ် ဝက်ကိုလည်း သိမ်းလိုက်ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဝက်မှာ ဝက်ခေါင်း ပုံဆွဲလိုက်တယ်... ပြီးတော့ လက်ဆောင်ထည့်တဲ့ခြင်းကြီး ထဲထည့်ပြီး ဦးချမ်းသာဆီကို ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့” မေ့ဆီက ခစ်ခနဲရယ်သံလေးထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟိုရောက်တော့ ဦးချမ်းသာမရှိဘူးတဲ့”

“ဟောတော်”

မေက စိုးရိမ်တကြီးလေသံလေးနှင့် အားမလိုအားမရရေရွတ် သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဦးချမ်းသာသားနဲ့တွေ့တယ်တဲ့၊ ဦးစိတ်ကောင်း ရဲ့သားဟာ သူ့အဖေ ပေးခိုင်းတဲ့လက်ဆောင်ကို ပေးလိုက် တာပေါ့... ဟိုကလည်း အားရဝမ်းသာယူလိုက်တယ်တဲ့။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလည်း အထပ်ထပ်ပြောတယ်ဆိုပဲ။ ပြန် မယ်လုပ်တော့ ဦးချမ်းသာသားက ဒီအတိုင်းတော့ မပြန်ပါနဲ့၊ ဦး... မိတ်ဆွေကို လိမ္မော်သီးလေး ပေးလိုက်ချင်လို့ ယူသွား ပါဦးလို့ပြောတယ်တဲ့”

မေက စိတ်ဝင်စားနေဟန်ရှိသည်။ ဘာမှဖြတ်မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

“ဟိုက လိမ္မော်သီးတွေပေးတော့မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာတာ ပေါ့။ အဲဒီမှာ ဦးချမ်းသာသားက လက်ညှိုးနှစ်ဖက်နဲ့ လက်မ နှစ်ဖက်ကို လိမ္မော်သီးအရွယ်လောက်ပိုင်းပြီး ခြင်းထဲကို ငါး ယုံးကိတ်ချေပြီး ထည့်ပေးလိုက်တယ်တဲ့”

“ဟယ်!”

“အဲဒါနဲ့ ဦးစိတ်ကောင်းသားလည်း အရမ်းအံ့ဩသွားတယ် တဲ့၊ သားတောင် ဒီလောက်တော်နေရင်... အဖေဆို ပိုတော် မှာပဲလို့တွေးလိုက်မိပြီး သူ့အဖေကိုပြန်ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမိ တယ်တဲ့... ဦးစိတ်ကောင်းသား ပြန်သွားပြီး ခဏနေတော့ ဦးချမ်းသာကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ သူ့သားက ဦးစိတ်ကောင်းပို့လိုက်တဲ့လက်ဆောင်ကို ထုတ်ပြတယ်တဲ့၊ ဝက်ခေါင်းပုံဆွဲထားတဲ့စက္ကူလေးပေါ့၊ ဦးချမ်းသာက နုမြော ပေမယ့် သူ့များဆီက ဘာရရကျေနပ်တဲ့လူဆိုတော့ အဲဒီပုံ လေးကြည့်ပြီး ဝမ်းသာလို့မဆုံးဘူးတဲ့၊ သူ့သားကိုမေးတယ် တဲ့၊ ဘာပြန်ပေးလိုက်သေးလဲပေါ့၊ အဲဒီမှာ သူ့သားက လိမ္မော်

သီးပုံစံ လက်နဲ့ပိုင်းပြီး ခြင်းထဲကိုထည့်ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် ပြီးချမ်းသာက သူ့သားကို ဘယ် အရွယ်အစားရှိပြီး ဘယ်နှလုံးပေးလိုက်သလဲလို့ မေးတယ်တဲ့။ သူ့သားက... လိမ္မော်သီးအရွယ်ပိုင်းပြီး ငါးလုံးပေးလိုက်တဲ့ အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့”

သူ ဆက်မပြောဘဲ ခဏရပ်ထားလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ အဲဒီပြီးချမ်းသာဆိုတဲ့ကပ်စားနဲ့ကြီးက ဘာပြန်ပြော တယ်ထင်လဲ”

“ဘာပြောလဲဟင်”

“သူ့သားကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ကြည့်ပြီး မင်း၊ ငါ့သားလုပ်နေ ပြီး ဒီလောက်ညံ့ရသလား၊ လိမ္မော်သီးကို လက်နဲ့အကြီးကြီး ပိုင်းတဲ့အပြင် ငါးလုံးတောင် မေးရသလားလို့ဆိုပြီး ဆူပါလေ ရောတဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

သူပုံပြင်အဆုံးမှာ မေ့ရဲ့ရယ်မောသံလွင်လွင်လေးက သူ့နား ထဲကို စိတ်ကြည်နုဖွယ် ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် တဲ့ဟားဟားအော်ရယ်လိုက်တဲ့မေ့အသံ

က အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ကလေးဆန်လွန်းလှပေသည်။ သူရောမေပါ ရယ်မောခြင်းကို တော်တော်နှင့် အဆုံးမသတ်နိုင်ကြတော့ချေ။

က က က

အခန်း (၃၅)

“Merry Christmas to you”

“ခရစ်စမတ်ကတ်လေးပို့လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ... သိလား”

“မေ့မော့နေနဲ့ ခရစ်စမတ်က သိပ်မကွာဘူးနော်... Sweet Decemrer မှမေ့တာမို့လို့ အရမ်းလှပြီ ကျားဆန်နေလား မသိဘူး”

သူ့စကားသံအသံ၊ မေက သဘောကျစွာရယ်သည်။

“ဒါနဲ့... ဂျွန်ကို ခရစ်စမတ်ကတ်ပို့ချင်တာ လိပ်စာမသိ

ရွှေဒေသာစာပေ

တော့မပိုရဘူး။ ဒါနဲ့ ဆန်တာကလော့ကြီးသီက ဂွန် ဘာ
တောင်းလဲဟင်။ မေတော့ ငယ်ငယ်ကဆို မာမိမရှိတော့ မာမို့
ကို လိုချင်တယ်လို့တောင်းတာ... သိလား။

ကလေးဆန်လွန်းသောမေ့စကားကြောင့် သူရယ်လိုက်မိ၏။

“အခုကတော့ရော”

“အခုလား... အင်း... ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ကိုယ်ကတော့ ဘယ်လိုစိတ်ကူးတယ်ထင်လဲ... ဆန်တာ
ကလော့အိတ်ကြီးထဲမှာ ဂစ်တာတစ်လက်ရယ်၊ နှင်းဆီတစ်
ပွင့်ရယ်၊ ပြီးတော့မေရယ် ကိုယ့်အတွက်ယူလာပါစေလို့”

မေက သူ့စကားအဆုံး ခပ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး အပိုတွေဟုပြော
လေသည်။

“တကယ်ပြောတာ... ကိုယ်၊ မေ့အတွက် ကဗျာရေးပြမယ်”

မင်းအတွက်လို့ရည်ရွယ်ပြီး

ရင်ဘတ်ပန်းချီကားမှာ

နှလုံးသွေးနဲ့ရေးထားတဲ့

ကြက်သွေးရောင် နှင်းဆီတစ်ခင်း

ချစ်ခြင်းလက်စောင်ရှိတယ်။

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဟင်”

“ကဗျာပါဆို... ကဗျာပေါ့၊ အဓိပ္ပာယ်ကိုတွေ့ကြည့်ရတာပဲ”
သူ့စကားကြောင့် မေက သဘောကျစွာရယ်လေသည်။

“ကဗျာကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကြက်သွေးဆိုတဲ့စာသား
ကြီးက မလှပါဘူး”

“အဲဒါဖြုတ်လိုက်ရင် ကဗျာက ငုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်သွားမှာ
ပေါ့...”

“ဂွန်ကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်... ကဗျာတောင် ငုတ်တုတ်တွေ
မတ်တပ်တွေ ရှိရတယ်လို့... မကြားဖူးပေါင်”

“ရှိတာပေါ့မေရဲ့... ဖတ်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်တာမျိုးလေ”

“ထားပါတော့၊ စကားတတ်တိုင်းလျှောက်ပြောနေတယ်၊ မေ
မငြင်းတော့ပါဘူး။ မေကြိုက်တဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိတယ်သိလား။
စာနဲ့ရေးပြမယ်၊ သိပ်တော့မမှတ်မိဘူး။ ရသလောက်ပေါ့”

“ချစ်သူရေ...”

အိပ်မက်တွေနဲ့ မနက်ဖြန်ကိုယုံတယ်ဆိုရင်

ယုံကြည်မှုစုတ်ချက်တွေနဲ့

မျှော်လင့်ခြင်းပန်းချီကားကို...

သေသပ်စွာဘောင်စေတီလို့

ရင်ဘတ်ဆိုတဲ့နံရံမှာ

အမြတ်တနိုး ချိတ်ဆွဲထားရအောင်...

ငါတို့မတွေ့ရမချင်းပေါ့...” တဲ့

သူမ ရှေးပြသောကဗျာသည် သူ၏အနက်ရှိုင်းဆုံး နှလုံးသား
သို့တိုင် ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်သွားခဲ့ရသည်။

“လွမ်းတယ်... မေရယ်”

“မေလည်း ဂျွန်ကိုအရမ်းလွမ်းတယ်... ဝေးသွားမှ ဘယ်
လောက်ချစ်မှန်း သိလာရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မေ
အံ့ဩနေမိတယ်၊ ပြီးတော့ ည၊ည ဂျွန်ကိုအိပ်မက်မက်တယ်၊
ဂျွန်နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

ဖျက်ယွင်းသွားသောအမူအရာကို ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်ဘဲ ကိုယ့်
ဘာသာ တုန်လှုပ်မိပြန်သည်။

“နေကောင်းပါတယ်... မေ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ချောင်းဆိုးသေးလား... ချွင်းကန်းတွေ မစားနဲ့နော်”

မေ့စကားအဆုံး သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ စီးကရက်
နံ့ထွက်မှာစိုးလို့ မေ့ရှေ့ရောက်တိုင်း ချွင်းကန်း ဝါးနေခဲ့မည့်ဂျွန်ပုံစံကို

မြင်ယောင်ရင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် နှင့်သည်းလာသလို ခံစား
လိုက်ရသည်။

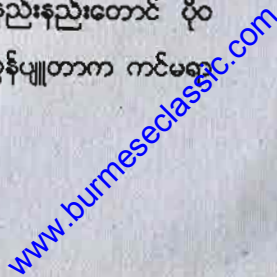
“အိပ်မက်ထဲမှာ... ဂျွန်က မေ့သိလာတယ်တဲ့၊ နှင်းတွေက
လည်း ပိတ်လို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အနီးရောက်လို့ သဲသဲကွဲကွဲမြင်
လိုက်ရတဲ့အခါကျတော့ ဂျွန်မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ တစ်ခြား
တစ်ယောက်ဖြစ်နေရော၊ ဘယ်လိုအိပ်မက်မှန်းမသိဘူး၊ မေ
သိပ်မှန်းတာပဲ”

“မေရယ် အိပ်မက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်
ဂယောက်ဂယက်တဲ့... ဘာမှအစွဲအလန်းမထားနဲ့နော်”
သူ့စကားအတွက် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မလုံလှချေ။

“ဒါနဲ့ ဂျွန် ပိန်သွားလား၊ ဝလာလားဟင်၊ ဓာတ်ပုံပို့လိုက်
ပါလား... ဒါမှမဟုတ် စကားပြောရင် ကင်မရာဖွင့်ထားပါ
လား... မေတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မြင်ရအောင်လို့
လေ၊ သီချင်းလည်း ဆိုပြန်နော်”

မေ့စကားအဆုံး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ်သွားရသည်။

“အဲ... ကိုယ် မပိန်ပါဘူးမေရဲ့၊ နည်းနည်းတောင် ပိုဝ
လာသေးတယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ဒီကွန်ပျူတာက ကင်မရာ

ဖွင့်ဖို့ အဆင်မပြေဘူးမေ၊ နောက်နေ့မှနော်၊ ဟိုး... ဓာတ်ပုံ
တော့ ပိုပေးလိုက်မယ်သိလား'

သူ့စကားကို မေက စိတ်အလိုမကျဖြစ်သွားသည်ထင်၏။
တော်တော်လေးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ 'ရပါတယ်' ဟု ခပ်
တိုးတိုးပြောပြီး ငြိမ်သက်သွားနေလေသည်။

"မေ့ကို... ကိုယ် ခွင့်တောင်းစရာရှိသေးတယ်သိလား။ ခု
လေ... ကိုယ်က ဂျပန်စာ သိပ်မကျွမ်းကျင်သေးဘဲ လာခဲ့
ရတာဆိုတော့ ည၊ည မမနိုး ပြန်သင်ပေးနေရတယ်၊ အဲဒါ
နှစ်ပတ်နေမှတစ်ခါ စကားပြောရအောင်နော်"

သူ့စကားအဆုံး မေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေလေသည်။ ထို
နေ့က သူ့အိမ်အပြန်လမ်းသည် ယခင်ထက်ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်
သွေနေခဲ့၏။

က က က

အခန်း (၃၆)

မွေ့တေးသံများလွှမ်းနေသော ဘုရားကျောင်းအတွင်းတွင်
အားလုံးဝတ်ပြုဆုတောင်းနေကြစဉ် သူကတော့ မေ့မျက်နှာကိုသာ
ကရုဏာသက်စွာ တိတ်တဆိတ်ငေးမောနေခဲ့မိသည်။

အားလုံးရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်သွားချိန်အထိ သူမသည် ခရစ်
တော်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်၍ ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေတုန်းပင်။

"အို... အဖဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်မ၏ဆုတောင်းသံကို
နားညောင်းတော်မူပါ... တပည့်တော်၏ ညွတ်တွားသံသည်
အထံတော်သို့ရောက်ပါစေ။ အဝေးတစ်နေရာတွင် ပျံ့နှံ့ကို အစဉ်

သဖြင့် ချီးမြှောက်တော်မူပါ။ ကောင်းချီးမင်္ဂလာပြုတော်မူပါ။
တောင်းပန်လျှောက်ထားအပ်သောတပည့်တော်မကိုလည်း စွန့်
ပစ်ထားတော်မူဘဲ ကယ်မသနားတော်မူပါ။ တပည့်တော်တို့
၏နုလုံးသားများကို အထံတော်တွင် အပ်နှံဆက်ကပ်ပါ၏။
တပည့်တော်တို့၏သခင် ခရစ္စတူးအားဖြင့် သနားတော်မြတ်
ခံကြပါသည်ဘုရား။ အာမင်...”

သူ၏ဝတ်ပြုဆုတောင်းသံသည် သူ၏နုလုံးသားကိုဆုပ်ကိုင်
ဖျစ်ညှစ်ခံလိုက်ရသလို အတိုင်းအဆမဲ့ နာကျင်သွားစေသည်။

“ဘုရားသခင်၊ ပညတ်တော်ဆယ်ပါးမှ တစ်ပါးသောပညတ်
ကို ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်မိသော ဒုစရိုက်သားကို ကရုဏာ
ထားတော်မူပါ”

အချစ်အတွက် လိင်ညှာမိခြင်းဟာ မုသားသက်သေမြောက်
ခဲ့လျှင်လည်း ပြစ်ဒဏ်ခံရဖို့ရာသာ ရှိတော့သည်။ ထိုနေ့က မေ့ရဲ့ဆု
တောင်းသံသည် သူ့ကိုမျက်ရည်ကျစေခဲ့သည်။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု
ကို ခိုင်မာပြတ်သားစွာ ချလိုက်မိသည်။

ရွန်မရှိတော့သည့်အချိန်ကစပြီး မမနီးနှင့်သူ တစ်ခါမှစကား
မပြောဖြစ်။ မမနီးကတော့ အန်တီခိုင်နွယ်လောက် စိတ်နှလုံးပျော့ညံ့

သူမဟုတ်သည့်အပြင် စိတ်ကိုတင်းထားဟန်ရှိသည်။ ရုတ်တရက်
သိရစဉ်က ရှေ့ခံ ရသွားခဲ့သော်လည်း သူထွက်သွားတာ စောလွန်း
တယ်လို့ ဝမ်းနည်း ဆို့နှင့်ကာ ညည်းညူရုံကလွဲပြီး အန်တီခိုင်နွယ်ကို
ဖုန်းထဲမှ တရားဟောဆရာတစ်ယောက်လို နှစ်သိမ့် အားပေးနိုင်ခဲ့လေ
သည်။

“ဟလို...”

“ဟလို... မမနီးလား”

“ဟင်!”

ရွန်အသံနှင့်ခွဲမရအောင်တူပြီး လေယူလေသိမ်းကာအစ ဆင်
သော ဂျူလီနှင့်အသံကြောင့် မမနီး အံ့သြ ထိတ်လန့်သွားဟန်ရှိသည်။

“မမနီး... ဂျူလီပေါ့”

“အော်”

“မမနီး နေကောင်းရဲ့လား။ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နော်”

သူ့စကားသံအဆုံး မမနီးရဲ့သက်ပြင်းရှိုက်သံကို ကြားလိုက်
ရသည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ ဂျူလီ... ပြောလေ”

“ကျွန်တော်၊ မမနီးကိုအကူအညီတောင်းချင်လို့ တိုင်ပင်စရာမရှိပါ”

လည်းရှိတယ်”

မမနိုးက သူ့စကားကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ပေးလေ၏။
ဂျူလိုင်ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ။ ဒါပေမဲ့ မပြောလို့မဖြစ်သည့်အခြေ
အနေမို့ အရဲစွန့်၍ပြောလိုက်ရသည်။

ဂျူလိုင်စကားအဆုံး မမနိုးက...

“အို! ဘုရားရေ” ဟု အထိတ်တလန့်ရေရွတ်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီမယ်မဟုတ်လားဟင်။ အဲဒီလိုလုပ်မှဖြစ်
မှာမို့ပါ... မမနိုးကူညီပါနော်”

“မဖြစ်နိုင်တာ ဂျူလိုင်ရယ်... အဲဒါလွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။
ပိုက်ဆံကုန်မှာစိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အန္တရာယ်ရှိ
တယ်၊ ကိုယ့်မျက်နှာအကောင်းကြီးကို ဘုရားပေးတဲ့အတိုင်း
ပဲ ထားပါကွယ်၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမနိုးရယ်၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မဟုတ်
... မဟုတ်ကို ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောရက်ဘူး”

“ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ ဂျူလိုင်... သေသောသူ ကြာရင်မေ့တဲ့။
အချိန်က သူ့ကိုကုစားသွားမှာပါ... မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း
တွေကို ခွဲစိတ်ဖြုတ်ပြီး ပြောင်းလဲပစ်လိုက်လို့ ဂျူလိုင်က

ရွှန်ဖြစ်သွားမှာမဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ လောကမှာ တကယ်
မရှိတော့တဲ့ရွှန်မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း ဖေဖေခွဲခွဲမေမေ ဘယ်လို
ခံစားရမလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ကွယ်”

မမနိုးစကားအဆုံး သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိသည်။

“သူ ခံစားနေရတာတွေ ကျွန်တော်မကြည့်ရက်ဘူး မမနိုး။
မဟုတ်က ဂျွန်ကိုသိပ်တွေ့ချင်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်
လိုဖွင့်ပြောရက်မလဲ။ ပြီးတော့ ရွှန်ရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒမို့...
ကျွန်တော့်ကိုကူညီပေးပါ မမနိုးရယ်၊ ကျွန်တော် မမနိုးဆီ
ကို လာခဲ့မယ်။ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို အလုပ်
လုပ်ပြီး ပြန်ရှာပေးပါမယ်”

မမနိုးက ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို တုန်
ယင်လိုက်မိစွာ ချလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ...

“မမနိုး စဉ်းစားဦးမယ်၊ မမနိုးခွင့်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
ရှိတယ်။ သူက ခွဲစိတ်အထူးကုပဲ၊ ပလက်စတစ်ဆာဂျူရီလုပ်
ဖို့ကိစ္စကို သူ့နဲ့တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်၊ အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်
ဆိုရင်တော့ ခွင့်မပြုဘူးနော်၊ ဒါ... မင်း အရမ်းစိတ်အား
ထက်သန်နေလို့”

၂၄၀ ကို ကြည့်နုဇေတ်

“ဟာ...တကယ်လား မမနိုး တကယ်ပြောတာနော်”

သူ အတိုင်းအဆမဲ့ ပျော်ရွှင်သွားရသည်။

အချစ်က အရာအားလုံးကို ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း သက်သေပြဖို့

အချိန်အနည်းငယ်သာ လိုအပ်ကြောင်း မဟူရာ သိစေချင်ပါသည်။

ကို ကို ကို

အခန်း (၃၇)

မေတို့သုံးယောက်လုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ငြိမ်သက်နေမိကြ
သည်။

ရွှန်းဝေက ငေးငိုင်းနေသောမေ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နင်စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါမေရယ်။ စိတ်က အဲလိုပဲ ကယောင်
ချောက်ချား ထင်မိထင်ရာ ထင်တတ်ကြတာ... နင်အထင်လွှဲ
နေတာပါ”

ထင်ချင်းထပ်နေသော ချယ်ရီစကားအဆုံး မေက စိတ်ရှုပ်

စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်မိသည်။

“စိတ်ထင်တယ်ပဲထားဦး.. နင်တို့ပြောသလို စကားပြော တုန်းက ကင်မရာတပ်ထားဖို့ပြောတော့ အဆင်မပြေဘူးတဲ့။ သီချင်းဆိုပြန်တော့လည်း ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေတယ်။ အဲဒါ သံသယမဝင်သင့်ဘူးလား”

“ဒါ တိုက်ဆိုင်တာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ မေရယ်.. ပြီးတော့ နင့် စိတ်ကိုက မသင်္ကာဖြစ်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး ချယ်ရီ၊ ငါသိနေတယ်။ တစ်ခုခုကိုသိနေသလိုပဲ။ အရင်က ဂျွန်စကားပြောရင် ကလေးလိုပဲ။ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးအောင် စလိုက်၊ ပြန်ချော့လိုက်နဲ့ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ အခုကျတော့ ဂျွန်အဲလိုမပြောတော့ဘူး.. ငါ ဘာလေးပြောပြော တစ်ခုခုကိုစိုးရိမ်နေသလိုလေသံနဲ့ အမြဲအလျှော့ပေးနေလွန်းတယ်”

ချယ်ရီနှင့်ဂျွန်ဝေမှာ မှေ့ကိုနားမလည်နိုင်သလိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိကြလေသည်။

“မေရယ်.. နင့်ကိုက ကြံကြံဖန်ဖန်လျှောက်တော့နေတာ။ ချစ်သူတွေဆိုတာ အဝေးရောက်မှ သွေးအေးသွားတာရှိသလို

ပိုပြီးတန်ဖိုးထား ဂရုစိုက်လာတာမျိုးလည်း ရှိမှာပေါ့ဟယ်”

“ဟုတ်ပဲ.. ဟိုက သွားတာမှ လပိုင်ပဲခိုသေးတယ်။ ဒီက စိုးရိမ်ပူပန်တတ်နေပြီ။ ဒါဆိုလည်း လိုက်သာသွားတော့”

ချယ်ရီနှင့် ဂျွန်ဝေစကားကြောင့် မေက ပြုံးရင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။

“လိုက်သွားချင်တာမှ တစ်ပိုင်းကိုသေလို့။ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အိမ်ကလည်း မလွှတ်လို့နော်။ ခုဆို ညတိုင်း စကားပြောလို့ရတော့တာမဟုတ်ဘူး.. ဂျွန်က နှစ်ပတ်တစ်ခါပဲ စကားပြောမယ်တဲ့။ စာသင်နေရလို့တဲ့လေ”

“အမလေး.. နှစ်ပတ်တစ်ခါ ပြောရ တော်ပြီပေါ့။ ညတိုင်း အင်တာနက်ထိုင်ရင်း လူလည်း ကြောင်တော့မယ်”

ဂျွန်ဝေစကားကြောင့် သူမတို့အားလုံး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ထိုစဉ် သူတို့ထိုင်နေသောကော်ဖီဆိုင်ရှေ့သို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ကောင်မလေးက ဆိုင်ထဲကို လှမ်းအကြည့် ချယ်ရီနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားသည်။ ထိုကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း ချယ်ရီက..

“ဟယ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ကောင်မလေးက ပြုံးပြုံး ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။

“မမချယ်ရီက ဒီရောက်နေတာကိုး... စုမွန်က စာသင်ခန်း
ဘက် သွားရှာနေတာ”

ဟုပြောရင်း ကောင်မလေးက သူမတို့ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“စုမွန် ဒါ... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ... သူက ရွှန်းဝေတဲ့ ဒီဘက်
က မေတဲ့”

စုမွန်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မေ... ဒါ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲ စုမွန်အောင်တဲ့”

“ဂျပန်ဘာသာတက်နေတာ၊ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ မကြုံလို့”
ဂျပန်ဘာသာဆိုသောကြောင့် မေ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“ညီမလေးက ဂျပန်ဘာသာကိုစိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေ့ကိုကြည့်ပြီး ရွှန်းဝေက ပြုံးနေသည်။ ချယ်ရီက စုမွန်ဘက်
ကိုလှည့်ပြီး...

“ကဲ... စုမွန်ရေ မေက ဂျပန်စကား သိပ်တတ်ချင်တာ။
နင်သင်ပေးလို့ရရင် သင်ပေးလိုက်ပါဟယ်”

ဟု နောက်သလိုရွတ်သလို ပြောလိုက်လေသည်။ ရွှန်းဝေက

လည်း ကော်ဖီခွက်ကို ကပျာကယာပြန်ချပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... သူက ဂျပန်ဇွန်”

“အံ့မယ်! ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက နှိပ်ကွပ်ချင်နေလဲ
မသိဘူး။ ဂျပန်ဇွန်လေးဘာလေးနဲ့ ဖက်တီးမနေ”

မေ့စကားအဆုံး စုမွန်က တခပ်ခပ်ရယ်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ရွှန်းဝေကလည်း ဂျပန်ဇွန်ရယ်လို့ ဂျပန်ချစ်
သူ လုပ်စမ်းပါ”

ချယ်ရီကပါ အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် ဝင်နောက်နေသောကြောင့်
မေ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်နေလိုက်သည်။ စုမွန်က မေ့ကို ပြုံးစေကြည့်
ရင်း...

“အဲဒါမျိုးမရှိဘူးဆိုပြီး... မပေါ့ဆနဲ့နော် မမ၊ စုမွန်၊ ဂျပန်
ဇွန်တွေဘူးတယ်... တကယ့်အကြောင်ကြောင်လို့”

စုမွန်စကားကြောင့် သူမတို့အားလုံး မျက်လုံးလေးတွေ ပိုင်း
သွားသည်။ ရွှန်းဝေကပင်...

“ဟင်! တကယ်လား၊ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတာလဲ”

ဟု အလောတကြီး ဝင်မေးလိုက်၏။

“စုမွန်... နင်လျှောက်မနောက်နဲ့နော်၊ ငါတို့က အဟုတ်မဟုတ်

ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာ”

“ဪ... တကယ်ပါဆို မေ့ချယ်ရိကလည်း စုမွန်၊ အင်တာနက်ဆိုင်သွားရင်းနဲ့တွေ့တာ။ အဲဒီလူကလေ တကယ့်စေားသူ့ကိုယ်သူ့... ဂျပန်ရောက်နေသလိုလိုဘာလိုလိုပုံစံမင်းပြီး လျှောက်ပွားနေတာ... အရမ်းရယ်ရတာပဲ”

“ဘာရယ်”

စုမွန်စကားအဆုံး မေတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အထိတ်တလန့်လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

က က က

အခန်း (၃၈)

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသောနှုတ်ခမ်းသားတို့ကို ပြတ်ထွက်လှမတတ် ခပ်တင်းတင်းဖိကိုက်ထားမိကာမှ မျက်ရည်တစ်စက ပါပေါ်သို့ ပေါက်ခဲနေကြွေကျလာလေသည်။

“ငါ... ငါအညာခံလိုက်ရတာ ချယ်ရီ ငါ ကောင်းကောင်းလှည့်စားခံရတာ။ ဘာအငြိုးအတေးနဲ့ သူ ငါ့ကိုအရူးလုပ်တာလဲ”

“မသေချာဘဲနဲ့ အဲလိုမပြောနဲ့ဦး မေ အကြောင်းရင်းကိုမသိဘဲ ဘာမှစိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူး”

ချယ်ရီစကားအဆုံး မေက မျက်ရည်စများ လွှင့်စင်သွားအောင်

၂၅၆ ၇ ကြည့်စုစေတံ

ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါရမ်းနေလေသည်။

“ဒီနေ့ သူနဲ့စကားပြောရင် နင့်ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့သံသယတွေ တစ်ခါတည်းပျောက်သွားအောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပွင့်ပြော လိုက်တော့ဟာ”

မေက ပရုံးနစ်ဖက် သိမ့်ခနဲခါသွားအောင် ရှိုက်ငင်လိုက်ရင်း

က...

“သူက နစ်ပတ်တစ်ခါမှ စကားပြောမယ်တဲ့။ အဲဒါ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပွင့်ပြောရမှာလဲ”

ဟု ဗလုံးဗထွေးပြန်ပြောလေသည်။ ချယ်ရီနှင့် ရွှန်းဝေမှာ သူ ငယ်ချင်းဖြစ်သူကို မည်သို့နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါရှိုက်နေမိသည်။

“ဟဲ့... ဒီလိုလုပ်ပါလား မေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားအောင်လို့ပါ။ စုမွန်ထိုင်တဲ့ အင်တာနက်ဆိုင်ကိုသွား ရင် အဖြေတစ်ခုရလာမယ်လို့ထင်တယ်”

ချယ်ရီစကားအဆုံး ရွှန်းဝေက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သလိုပုံစံနှင့် သူမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လေသည်။ မေ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သို့သော် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် မေ့နှုတ်

ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်နေကြသည်။
တကယ်လို့ ရက်ရက်စက်စက်ညာခွဲပါတယ်ဆိုရင်တောင် ညာ မှန်းမသိခွဲလျှင် တော်သေးသည်။

“နင် သွားမကြည့်ရဲဘူးမဟုတ်လား။ ငါ စုမွန်ကိုဖုန်းဆက် ကြည့်ဦးမယ်။ သေချာတယ်လို့မပြောနိုင်ရင်တောင် ဖြစ်နိုင်ချေ အရှိဆုံးအခြေအနေကို ခန့်မှန်းကြည့်ကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ချယ်ရီက သူမ၏ဟမ်းဖုန်းလေးကိုထုတ်ကာ စုမွန်ဆီသို့ခေါ်ရန်ကြိုးစားနေသည်။ ဖုန်းခလုတ်တွေ တစ်ချက်ချင်းနှိပ်နေ သောချယ်ရီကိုကြည့်ပြီး မေ အတော်လေးစိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့၏။

“ဟဲ့လို့ စုမွန်၊ ဟိုတစ်ခါ နင်ပြောတဲ့လူလေ... သူ့ကိုယ်သူ ဂျပန်ရောက်နေတဲ့ပုံစံစကားပြောတဲ့တစ်ယောက်က နင်ထိုင် တဲ့ဆိုင်မှာ အမြဲထိုင်တာလား”

မေ အသက်ရှူမှော မေ့လျော့နေသလို တောင့်မတ်ငြိမ်သက် နေမိ၏။ တစ်ဖက်က ဘာပြောသည်မသိ၊ ချယ်ရီက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း မေ့ကိုဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် မေ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား လေသည်။

“ဪ... နင်ပြောသလိုဆို သူမလာတာ ငါးရက်ရှိပြီပေါ့၊ ဟာ...”

လာ... အေးအေး... ဒါပဲနော် ကျေးဇူးပဲ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ... နောက်မှ ငါရှင်ပြမယ်”

ချယ်ရီက ဖုန်းလေးကို အိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်ပြီး မေ့ကိုလှမ်း

ကြည့်သည်။

“သူ... ဘာပြောသွားလဲဟင်”

မေ့အသံက မသိမသာတုန်ယင်နေသလို အလောတကြီးနိုင်လှသည်။

“အရင်တုန်းကတော့ သူက ပုံမှန်မထိုင်တော့ မသိဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်ထဲ သူ့ကိုသိပ်မတွေ့ဘူးတဲ့။ တိတိကျကျပြောရရင် သူ့ကိုမတွေ့တာ လေးငါးရက်ရှိပြီတဲ့”

ချယ်ရီစကားအဆုံး မေ့တစ်ကိုယ်လုံး နှံ့ပျော့သွားသလို စိစားလိုက်ရ၏။ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုမချလိုက်မိစေရန် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နှစ်ပျော့သွားမတတ် မျက်ရည်တို့က ရွဲရွဲစိုသွားစေသည်။

မေ့ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး သံသယဝင်နေတာပဲဖြစ်ပါစေဟု အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းမိပေမယ့် မေ့ဆုတောင်းက မပြည့်ခဲ့ပါချေ။ ဆိုးရွားပြင်းထန်စွာ ရက်စက်တတ်သည်ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်ရတော့

မလိုဖြစ်နေပေပြီ။

တကယ်လို့ သူ့နဲ့စကားပြောနေကျ ညွှန်းနာရီဆိုတဲ့အချိန်ကို ရောက်ခဲ့ရင် မေ့ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ သူ့ကိုမေ့ပျောက်ထားရမှာလဲ။ ရက်စက်လိုက်တာ... ဂွန်ရယ်။

က က က

အခန်း (၃၉)

ရက်စက်လိုက်တာတဲ့၊ ပြီးတော့ မေ့ကိုဘာလို့ညာရတာလဲညွှန်
ရယ်တဲ့။

တွေ့လိုက်ရတဲ့စာကြောင်းတွေက သူ့ရင်ကို အပြင်းအထန်လှုပ်
ခတ် ဝမ်းနည်းသွားစေခဲ့သည်။ စာရိုက်ဖို့စိတ်ကူးမိပေမယ့် တုန်ရင်နေ
တဲ့လက်တစ်စုံအစား ပူနွေးစိုစွတ်နေသောမျက်ရည်တစ်စက ကီးဘုတ်
ခလုတ်တွေကို အံ့သြရှက်ရွံ့ဖွယ် ပြုတ်ကျစိုစွတ်သွားလေတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုစကားလုံးတွေ ရှာဖွေပြီး မေ့ကိုနှစ်သိမ့်
ရမလဲ၊ လောလောဆယ်မှာတော့ အရေးတကြီးနှစ်သိမ့်ဖေးမမှုလိုအပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေသည်မှာ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ယခင်က ရင်ခန်းဖွယ်ကောင်းသော ဖျော်ရွှင်ခွေးတွေမှတို့ပြည့် နက်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်၏အပြန်အလှန်စကားခိုင်းလေးဟာ ဘယ် လိုမှထင်မှတ်မထားသည့် အခြေအနေတွင် ပြိုကျပျက်စီးလှပတတ်ဖြစ် နေပေပြီ။

လမ်းဆုံးမမြင်ရတဲ့ခရီးတစ်ခုကို သူ့အတူလိုက်ပါခဲ့ဖို့ ရှေးသွပ် ဝိုက်မဲစွာ ခေါ်ဆောင်မိခြင်းသည် မေ့အတွက် တရားမျှတမှုရှိမရှိ သူ မစဉ်းစားမိခဲ့ချေ။

အရာရာကို လွယ်ကူပေါ့လျော့စွာတွေ့ပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိခြင်း သည် မေ့အပေါ် ဘယ်လိုမှမစွန့်လွှတ်နိုင်လောက်အောင် စူးစူးနှင့်နှင့် ချစ်နေမိသည်ကို ကောင်းစွာပျက်ရယ်ပြုနေပေတော့မည်။

ထိုထက်ပို၍ ယူကြားမရဖြစ်စေသည်မှာ မေ့သည် လောကတွင် အသက်ရှင်လျက်မရှိတော့သည့်ဂျွန်ကို ဟန်ဆောင်လှည့်ဖျားသူအဖြစ် ထင်မှတ်နေခြင်းပင်။

နောက်ဆုံး မမနိုးသီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက် တည်းဆောက်တည်ရာမရ တုန်လှုပ်နေခြင်းထက် တစ်ယောက်ယောက် ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရင်ဖွင့်ပြောပြခြင်းက ပိုပြီးစိတ်သက်သာရာရ

လိမ့်မည်ဟု ဖျော့တော့စွာတွေးလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့လို... မမနိုးလား၊ ကျွန်တော်ပါ”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မမနိုးထံမှ သက်ပြင်းချသံ မကြား

ရဘူး...

“ဪ၊ ကျူလိုင် ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းရဲ့စိတ်ကူးယဉ်စိမ့်ကိန်း အတွက် မေဘာကူညီဦးမလဲ”

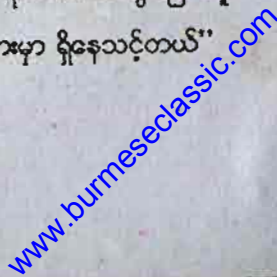
ဟူသောမေးသံကိုသာ ကြားရလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲမသိတော့ဘူး၊ မေက ကျွန် တော်ကို သံသယဝင်နေပြီ၊ ဂျွန်မရှိတော့တာကို သိသွားတာ မျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုသက်သက်လှည့်စားတာလို့ ထင်နေတယ်။

ကျွန်တော်၊ မေ့ကိုဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ”

သူ့စကားအဆုံး မမနိုးက သဘောကျစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက် သည်။

“ဒါများ... ကျူလိုင်ရယ်၊ အဖြစ်မှန်တွေကို သူသိအောင် ပွင့် ပွင့်လင်းလင်းရှင်းပြလိုက်ပေါ့။ အခုလို မမြင်ကွယ်ရာကနေ နှစ်သိမ့်ပေးနေတာထက် သူ့ရှေ့ကိုရောက်အောင်သွားပြီး သူ ငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ဘေးနားမှာ ရှိနေသင့်တယ်”

မမန်းစကားအဆုံး သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသလို တိတ်ဆိတ် ဆွံ့အသွားခဲ့သည်။

“အဲဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်သေးပါဘူးမမရာ၊ ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့ကိစ္စကရော ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ”

မမန်းသည် သူ့စကားကို ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို အပြင်းအထန်စဉ်းစားနေပုံ မျိုးပင်။

“မမန်းသူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ခွဲစကားပြောပြီးပါပြီ။ မင်းဘက်ကရော သေသေချာချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

သူ့ဘက်ကသာ အဆင်သင့်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုလျှင် သိပ်ပြီးတော့ အခက်အခဲမရှိလောက်သည်ပုံစံ ဂျူလိုင် အားတက်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော် သေသေချာချာဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ မမရယ်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် မေ့ကိုချစ်နေမိပြီ။ သူ့စိတ်ထိ ခိုက်သွားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်နေခဲ့တာ သူ့ကိုတကယ်ချစ်လို့ ပဲဖြစ်မှာပါ”

“မမန်း နားလည်ပါတယ် ဂျူလိုင်ရယ်။ မမန်း တစ်ခုစဉ်းစားမိတာက တစ်ချိန်မှာ အဖြစ်မှန်တွေသိသွားခဲ့ရင် ပိုပြီးရှင်းရ

ခက်မှာစိုးလို့ပါ”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေမိသည်။

အမှတ်တံဆိပ် ကောက်ရခဲ့တဲ့အရပ်ကလေးတစ်ခုကို တစ်သက်လုံးအပိုင်ရပြီအမှတ်နဲ့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတဲ့ကလေးတစ်ယောက်လို ခံစားချက်မျိုးကို မမန်း နားလည်နိုင်ပါ့မလား။

“ဒေါ်အလ... ဂျူလိုင် အရမ်းဆန္ဒပြင်းပြနေတယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် မမန်း စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမန်းရယ်”

က က က

အခန်း (၄၀)

တကယ်တော့ သူမသည် ဂွန်ကို ဘယ်လိုအပြစ်အနာအဆာ နှင့်မှ နာကြည်းမှန်းတီးထားလို့မရသလို လုံးဝစိမ်းကားပြတ်တောက်နိုင် လောက်သည့် နှလုံးသားမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် တစ်လကျော်ကျော်အကြာမှာပဲ ဘယ်တော့မှ ခြေ ဦးမလှည့်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အင်တာနက်ဆိုင်က အွန်လိုင်း စာမျက်နှာတွေရှေ့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားဖို့အတွက် ချယ်ရီနှင့်ဂွန်းဝေတို့ အား တရားဝင်အသိပေးလိုက်သော်လည်း သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ လုံးဝ မအံ့သြခဲ့ကြချေ။

“ငါထင်သားပဲ နင်ဘယ်လိုမှမနေနိုင်ဘူးဆိုတာ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်လအတွင်း ဘယ်လိုကြိတ်မှိတ်ဟန်ဆောင်နေခဲ့လဲဆိုတာ...”

ချယ်ရီစကားကြောင့် မေ ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့ရင်း ပြုံးနေလိုက် မိသည်။

“ဟိတ်! မေးနေတာဖြေလေ၊ ဘယ်လိုစိတ်ပြေသွားတာလဲ”

ရွန်းဝေကပါ သိလိုစိတ်ပြင်းပြစွာ မေးလာလေသည်။ ဟာကယ်

တော့ သူတို့မသိခင်ကတည်းက အင်တာနက်ဆိုင်သွားပြီး ဂျွန်ပို့ထားတဲ့စာတွေ သွားဖတ်နေခဲ့တာဖြစ်၏။ ဘာမှမသိသလိုပုံနှင့် စာပြန်မပို့ခဲ့သည့်တိုင် ဂျွန်ကတော့ ဇွဲကောင်းစွာ (နားလည်ရခက်စွာ) စာတွေပို့နေပြန်သည်ကို လွန်ခဲ့သည့်ရက်အနည်းငယ်ကမှ သိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး နင်မဖြေဘူးနော်၊ နင့် account ကို ငါတို့ဘာသာ ဖွင့်ကြည့်မှာနော်”

ချယ်ရီက ပြောပြောဆိုဆို မေ့ဆီပို့ထားတဲ့စာတွေကို အလျင်

စလို လျှောက်ဖတ်လေသည်။

“ဟယ်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း! ဒါ ဘယ်သူ့ဆီက ပို့လိုက်တဲ့စာလဲ မသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် မေ့စာကို စိတ်ဝင်စားစွာဖတ်လိုက်မိ၏။

ညီမလေး...

မမက ဂျွန်ရဲ့အစ်မပါ...

တစ်ခါမှမမြင်စူးတဲ့လူတစ်ယောက်ဆီက စာကိုတွေ့လိုက်ရတော့ သိပ်အံ့ဩသွားမှာပဲ။ ဘာအကြောင်းများလဲလို့သိချင်နေလိမ့်မယ်။ လောကမှာ ကိုယ်မသိသေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ရုတ်တရက်သိလိုက်ရပြီဆိုရင် အံ့ဩသွားတတ်ကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတာမျိုးဆို ဝမ်းနည်းတာ၊ ဝမ်းသာတာ အမျိုးမျိုး ခံစားရနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကို တစ်ခုသိထားစေချင်တာက မမပြောမယ့်အကြောင်းအရာအတွက် ဝမ်းနည်းမယ်ဆို အဲဒီလိုခံစားနေရတာ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ...

စာကိုဆုံးအောင်မဖတ်ဘဲ သူမတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် နားမလည်နိုင်စွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ချယ်ရီက ဆက်ဖတ်ပါဦးဆိုတဲ့သဘောနှင့် မေးငေါ့ပြသည်။

တကယ်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဒီဇင်ဘာ ဆယ့်သုံးရက်နေ့ဟာ ဂျွန် အသက်ရှင်လျက်ရှိခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရက်ပါပဲ။ ဂျွန်က ညီမလေးကိုသိပ်ချစ်သလို ဂျွန်လိုပဲ ညီမလေးကို သိပ်ချစ်တဲ့သူ နောက်တစ်ယောက်ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ ညီမလေးအတွက် ဘုရားပေး

တဲ့ ကံကောင်းခြင်းတစ်ခုဖြစ်သလို ကံကြမ္မာရဲ့လှည့်စားခြင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမှာပါ...

တကယ်တော့ ဂျူလိုင်ဟာ ညီမလေးကိုသိပ်ချစ်ခဲ့သလို ဂျွန်အပေါ်မှာလည်း သစ္စာရှိခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်တော့မှစွင့်မပြောတော့ဘူးလို့ ရူးရူးမိုက်မိုက်ဆုံးဖြတ်ကြသူတွေထဲမှာ မမလည်းပါခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဂျူလိုင်ဟာ ဂျွန်ကိုယ်စား ဟန်ဆောင်ပြီး ညီမလေးကိုနှစ်သိမ့်နေခဲ့တာကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး...ဂျူလိုင်က သူ့မျက်နှာကို ဂျွန်နဲ့ ချွတ်ခွတ်တူအောင် ပလတ်စတစ်ဆာဂျူလုပ်မယ်ဆိုတဲ့အထိ မမဘက်က အပြည့်အဝနားလည်ပေးခဲ့တယ်...

ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရယ်...လိမ်ညာတယ်၊ ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ အချိန်ကာလအတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ ဖြစ်နိုင်တဲ့အရာပါ။ သူ့ကိုယ်ကျိုးဘာမှမပါဘဲ ညီမလေးကိုချစ်တာတစ်ခုတည်းအတွက် ဂျူလိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်မှားသွားမှာ မမအရမ်းနှိုးရိမ်တယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျူလိုင်ဟာ မောင်လေးရဲ့အပြည့်ခံတစ်ယောက် အမြဲဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ အဲဒီလိုမဖြစ်စေချင်တော့ဘူး။ လာမယ့်နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်နေ့ဆို သူ ဂျပန်ကိုလာတော့မယ်။ သူ့မျက်နှာကို ခွဲစိတ်ပြု

ပြင်ဖို့အတွက်လေ...

ဒီစာကို ညီမလေး အချိန်မီဝတ်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။ စစ်မှန်တဲ့အချစ်နဲ့ မေတ္တာတရားကိုယုံတယ်ဆိုရင်...ပြီးတော့ ဇွန်လွတ်အနစ်နာခံမယ့်ဂျူလိုင်ကို နားလည်ပေးတယ်ဆိုရင် သူ့ကို အချိန်မီတားလေးပါ။

မမနိုး (မေတ္တ- ဂျပန်)

စာအသုံးတွင် သူမတို့အားလုံး ငိနစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်စွာအံ့သြနေမိခဲ့ကြသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခြင်းတို့ထက် ဘယ်လိုမှမယုံကြည်နိုင်ခြင်းက ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျက်စွာ နေရာယူထားလေသည်။

“ဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့လား... တစ်ယောက်ယောက်က နောက်တာ လား”

တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သောမေ့အသံက အိပ်မက်မှ ကယောင်ကတမ်းနိုးထလာသူလို ခြောက်ကပ်အက်ရှုစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါမယုံဘူး... ဒါဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ချယ်ရီ၊ ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်ဖြစ်နိုင်လဲ”

ချယ်ရီထံမှ နှစ်သိမ့်အားပေးသောစကားတစ်စုံတစ်ရာကို တောင့်တာမျှလင့်နေခဲ့သော်လည်း အချည်းနီးသာဖြစ်လေသည်။

၂၇၂ ကို ကြည်နူးစေတံ

ဝေခွဲရခက်သောမျက်လုံးများဖြင့် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီး
မှ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းပြလေသည်။

“ဟင့်အင်း... မယုံတူ။ ဂွန် မသေရဘူး”

ဟု ကယောင်ကတမ်းအော်ဟစ်ရင်းက မေ့တစ်ကိုယ်လုံး ခွေ
ညွတ်ကျသွားသည်။ မသိစိတ်ထဲတွင် ဒီဇင်ဘာဆယ့်သုံးရက်က ဂွန်ရဲ့
အသက်ရှင်လျက်ရှိခဲ့တဲ့နောက်ဆုံးနေ့ ဟူသောအသံက ပဲ့တင်ထပ်မျှ
ကြားယောင်နေခဲ့လေတော့သည်။

ကို ကို ကို

အခန်း (၄၁)

လမ်းဘေးထဲယာမှ မြင်ကွင်းတွေက တစ်ရိပ်ရိပ်ဝေးကျန်ခဲ့သည်။
ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေသောကား
လေးပေါ်မှာ လိုက်ပါလာရင်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည့် မြန်မာပြည်၏မြင်
ကွင်းများကို လွမ်းဆွတ်မက်မောစွာ ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်
မိသည်။

ရင်ခုန်ခြင်းမဟုတ်သော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ တုန်
လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမဟုတ်သော်လည်း အိပ်မက်ဆန်လှသည့် သူ၏
ပထမဆုံးပြည်ပခရီးစဉ်အတွက် အနည်းငယ်စိုးရိမ်နေမိသည်။ ထို့နောက်

မေ့ကိုစိတ်မချခြင်းက ရင်ထဲတွင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ဖြစ်တည်လာ ခဲ့ပြန်သည်။

ကားက လေဆိပ်ဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာခဲ့၏။

“ခဏစောင့်ရဦးမယ်ထင်တယ်၊ ရှေ့မှာကားတွေပိတ်နေတယ်”

ဒီရိုင်ဘာ၏စကားကြောင့် သူ့အတွေးတွေက တိမ်မြုပ်စေ့များ လို လွင့်ဝဲပျောက်ကွယ်သွားရပြီး ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ကား ပါကင်မှာ ကားရပ်ဖို့ စိတ်ကပ်ပြီး စောင့်နေရသည့်ကားများကို တွေ့လိုက် ရ၏။ သူ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ငြိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကနေ တစ်ခါတည်းဆင်းလိုက်ရင် ရတယ်မို့လား”

တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့ပြီး လိုက်ဖို့မည့်သူ၊ နှုတ်ဆက် မည့်သူမရှိတာကြောင့် ဘာကိုမှအလေးအနက်မရှိ စတင်ထွက်ခွာခြင်း သည် တိတ်ဆိတ်လျှို့ဝှက်စွာ အထီးကျန်ဆန်နေပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာခြင်းလောက် နွေးထွေးပြည့်စုံမှုမရှိတာ အသေအချာပင်။

သူ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲသို့ လျှောက် လာခဲ့သည်။

“ဂျွန်း..”

နားထဲတွင် ခေါ်သံလိုလိုကြားလိုက်ရသောကြောင့် လှမ်းလက်

စခြေလှမ်းတို့က တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ဆို ဒါစိတ်ကူးယဉ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ထင်ယောင်ထင်မှားကြားလိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်သင့်သော်လည်း နောက်တစ်ခွန်းထပ်အခေါ်မှာ သူ့ခေါင်းက နောက်သို့အလိုလိုလည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိလျက်သာဖြစ်သွားသည်။

ဘုရားရေ! ဒါ တကယ်အဖြစ်အပျက်ပဲလား။ သူ့ထံသို့ တရွေ့ ရွေ့လှမ်းလာနေသောမေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စတင်မြင်ဖူးခဏကလို အနက်ရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် မဟူရာဆန်ဆန်လှပနေလေသည်။

“ဟူ့..”

သူ့နှုတ်က လွှတ်ခနဲထွက်သွားမိသောခေါ်သံအဆုံးတွင် နှင်း ဆီဖူးသဏ္ဍာန် တောက်ပစိုလက်နေသော သူမ၏နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ခပ် ဟဟလေး ပြုံးလာခဲ့လေသည်။

“ဂျွန်း..”

သူမ နောက်ပြောင်ခေါ်နေခြင်းမဟုတ်သလို တမင်တကာခနဲ ဤ ခေါ်လိုက်သောပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ပါချေ။ သူမ၏မျက်လုံးတွေက ဝမ်းသာလှိုက်လှိုက်ပြီး ကြည်နူးမှုကြောင့် နူးညံ့နွေးထွေးနေကြသည်။

သူ့ရှေ့သို့ နီးကပ်စွာရောက်ရှိလာချိန်တွင် သူ အလွန်ထိတ် လန့် အံ့သြသွားခဲ့သည်။

“မဟူရာ... ကျွန်တော်...”

သူမ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါရမ်းလိုက်လေသည်။

“ဘာမှရှင်းပြဖို့မလိုအောင် အားလုံးဆီခွဲပြီးပါပြီ ဂျွန်ရယ်”

သူမ၏အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး လေထုထဲ မြောက်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။ ပြောချင်သည့်စကားများက ရင်တဲတွင်သာ ပြည့်နှင့်ကျပ်ခဲနေပြီး ဘာမှ နှုတ်ကထွက်မလာဘဲ သူမ၏မျက်ဝန်းတို့ကိုသာ အံ့သြ မှက်တက်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

“မဟူရာကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါရစေ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကျွန်တော်ညာခဲမိတဲ့အတွက်၊ ပြီးတော့ ဂျွန်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်သက်လုံးပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားမိတဲ့အတွက်ပါ”

သူမ၏အဆုံး မေက မျက်ရည်များ စိုလက်နေသောမျက်ဝန်းတစ်စုံဖြင့် သူ့ကိုစူးစိုက်ငေးမောရင်း နူးညံ့ညင်သာစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဒီခရီးကို သွားဖို့မလိုတော့ပါဘူး ဂျွန်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် မဟူရာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် ဂျူလိုင်အဖြစ်ပဲ ဆက်နေသွားတော့မှာပါ”

သူပြောပြီးပြီးချင်း သူမရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျွန်ဟု ထင်မိတလဲလဲခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေသောသူမရှေ့တွင် နောက်ထပ်မိနစ်အနည်းငယ် ဆက်နေမိပါက သူ မျက်ရည်ကျမိတော့မည်။

“ခဏနေပါဦး ဂျွန်”

“ကျွန်တော် ဂျူလိုင်ပါ မဟူရာ”

“မေ့မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂျူလိုင်သာ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဂျွန်အဖြစ်ဆက်နေပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ။ ညဘက်ရောက်ရင် မေ့ကိုပြောပြဖို့ ပုံပြင်အသစ်တွေ ရှိဦးမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

မေ့စကားအဆုံးတွင် ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။ သူ တစ်ခဏမျှ အံ့သြတွေဝေနေပြီးမှ မေ့ထံသို့အပြေးလျှောက်သွားကာ မေ့မျက်နှာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာခုံကြည့်ရင်း...

“တကယ်ပြောတာလား မဟူရာ၊ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ...” အငမ်းမရပေးလိုက်မိသည်။ မေက သူ့မျက်နှာကိုမော့အကြည့်တွင် သူ၏ကမ္ဘာသည် သာယာမှုနှင့် ဖြစ်ပြည့်စုံစွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထားလိုက်မိစဉ်...

“ယခု ဤသူနှစ်ဦးသည် ဘုရားသခင်ရှေ့မှောက်၌လည်း”

၂၇၈ ကို ကြည်နုဇော်

ကောင်း၊ လူပရိသတ်ရှေ့မှောက်၌လည်းကောင်း၊ လက်ထပ်
မင်္ဂလာထိမ်းမြားခြင်းဆောင်နင်းရန် ရောက်ရှိနေကြပြီးဖြစ်
သည်။ ထိမ်းမြားဆောင်နင်းလိုသောသူတို့သည် တစ်ဦးကို
တစ်ဦး ဖုန်သောမေတ္တာဖြင့် x x x x x x x x x x
x x x x x x x x x x ”

အစရှိသော သင်းအုပ်ဆရာ၏ သမ္မာကျမ်းစာရွတ်ဖတ်သံသဲ့သဲ့
ကို ကြားယောင်လာမိလေသည်။ ထို့နောက် သူ မေ့နဖူးကို ဖွဖလေး
နင်းလိုက်မိ၏။

“သူ့... သူဘာမှန်းလဲမသိဘူး။ လူတွေဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ”

ဟူသောမေ့အသံကြားမှ သူသတိဝင်လာပြီး ဘေးဘီဝဲယာသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်မိစဉ် ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှ ဂျပန်နိုင်ငံ
သို့ စတင်ဖျံသန်းထွက်ခွာသွားသည့် လေယာဉ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေ
တော့သည်။

ပြီးပါပြီ။